

level.5

– Đừng cười mà hãy nghe đây

Grimgar

– ẢO ẢNH VÀ TRO TÀN –

AO JYUMONJI

Minh hoạ: EIRI SHIRAI

HỒ TRUNG ĐỨC dịch

KIM ĐÔNG

Nhà xuất bản Kim Đông

WingsBooks

ebook hotaru-team

AO JYUMONJI

Grimgar - Ảo Ảnh Và Tro Tàn

level 5. Đừng cười nữa mà hãy nghe đây

Hồ Trung Đức *dịch*

Phát hành: WingsBooks

Nhà xuất bản Kim Đồng 2019

1. Thỉnh thoảng lại như đã thú đến kì hưng phấn

ó... màu đen.

Không, không phải đen sì, mà là nó đang khoác một thứ trông giống áo mưa gần với màu đen.

Nó khá cao, chắc phải đến hai mét rưỡi.

Để mô tả đại khái thì nó có hình người.

Nó sở hữu cái đầu nhỏ một cách kì quặc. Nó có tay và có chân. Bờ vai rộng khủng khiếp. Dáng người của nó giống như hình tam giác ngược vậy.

Nó cầm trên tay một thứ vũ khí có cán dài. Phần mũi của thứ đó dày, hình dáng tựa một con dao có vẻ cứng cáp, à thì đại loại là trông giống một loại naginata^[1].

Nó chống thanh naginata như chống gậy, bước đi với dáng lom khom.

Nó chẳng phát ra tiếng bước chân, đến cả âm thanh khi naginata chạm xuống mặt đất cũng không có.

Không hiểu sao nó hoàn toàn chẳng gây ra bất cứ tiếng động nào.

Dù lấy làm lạ, Haruhiro vẫn quyết định xem đó là chuyện đương nhiên.

“Vậy, ta đi thôi nhỉ?”

Nghe Haruhiro nói vậy, Kuzaku thở hắt ra một cái và hạ tấm che mặt của chiếc mũ close helm^[2] xuống.

Cỗ họng Ranta phát ra những âm thanh trầm thấp khi cậu ta cười khùng khục từ bên trong chiếc mũ Skull Helm, thứ có tấm che mặt mang tạo hình rất giống bộ xương nên đã bị Ranta tự ý đặt tên phỏng theo Skullhell, Thần bóng tối. Gần đây, cậu ta có vẻ khoái kiểu cười đó. Có lẽ cậu ta nghĩ như thế rất ngầu? *Cậu ta có phải là thằng đàn không thể? Cậu ta bị ngu à? Mà từ đâu cậu ta đã ngốc rồi, đảm bảo đến cuối vẫn sẽ mãi ngu ngốc thế thôi.*

Yume rút tên khỏi bao, đặt lên cây cung hỗn hợp^[3] của tộc Elf. Xem ra Yume vẫn sử dụng dao săn thành thạo hơn cung tên, tuy vậy, trước đây chưa lâu, cô ấy đã mua mới cả cung, chứ không chỉ riêng dao săn nữa. Cô

ấy cũng học đến hai kỹ năng Cung thuật. Kể cả đó không phải là sở trường thì có lẽ Yume vẫn muốn làm được đi đâu gì đó.

Merry kiểm tra lại dấu ấn của phép Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng] đang hiện lên và phát sáng trên cổ tay trái mình rồi làm động tác vẽ hình sao sáu cánh.

“Hỡi ánh sáng, với sự bảo vệ của thần Lumiaris... Assist [Ánh sáng của người bảo hộ].”

Ngay lập tức, trên cổ tay trái của Kuzaku sáng lên thêm một ngôi sao sáu cánh nhỏ khác màu.

Có lẽ nghe thấy lời khẩn của Merry, nó bèn xông tới bằng tốc độ mỗi lúc một tăng lên.

Shihoru vừa dùng cây gậy elfwood [Gỗ rừng Kagemori] vẽ những văn tự nguyên tố vừa bắt đầu niệm thần chú.

“Ohm Rel Ekt Delm Brem Darsh.”

Nguyên tố bóng tối trông giống như đám sương đen tràn ra, hiện hình, phủ một lớp mỏng lên cơ thể Shihoru. Là phép Armor Shadow [Giáp bóng tối]. Dù chiêu này có giới hạn, lại chỉ được một lần, nhưng nó sẽ giúp chặn đứng và vô hiệu hoá đòn tấn công. Với những pháp sư trang bị nhẹ thì đây là phép thuật phòng ngự mà việc sở hữu nó hay không sẽ đem lại khác biệt vô cùng to lớn.

Nó ở gần lắm rồi. sắp đạt đến khoảng cách vừa đúng bằng tầm với của thanh naginata.

“Lên đi, Kuzaku.”

Ranta cao giọng thúc giục một cách thô lỗ. Thay vì trả lời, Kuzaku từ từ lùi từng bước dài tiến về phía trước.

Nó vung thanh naginata. Kuzaku không lùi lại. Cậu ấy dừng bước và giờ khiên ra. Nói rằng cậu ấy dùng khiên để đẩy bật thanh naginata sẽ chính xác hơn là phòng thủ. Không phải chiêu Block [Chặn] mà là Bash [Đập khiên].

Một âm thanh dữ dội vang lên, thanh naginata của nó nảy ngược trở lại.

Kuzaku đâm thanh trường kiếm nhắm vào phần thân đang *bỏ trống*. Nó nhảy lùi lại để tránh, gần như không gây ra tiếng động nào.

Yume bắn tên trúng vào vai trái của nó.

Haruhiro xông sang phải, Ranta cũng định tiến về phía bên trái kẻ địch. Nó không thích thú gì tình trạng đó nên lại tiếp tục lùi về phía sau.

“Ngay bây giờ...!”

Merry hét lên. Tất nhiên, cả bọn đều hiểu.

“Sur ur ur ur ur ur ur ur ur ur...”

Nó phát ra âm thanh kì lạ. Hai cánh tay của nó dài ra. Khoảng thời gian cho đến khi chúng dài tới hết cỡ chính là lúc sơ hở.

“Đồn vào đi...!”

Haruhiro vừa nói vừa vòng ra sau lưng nó. Kuzaku giờ khiên ra trước mặt rồi lao lên tấn công. Còn Ranta thì... *Lại làm trò đó à? Mà thích cái kiểu đó thật đấy.*

“Phur hi hi hi...! Slice [Nhát chém chết chóc]...!”

Betrayer [Thanh kiếm phản bội] là thanh trường kiếm được Ranta tự ý đặt tên với lí do vỏ kiếm có màu đen đen rất hợp với tên gọi ấy, và chất lượng của nó thì cũng không thể xem thường. Khi Ranta vung thanh kiếm như vẽ hình số tám, đó quả là một kiếm kĩ vô cùng bắt mắt. Nếu một hắc ám kì sĩ khác không phải Ranta sử dụng chiêu thức này, cảnh tượng đấy có lẽ sẽ rất đẹp. Sự tâng bốc của Ranta đã làm kĩ năng mang tên Slice [Nhát chém chết chóc] rớt giá thảm hại. Kẻ cũng may là không phải đến cả uy lực của nó cũng bị giảm sút. Betrayer [Thanh kiếm phản bội] chém cái xoẹt vào tay phải kẻ địch. Thanh trường kiếm của Kuzaku có vẻ cũng đã khoét vào bên hông nó. Tay trái và đầu của nó đầu cứng. Nhưng phía sau lại không như vậy nên lưỡi dao có thể xuyên qua.

Khi hai cánh tay của kẻ địch đạt đến chiều dài gấp rưỡi kích thước vốn có, Haruhiro đã phục sẵn ở sau lưng nó. Cậu không tấn công ngay, vẫn chưa đến lúc.

Trong lúc Haruhiro giấu đi hơi thở của mình, Kuzaku cùng Ranta dần dần thu hẹp khoảng cách. Nguyên tắc là khi kẻ địch ở chế độ tay dài thì phải đấu với nó ở cự li cực gần.

Yume lại bắn tên trúng vào vai phải nó.

... Đến lúc chưa ta?

Chỉ khoảng hai giây sau khi Haruhiro nghĩ vậy, nó có biểu hiện sắp sửa lùi lại.

Nhưng mà, ở hướng nó định rút lui đã có Haruhiro.

Dường như nó đã quên mất sự hiện diện của Haruhiro. Đối với Haruhiro, việc sử dụng kỹ năng Sneaking [Lén lút] chính là để cho kẻ địch quên mình đi, hoặc nói đúng hơn là khiến bản thân không bị nó nhận biết. Có hiệu quả không nhỉ? Haruhiro bám lên lưng nó một cách điệu nghệ rồi đâm dao găm vào nơi mà cậu đoán “chắc là khoảng này”. Cậu vừa xoay dao vừa rút ra rồi lại đâm vào.

Hẳn là nó sẽ nhảy lên theo phương thẳng đứng hòng hất Haruhiro xuống. Nó cong gối, hạ thấp hông. Đây là động tác chuẩn bị cho việc đó.

Haruhiro nhảy ra trước khi nó bật lên.

Nó nhảy vi vu một cú nửa vọt rồi ngay lập tức hạ thấp tư thế.

“Sur ur ur ur ur ur ur ur ur...”

Hai cánh tay nó co lại. Đây cũng là sơ hở.

“Punishment [Đòn trừng phạt]...!”

“Hatred [Nhát chém thù hận]...!”

Kuzaku cùng Ranta nhảy bổ vào nó gần như đồng thời và vùng kiếm chém xiên xuống. Thanh trường kiếm của Kuzaku trúng đầu nó cái thụp, hất tung chiếc mũ trùm đầu, còn Betrayer [Thanh kiếm phản bội] của Ranta thì găm vào vai phải. Sau đó, hai người bọn họ bổ thêm hai, ba phát nữa, đến khi hai tay nó co hết lại mới hơi gia tăng khoảng cách. Phần đầu có dạng đầu lâu kim loại của nó lộ ra.

“Jess Inn Sarc Fram Dart.”

Đó là Falz Magic [Ma pháp điện từ] của Shihoru, phép Lightning [Sấm sét]. Nó hốt hoảng vì bị sét đánh trúng người.

Miệng nó mở ra.

Nhưng răng nó lại đang nghiến chặt.

“Chíp chíp chíp chíp chíp chíp chíp chíp chíp chíp chíp chíp.”

Trò tặc lưới đã bắt đầu.

“Kuzaku!”

Khi Haruhiro cất tiếng gọi, Kuzaku bèn đáp: “Rõ!” rồi lao vào nó. Đúng lúc nó sắp sửa nâng đầu gối trái lên cao. Đây là động tác chuẩn bị cho một cú bay người lên gối. Kuzaku húc cả người và khiên vào nó, khiến nó bật ngược về sau.

“Hay lắm...!”

Ranta vừa cất giọng cười “ê hê hê...” đầy thô bỉ, vừa xông tới tấn công. Kuzaku cũng dùng trường kiếm đánh nó lia lịa.

Haruhiro hạ quyết tâm. *Hãy kết thúc ở đây thôi.* Tuy không phải bọn cậu muốn phá vỡ kỉ lục *thời gian ngắn nhất* nhưng tình hình có vẻ rất khả quan, kể cả khi dính một chút đòn phản công thì bọn Haruhiro bây giờ vẫn sẽ phục hồi lại được. *Có phải mình tự tin quá rồi không? Không phải.* Bọn cậu đã chiến đấu với nó không biết bao nhiêu lần. Bọn cậu cũng nắm được đại khái sự khác biệt giữa từng cá thể. Hay nói đúng hơn, cảm giác thực tế đã cho bọn cậu biết rằng, đây là một chủng tộc có rất ít sự chênh lệch giữa các cá thể.

Ustrel.

Khi chạm trán nó lần đầu tiên, cậu chẳng thể tưởng tượng được sẽ có ngày mình nghĩ như thế này, mà không phải do phẫn khích quá trớn hay gì cả.

Nghĩ rằng, nó *không còn là đối thủ của bọn cậu nữa.*

“Kết thúc thôi...!”

Ngay sau hiệu lệnh của Haruhiro, Yume cũng rút dao sẵn và tiến lại gần. Merry sẵn sàng cây đoản trường, không rời xa khỏi Shihoru.

Tất nhiên con ustrel định nhõm dậy nhưng mỗi lần như thế, Ranta lại hét “hây” rồi “hô” và ngáng chân ngáng tay khiến nó không đứng lên được. Ranta làm việc đó với vẻ vui sướng. Haruhiro đồ rằng thái độ đó xuất phát từ việc cậu ta là một thằng xấu tính thậm tệ.

Kuzaku tập trung trút những cú đập (nói vậy chính xác hơn là nhát chém) lên đầu và cổ con ustrel. Cậu ấy vốn dĩ đã cao, lại sở hữu thêm dáng đập trời ban. Thanh trường kiếm mà Kuzaku vung xuống hết sức có lực công phá rất đáng gờm. Khi tập trung, cậu ấy sẽ chẳng nói năng gì mấy, nhưng đó cũng không phải là khuyết điểm. Kuzaku đang lặng lẽ bòn rút sức sống của ustrel.

“Ư ờn! Mãnh hổ...!”

Kĩ năng tung một đòn dũng mãnh sau cú lộn người về trước của Yume tương đối nguy hiểm. *Thế mà cô ấy không sợ ư?* Haruhiro luôn nghĩ vậy mỗi khi nhìn chiêu đó.

Trong khi quan sát hành động của đồng đội, chốc chốc Haruhiro lại chú mục vào lưng con ustrel.

Cái này, kiểu như là, thói quen vậy. Cậu có cảm giác dù là đối thủ nào, nếu quan sát kĩ phần lưng thì sẽ biết được nó là kiểu sinh vật gì. Dù việc ấy cũng lắm chỉ là cảm giác, không đời nào có chuyện ngon ăn như vậy, nhưng quả thật, khi nhìn chăm chú vào lưng kẻ địch, cậu thấy bình tĩnh lạ kì.

Đôi khi những thứ như chiến lược tấn công cũng sẽ bất chợt nảy ra. Chẳng hạn như, chỗ này của nó có vẻ yếu, hay vì nó có động tác đặc trưng như thế này nên chỗ cần phải tấn công là ở đây.

Thêm nữa, trong những dịp hiếm hoi, cậu vẫn nhìn thấy *đường kẻ* đó. Nói chính xác thì đó là thứ trông như một đường phát sáng mờ ảo. Đại loại là nó giống như một kiểu hình tượng, một dự đoán bật ra trong khoảnh khắc, rằng đối thủ sau đây sẽ hành động thế này, có điểm yếu như thế này, vì vậy mình chỉ cần làm thế này rồi làm thế kia là được. Điều đó được cậu nhận thức dưới dạng một đường kẻ.

Không bàn đến việc nó có dạng đường kẻ hay không, thì có vẻ ai cũng có lúc *nhìn* thấy hình tượng như vậy. Cơ bản là sẽ dễ thấy hơn trong thời khắc bị dồn đến chân tường. Tùy trường hợp còn đồng thời thấy được vài đường kẻ. Tức là, có những người trong chốc lát có thể đưa ra được vài dự đoán.

Có sự khác biệt giữa từng cá nhân. Hoặc nói đúng hơn là chênh lệch khá lớn.

Tuy vậy, gì thì gì, đó là năng lực mà ai cũng có thể có được.

Chẳng đặc biệt chút nào.

... Biết ngay mà.

Thôi thì cũng có sao đâu. Haruhiro chẳng thấy thất vọng. Chuyện bản thân có tài năng đặc biệt, nếu đúng thì dĩ nhiên rất tốt, nhưng có vẻ là không được vậy. Và trong thực tế cũng không hề có cái thứ tài năng ấy. Chuyện chỉ có thế. Cái gì vốn không tồn tại thì sẽ mãi chẳng thấy tăm hơi.

Dù vậy, tuyệt đối không có chuyện bản thân cậu... bọn cậu... chẳng nắm giữ bất cứ cái gì. Nếu so sánh với thiên tài, thứ bọn cậu có chắc rằng sẽ thua kém về số lượng, chất lượng cũng như chủng loại, nhưng dù có là người bình thường đi nữa cũng không thể không có thứ gì. Bọn cậu sẽ xoay

xử với những thứ mình có để làm được điều gì đó. Có những việc đến cả người bình thường cũng làm được. Đến người bình thường cũng có thể trưởng thành. Bọn cậu có thể mạnh mẽ lên theo cách của người bình thường.

“Gur ghi ghi ghi ghi ghi ghi. Ghi ghi ghi ghi ghi ghi ghi. Ghi ghi ghi ghi ghi ghi ghi ghi ghi.”

Con ustrel vừa sùi bọt mép vừa nghiêng răng. Nó đang hấp hối rồi.

“Hây a hây a hây a hây a hây a hây a hây a hây a...!”

Ranta hùng hổ đâm Betrayer [Thanh kiếm phản bội] vào ngực con ustrel hết lần này đến lần khác. Kuzaku lùi ra sau rồi quay mặt về phía Haruhiro. Haruhiro gật đầu với cậu ấy. Không cần tiêu hao thể lực một cách lãng phí. Con ustrel sắp tắt thở rồi. Còn lại cứ để cho Ranta là được. Ranta cực kì yêu thích cái việc hành hạ triệt để và thủ tiêu kẻ địch đang cận kề cái chết. Dù không phải cậu chưa từng nghĩ rằng con người sao có thể làm như thế được, nhưng thỉnh thoảng, bọn cậu cũng được cứu nhờ sự phũ phàng tàn nhẫn đó của cậu ta. Tuy là nếu nói đến việc thích hay ghét thì cậu thực sự ghét cái việc đó từ tận đáy lòng.

“... Xong rồiiiiiii...!”

Ranta cười lên người con ustrel không còn cử động rồi bắt đầu làm gì đó. Chắc là cậu ta định thu *chiến lợi phẩm*.

Nói vậy thôi chứ ustrel chẳng đáng mấy tiền. Thứ được giá có khi chỉ bao gồm phần đầu có dạng đầu lâu kim loại cùng thanh *naginata*. Cái nào cũng to kềnh càng cả nên giá trị của chúng chẳng đáng với công sức vác về. Đặc biệt là cái đầu lâu kim loại, nhìn thì giống mũ giáp nhưng thực chất có vẻ là bộ xương ngoài nên không thể *tháo ra*, vì vậy chỉ còn cách *cắt bỏ* rồi vác theo cả cái đầu. Bọn cậu đã thử một lần, nhưng so với công sức bỏ ra thì thu nhập chẳng được là bao khiến cả bọn đều thất vọng. Bọn cậu chẳng muốn làm việc đó đến lần thứ hai.

Ranta định lấy một phần cơ thể của ustrel. Một kẻ ham thích những điều kì quái sẽ trang trí thứ đó xem như chiến tích của mình... thì không phải kiểu của Ranta. Hắc ám kì sĩ sẽ dâng cho thần Skullhell tai hay móng vuốt của những sinh vật mình tiêu diệt được như là đồ cúng tế. Nhờ đó, họ có thể tích lũy Vice [Ác đức], nhận được tư cách học tập ma thuật hắc ám

hay đấu pháp hắc ám, hoặc làm ma thuật hắc ám mạnh lên nhờ sự ban phước của Skullhell.

Thật đúng là tàn ác.

Nếu có hai mươi người lính tình nguyện thì chỉ nên có một hắc ám kị sĩ trong đó thôi. Việc họ có số lượng ít cũng là dễ hiểu.

Chuyện đó nằm ngoài khả năng của người thường.

Nếu tính cách không thực sự phù hợp thì có lẽ không thể tiếp tục vai trò hắc ám kị sĩ.

Và kể cả chẳng thể tiếp tục đi chẳng nữa, một khi đã trở thành hắc ám kị sĩ thì không được *chuyển đổi nghề*. Bởi vì có điều luật nói rằng, “thề nhất mực trung thành với Skullhell, không được hài lòng cho đến chết, điều tối quan trọng là không được từ bỏ tư cách một hắc ám kị sĩ.” Nếu rời khỏi guild thì sẽ bị các hắc ám kị sĩ truy đuổi và giết chết. *Thật đáng sợ. Hắc ám kị sĩ. Quá là đáng sợ.*

“Ừ hi hi hi hi...”

Ranta nâng lên một vật vương đầy thứ máu màu đen. Trông có vẻ là răng của ustrel. Haruhiro dùng mu bàn tay che miệng để kìm cơn buồn nôn... *Tên đó chắc vẫn thấy ổn nhỉ? Đúng là phù hợp một cách toàn diện với tính cách cậu ta. Hoặc phải nói rằng cậu ta là hắc ám kị sĩ từ tận gốc rễ. Chắc chắn đó là thiên chức rồi.*

Công việc của Ranta đã hoàn thành nên bọn Haruhiro quyết định bỏ lại xác của con ustrel và tiến về phía trước. Đây là vùng rìa của tổ muryan. Thi thể chắc sẽ bị lũ muryan *xử lí*.

Wonder Hole.

Đã hơn bốn tháng trôi qua kể từ lần đầu bọn cậu đặt chân đến nơi này.

Nói thật thì cả bọn chẳng lời lãi được gì. Đúng hơn là số tiền bọn cậu kiếm được đã bị sử dụng hết vào việc ăn uống, tắm giặt, trang bị, sau đấy là thỉnh thoảng quay lại Alterna để học kĩ năng.

Ở căn cứ Tiền đồn Đông Cô Độc cũng có chi nhánh của Thương hội kí gửi Yorozu. Nếu nhắm mắt bỏ qua việc phí thủ tục cao hơn trụ sở chính thì vẫn có thể gửi hay rút tiền ở đây, nhưng số tiền tiết kiệm chẳng tăng lên chút nào. Ngược lại, hầu bao của Haruhiro còn giảm đi chút đỉnh.

Bọn cậu đã dần tiến được vào sâu bên trong.

Kuzaku đã quen hẳn với tổ đội để đảm nhận được vị trí Tank [Chịu đòn].

Từng người trong nhóm đầu tiên bộ.

Bạn cậu có thể dễ dàng hạ gục ustrel.

Mọi thứ đều... thuận lợi?

Cậu không rõ nữa. Có những lúc cậu cho rằng tình hình rất tốt đẹp. Lại có những lúc mọi thứ chẳng trôi chảy, khiến cậu thấy bức mình. Có cả những thời kì cậu phải băn khoăn lo lắng. Cũng có lúc cậu nhận ra rằng có nghĩ ngợi thế nào thì cũng như nhau, chỉ bằng cứ tập trung vào công việc của ngày hôm đó.

Như thế này liệu có ổn không?

Câu trả lời thỉnh thoảng sẽ lại thay đổi.

Hiện tại, nó đang là, “À thì cũng được, không tệ lắm.”

Không tệ.

... Chắc chắn là thế.

Haruhiro dẫn đầu, vừa cảnh giác xung quanh vừa tiến sâu vào trong cái tổ đầy những lối rẽ ngang của lũ muryan. Do sự xuất hiện của ustrel nên lũ muryan đã trốn đi hết. Chẳng thấy bóng dáng chúng đâu cả.

“Nhưng mà...” Ranta khịt mũi rồi lên tiếng. “Nói sao nhỉ, cái kiểu đó ấy mà, dạo này, cứ đơn điệu thế nào ấy nhỉ.”

“... Lại bắt đầu rồi đấy.” Shihoru nhỏ giọng lầm bầm.

“Hả? Bà nói cái gì thế hả, đờngực xệ?”

“Tớ... tớ đâu có xệ...”

“Ai mà biết được. Tôi có nhìn thấy đâu. Phải kiểm chứng bằng chính đôi mắt này mới được. Quả nhiên. Cái chỗ đó. Không thể khẳng định là không xệ được. Nhỉ, Kuzakki?”

“Cậu bỏ cái cách gọi đấy đi được không?”

“Kuzakiiii!”

“Cậu là trẻ con đấy à...?”

“Taooo... là... ngườiiiii... lớóóón... đấy. Nhìn kiểu gì cũng là người lớn đúng không? Người lớn một cách cực kì người lớn đúng không? Nhìn là biết mà, Kuzakki nhỉ?”

“Mày...”

Haruhiro nguyền rửa sự non kém của bản thân khi lỡ xen mồm vào, mặc dù cậu đã bụng bảo dạ rằng việc này chẳng đi đến đâu cả. Tất nhiên, cậu còn nguyền rửa Ranta nhiều hơn thế, gấp năm trăm triệu lần.

“Mày không làm được gì khác ngoài giờ trò quấy rầy mọi người à? Mày sống mà không biết xấu hổ như một con người à?”

“Làm gì có chuyện tao xấu hổ chứ. Tao lúc nào cũng đường hoàng. Tao vẫn sống mà chẳng phải giữ ý với ai cả đấy thôi. Mày nhìn mà không biết à, đờngốc?”

“Đúng là điển hình của cái loại càng bị ghét càng dương dương tự đắc.” Merry lạnh lùng phun ra một câu như vậy.

“Cái sự căm ghét đấy...” Ranta cười khùng khục trong cổ họng, “sẽ trở thành sức mạnh cho tôi. Hiểu không? Nguyên nhân là bởi, tôi là hắc ám kỵ sĩ. Vì tôi là bóng tối. *In the darkness*. Hiểu không hả? Mà này, Yume, ngực của Shihoru có xệ đúng không?”

“Hử...?” Yume nhú mày, rồi có lẽ là ngay lập tức, di chuyển hai tay tới vùng ngực và làm động tác như thể đang nâng thứ gì đó nặng nề “... Mà ê, đời nào Yume nói ra chuyện đó chứ, Ranta biến thái...”

Haruhiro vội vàng nhìn tránh đi. Cậu bắt gặp ánh mắt Kuzaku một cách tình cờ. Cả hai bất giác nói chuyện với nhau bằng mắt.

(... Về vụ đang nói thì có vẻ nặng phết đấy...)

(Ờ. Cũng kha khá...)

Không không không không không.

Dừng lại thôi. Chuyện đó đối với đông đội, không nên nghĩ nhiều. Không phải chuyện cần nghĩ tới. Dù là nam hay là nữ, nếu giữ cái ý thức đó, quả nhiên sẽ thành như vậy. Nhưng mà, Kuzaku là thế mà... Haruhiro liếc nhìn Merry. Ừm. Thế nào nhỉ? Thực ra mình vẫn chưa nắm được bằng chứng quyết định. Mà mình có định nắm bắt nó đâu. Đó là tự do của họ mà? Vì thế, tuy cậu không biết chuyện cụ thể, nhưng thỉnh thoảng, Kuzaku sẽ ra khỏi lâu vào ban đêm. Khi cậu lén lút bám theo thì thấy cậu ấy nói chuyện với Merry ở bên ngoài. Chỉ có hai người. Cậu đã vài lần chứng kiến cảnh đó.

Dù không biết tại sao, nhưng họ có vẻ chẳng có tiến triển gì mấy thì phải...?

Kể cả thế thì cũng không phải là cả hai chẳng hề để ý đến đối phương...?

Tất nhiên, đó là quyền tự do của họ. Haruhiro nghĩ bọn họ cứ làm đi đâu mình thích là được. Vụ cậu bám đuôi mấy lần là do bận tâm về Kuzaku, người về sau mới gia nhập tổ đội. Nhớ đâu cậu ấy đang trăn trở chuyện gì? *Mình nghĩ thế nhỉ? Đương nhiên rồi. Trông thế này thôi chứ mình vẫn là thủ lĩnh. Thế rồi, có vẻ là cậu ấy đang thảo luận hoặc nói chuyện gì đó với Merry, và mình bèn nghĩ, “À, thế thì tốt rồi.” Nhưng chỉ là nói chuyện thôi hả!? Thực sự chỉ thế thôi sao!? Nếu hai người có gì thì nói ra coi! Đừng có giấu giếm gì nữa! Tò mò quá đi mất... Cảm giác như thế không phải là không có, nhưng thôi, cũng chẳng sao?*

Không sao... đâu nhỉ?

Xem nào, ví dụ, cho dù mọi chuyện sẽ ổn trong khoảng thời gian êm thấm, nhưng nếu chia tay thì chẳng phải sẽ khó xử sao? Liệu họ có thể tách biệt việc nào nó đi việc đấy không nhỉ?

Rồi sẽ thế nào đây? Haruhiro không biết. Vì cậu làm gì có kinh nghiệm. À không, tuy mình không nhớ những việc xảy ra trước khi đến Grimgar, nhưng chắc là mình chẳng có tí kinh nghiệm nào cả? Mình cảm giác thế. Cậu tuyệt đối không phải dạng có kinh nghiệm phong phú. Cậu dám khẳng định đi đâu đó. Và dù có nhàn thì cậu cũng không thuộc mẫu người đào hoa.

Thật ra là cậu chẳng hề được nữ giới yêu thích.

Cậu thậm chí còn nghĩ rằng cả Yume, Shihoru hay Merry đâu chẳng coi cậu là đàn ông.

Thế thì sao?

Chuyện tốt là đằng khác. Bởi lẽ, dù xảy ra bất kì việc gì trong tổ đội, chỉ có Haruhiro là tiếp tục giữ được khoảng cách không đổi với nhóm mấy cô gái. Dù có chuyện không hay nảy sinh giữa hai người nào đó, khi Haruhiro đứng ra hoà giải và nối lại mối quan hệ của họ, mọi thứ sẽ ổn thôi. Tuy việc đó khá phiền phức, và không phải cậu chưa từng nghĩ, “Tại sao tôi lại phải làm việc đó hả đồng đội?”, nhưng cậu là thủ lĩnh mà. Đành phải chấp nhận vậy.

Cậu tự nhận thấy mình thiếu thứ gọi là khả năng lãnh đạo.

Chính vì vậy, mình muốn trở thành một hình mẫu, đại khái là nằm ở trung tâm, với tư cách một đồng đội tốt, hay đúng hơn là một người bạn từ

tế, trân trọng tổ đội, để giúp cả nhóm cùng nhau xoay sở tiến lên, dù cho không thể lôi kéo được tất cả mọi người.

... Mình vẫn nghĩ là, nếu được thì mình muốn trở thành người như thế. Được vậy thì tốt biết bao.

“Ngực xệ xệ. Ngực xệ. Ng...ực, x...ệ.”

Việc đó hẳn sẽ chẳng quá khó khăn, miễn là không có thằng ngu Ranta đang hát bài ca dở ẹc với giai điệu quái gở kia. Tao cho mày một cú Backstab [Đâm sau lưng] bây giờ.

Không, ngó lơ đi, ngó lơ. Tốt nhất là nên lơ tên đó đi. Tớ biết mọi người đều chịu hết nổi rồi. Đến cả Shihoru cũng đang phải cố nhịn. Xin lỗi nhé, Shihoru. Chỉ tại cái tên vút đi đó. Dù cậu đâu có xệ. Cậu không xệ đâu mà. Nhưng nếu bị như thế rồi bị trọng lực kéo xuống thì kết cục...

Không được, không được, không được.

Haruhiro lắc đầu. Bức tường đá phía trước bọn cậu bị gọt giũa gọn ghẽ và trông như một toà kiến trúc. Thay vì nói *trông như*, nó đích thị là một toà kiến trúc. Hơn nữa, nó còn khá hoành tráng và có khí chất, sắp tới Vương quốc ác ma rồi.

“Ranta, đi thẳng qua đấy nhé.”

“... Biết rồi khổ lắm nói mãi. Tao chỉ trót lỡ lúc đầu thôi mà.”

Chính vì thế nên cả bọn mới gặp chuyện tệ hại đấy.

Bọn Haruhiro đặt chân vào Vương quốc ác ma, nơi trông như một ngôi đền thờ trong hang đá.

Từ cửa sổ toà nhà, kẻ nào đó... với số lượng rất đông, đang nhìn về phía bọn cậu. Tất nhiên đó không phải con người. Dù hình thể không khác mấy so với con người, nhưng phần chi dưới và vùng kín phủ đầy lông, phần đầu thì giống hệt dê. Bọn chúng lúc nào cũng mang kè kè một cây gậy bên người. Nói là gậy nhưng nó trông giống vũ khí dạng mũi tù chứ không nhọn, hoặc có gắn lưỡi như thương hay kiếm ở đầu cán, nhìn khá là ghê.

Là lũ baphomet.

Chúng còn được gọi là ác ma.

Khi Ranta cố tình nặn ra một nụ cười lấy lòng và nói, “Xin chào, xin chào,” lập tức có giọng giống hệt vọng trở lại.

“Xin chào, xin chào.”

Không phải Ranta lặp lại câu nói đó lần thứ hai, mà đây là trò của lũ ác ma. Bọn chúng chưa chắc hiểu được ngôn ngữ loài người, nhưng nhái giọng rất giỏi.

“Này!”

Yume thúc nhẹ vào lưng Ranta, thế là một ác ma khác cất tiếng bằng chất giọng giống của Yume.

“Này!”

Lũ ác ma không mấy thân thiện với con người nhưng cũng không mang thái độ thù địch. Chỉ có đi đâu, hễ con người nói câu nào đó, chúng sẽ bắt chước theo. Không rõ mục đích của chúng là gì. Có thể chúng thấy thú vị, có thể là tập tính, mà cũng có thể là chúng muốn xem phản ứng của con người.

Nói thật thì bọn cậu không phải không thấy bức mình.

Về cơ bản, lũ ác ma chỉ quan sát con người rồi cố nhái giọng một cách triệt để. Bọn Haruhiro đã kiếm được thông tin đó trước khi đặt chân đến Vương quốc ác ma này. Dù sẽ bức tức ít nhiều, nhưng nếu bọn cậu không ra tay thì chỉ bị nhại giọng là xong chuyện. Tóm lại là nên ngậm chặt miệng vào. Nếu bọn cậu im lặng thì lũ ác ma cũng sẽ im theo.

Hiển nhiên là bọn cậu định làm thế. Lũ ác ma cực kì yêu thích kiến trúc hay điêu khắc và rất giữ gìn cây gậy của mình. Có đi đâu, ngoài gậy và dụng cụ, chúng chẳng mang theo vật gì đáng tiền cả. Số lượng lại nhiều, giết cũng thành vô nghĩa.

Thế mà, chỉ sau vài lần bị nhại giọng, Ranta đã mặt đỏ tía tai rồi quát tháo ầm ĩ.

Hình như lũ ác ma coi đây là hành động có tính thù địch, liền lao đến tấn công. Bọn Haruhiro đã xoay sở trốn thoát được, nhưng kể từ đó, mỗi khi cả nhóm lại gần Vương quốc ác ma, chúng sẽ tập hợp lại để hăm dọa bọn cậu. Thực tế là cả đội từng bị tấn công hai lần và buộc phải rút lui. Lúc đó cả bọn cứ tưởng tiêu đời đến nơi rồi.

Sau khi vào tổ muryan từ hẻm núi được gọi là lãnh địa của Tam Á Nhân, nếu không thoát khỏi Vương quốc ác ma thì tuyệt đối không thể tiến lên tiếp được. Cấu trúc của Vương quốc ác ma rất phức tạp. Dù là tổ đội lành nghề đến đâu, nếu cứ chốc chốc lại phải đánh nhau với bọn ác ma thì

cũng khó có thể thoát ra. Chính vì vậy, người ta sẽ duy trì mối quan hệ thân thiện với ác ma. Mọi người đều làm như vậy, bọn Haruhiro cũng định làm thế, nhưng nhờ có tên khốn kiếp ngu ngốc Ranta mà bọn cậu bị lũ ác ma ghét bỏ. Đã vậy, trí nhớ của chúng có vẻ tốt nên chúng chẳng hề quên bọn Haruhiro. Đợi cái tình trạng này lắng xuống thì không biết là đến đời nào. Để xoa dịu tâm trạng của lũ ác ma, bọn Haruhiro đã phải rất lao tâm khổ tứ.

“A... bức mình với cái lũ đó quá... Hay mình xử chúng luôn đi?”

Khi Ranta lẩm bầm bằng giọng điệu phẫn khởi kì quặc, lũ ác ma bèn nhại theo.

“A... bức mình với cái lũ đó quá... Hay mình xử chúng luôn đi?”

“... Bản tính khó đời.” Shihoru thốt lên bằng giọng u ám.

“... Bản tính khó đời.” Lũ ác ma nhại lại.

“Mày, thiệt tình, một vừa hai phải thôi...” Haruhiro nói xen lẫn tiếng thở dài.

“Mày, thiệt tình, một vừa hai phải thôi...” Lũ ác ma tái hiện đầy đủ cả tiếng thở dài luôn.

“Nhưng mà, kiểu này làm người ta phát cáu ấy?” Ranta cười ha hả.

“Nhưng mà, kiểu này làm người ta phát cáu ấy? Ha ha ha.”

“Cậu cứ bịt tai lại là xong mà.” Giọng Merry lạnh hơn băng.

“Cậu cứ bịt tai lại là xong mà.” Giọng lũ ác ma cũng không kém cạnh.

“Thôi thì đừng nói nữa là được nhé.”

“Thôi thì đừng nói nữa là được nhé.”

“Ồn quá đấy, ngực lép.”

“Ồn quá đấy, ngực lép.”

“Cấm Ranta nói là ngực lép!”

“Cấm Ranta nói là ngực lép!”

“... Tôi chắc sắp phát điên rồi...”

“... Tôi chắc sắp phát điên rồi...”

“Mới có thế này mà đã phát điên thì mày yếu nhót quá, Kuzakki...! Đúng là đờto xác vô tích sự!”

“Mới có thế này mà đã phát điên thì mày yếu nhót quá, Kuzakki...! Đúng là đờto xác vô tích sự!”

“... Tao xin mày đấy, im đi cho tao nhờ được không?”

Nói xong, Haruhiro bịt tai lại để không phải nghe giọng nhại của lũ ác ma. Nhưng vô ích.

“... Tao xin mày đấy, im đi cho tao nhờ được không?”

Vẫn nghe thấy rõ ra phết. Giọng của ác ma có gì đặc biệt sao? Chẳng hiểu tại sao mà lấy tay che tai vẫn gần như không cản được. Dù không phải là Kuzaku thì mình cũng thật sự sắp phát điên rồi. Đúng ra, nếu Ranta không mở miệng thì cả bọn đã chẳng nói năng gì. Là tại Ranta. Tất cả mọi chuyện luôn là lỗi của cậu ta.

Haruhiro vừa nỗ lực duy trì sự tỉnh táo, vừa đi qua Vương quốc ác ma. Ở đây khá sáng sủa do có ánh sáng hắt ra từ bên trong toà kiến trúc, nhưng đường vừa hẹp vừa quanh co nên tần nhìn hơi bị tệ, có lúc ngỡ là lối đi mà hoá ra không phải, lại còn nhiều ngõ cụt, nếu không cẩn thận sẽ lạc ngay. Bọn cậu cũng định vẽ bản đồ nhưng rồi đành phải đầu hàng. Do cả nhóm không nắm rõ khoảng cách cũng như phương hướng nên quá khó để vẽ được bản đồ. Chắc chắn nếu không đo đạc cẩn thận thì sẽ không làm được.

Để ra khỏi Vương quốc ác ma, ước chừng phải mất ít nhất bốn mươi đến bốn mươi lăm phút.

... Cậu nghĩ cả bọn đã đi được bốn mươi lăm phút.

Trước đó không lâu, bọn cậu đã đi xa khỏi dãy nhà mang dáng dấp của đền thờ trong hang đá, nên xung quanh tối đen như mực. Haruhiro lấy đèn lồng ra để chiếu sáng trong bóng tối.

“Ừa...?”

Lạ thật.

Haruhiro dừng chân. Cậu lia đèn lồng ra xung quanh.

“Đây là... *đường hầm khai khoáng* phải không nhỉ?”

“Ai mà biết được.” Ranta nhổ nước bọt ngay tắp lự. “Nhiệm vụ dẫn đường là của mày mà, Parupiro. Bởi vì bọn tao tin tưởng mày nên mới đi theo đó. Mày mà phản bội lại lòng tin của bọn tao rồi dẫn cả bọn đến chỗ chẳng ai biết đấy là đâu thì thành vấn đề lớn đấy, vấn đề cực bực luôn. Chính là vấn đề về trách nhiệm! Mày nhanh nhanh chóng chóng mỗ bụng tạ tội đi, thẳng ngục!”

“... Chắc chắn là... đúng đường rồi mà.” Shihoru ngó lơ Ranta và đưa ra lời khẳng định. “Nếu tớ không nhầm...”

Cô ấy thiếu tự tin đến thế cơ à.

“Ừm...” Kuzaku nhìn lại phía sau. “Tớ nghĩ là không nhầm đâu. Ý kiến cá nhân thôi...”

Quả nhiên cậu ấy cũng chẳng tự tin mấy.

“Mà này,” Yume bần chần nhìn quanh quất, “chỗ này là đường hầm khai khoáng à? Đường hầm khai khoáng đâu có giống thế này nhỉ?”

Nói đến Yume thì có vẻ cô ấy còn chẳng nhớ được cái đường hầm khai khoáng nó như thế nào, dù đã đến đó không biết bao nhiêu lần.

“Có gì đó, khang khác...” Merry nghiêng đầu. “... Hình như thế.”

Có vẻ cũng không tự tin.

Vậy thì Haruhiro chỉ còn cách khẳng định, “Khác đấy,” mà thôi.

Đường hầm khai khoáng.

Chính xác phải gọi là đường hầm khai khoáng Grimble.

Nguồn gốc cái tên đến từ một loài sinh vật gọi là grimble sinh sống ở khu vực này. Chúng là loài chuột khổng lồ nhưng lớp da bên ngoài cứng như đá và có cả mai ở trên lưng. Thịnh thoảng, trên mai của một số con có chứa vàng, bạc hoặc kim cương, đương nhiên bán rất được giá... Vì vậy, chúng bị săn bắt quá mức dẫn đến sụt giảm số lượng nghiêm trọng. Đó là quan niệm phổ biến, nhưng có vẻ dạo gần đây, chúng đang có xu hướng phục hồi.

Bọn Haruhiro cho rằng như vậy.

Đây là lần thứ bảy cả bọn đến đường hầm khai khoáng này. Trong sáu lần trước, dù không thấy con grimble kim cương nào nhưng bọn cậu đã mục sở thị grimble vàng một lần, grimble bạc bốn lần. Nghĩ kiểu gì cũng thấy chúng chưa đến nỗi đang bên bờ vực tuyệt chủng. Dù bọn cậu chưa bắt được con nào, nhưng kể cả là mai bạc thì cũng khá có giá trị, có lẽ vẫn nên thử nhắm đến chúng xem sao.

Tuy nhiên, dù là mai vàng hay mai bạc, khi đã lấy được và nắm chắc phương pháp thì nên thu thập mai càng nhiều càng tốt rồi bán đi một lượt. Chứ để đến lúc ai cũng thấy có vẻ kiếm chác được, chắc sẽ có rất nhiều tổ đội đồ xô tới đường hầm khai khoáng. Khi ấy sẽ chẳng còn đất cho cái

đám như nhóm Haruhiro nữa đâu. Bọn cậu phải hốt một cú trước thời điểm đó.

Trên đây là kế hoạch của bọn Haruhiro.

Vì vậy, để tóm được mấy con grumble vàng hay grumble bạc, bọn cậu đã đi đến đường hầm khai khoáng.

... Rõ ràng là thế.

Ba ngày rồi nhỉ.

Dù sao thì bọn cậu cũng không thể tìm kiếm lũ grumble từ sáng đến tối hết ngày này sang ngày khác. Nếu không liên tục tham dự vào những trận chiến khốc liệt, sự nhạy cảm trong thực chiến của bọn cậu sẽ bị thui chột đi mất.

Mới ba ngày kể từ lần trước bọn cậu đến đây.

“Lần trước làm gì có đâu.”

Haruhiro hướng ánh sáng của ngọn đèn lồng vào vị trí *chắc chắn* đã từng là bức tường đá.

Ánh sáng bị bóng tối nuốt chửng và biến mất.

Có vẻ khá *sâu*.

“... Cái lỗ này...”

“Thế, mới, nói.” Ranta hét toáng lên. “Nhầm đường đúng không!? Poroporuo! Mày nhầm đường rồi! Chỗ này không phải đường hầm khai khoáng! Đại khái thì cái gọi là đường hầm khai khoáng cũng chỉ kiểu như hang động nhìn na ná mê cung rất đổi bình thường! Đây rầy khắp nơi! Đây là chỗ khác, chỉ là trông giống nhau thôi! Chuyện là thế đó! Mày suy nghĩ theo hướng thông thường đi!”

“Không, nhưng mà...”

Mình đâu có nhầm đường... Mình nghĩ thế. Mình tự tin mà... Nhưng, thế thì tại sao chỗ này lại có một cái lỗ đáng ra không tồn tại?

Chiều rộng của nó khoảng ba mét. Chiều cao cũng hơn hai mét. Không thể có chuyện bọn cậu đã bỏ qua. Nhất định bọn cậu sẽ nhận ra nếu đi ngang qua nó. Đó là một cái lỗ to và tròn.

Haruhiro nhìn hai bên trái phải. Dù sao thì, đúng như Ranta nói, đường hầm khai khoáng là địa điểm giống như hang động thiên nhiên chẳng lấy gì làm đặc biệt. Nó không có đặc trưng nổi bật, cũng chẳng mang dấu ấn gì để

nhận biết được chỉ bằng một ánh nhìn. Chính vì vậy, dù không thể nói chắc như đinh đóng cột thì nơi đây rõ ràng vẫn chẳng thay đổi gì so với trước đây, trừ sự tồn tại của cái lỗ này.

“Hay là ai đó...” Yume nói khẽ, “đã mở cái lỗ này ra nhỉ?”

“Mở cái đầu bà ra á!” Ranta đá xuống đất. “Ai lại đi đục lỗ ở cái Wonder Hole này chứ! Có tên nào rảnh rỗi thế à! Động não một chút đi rồi hãy nói!”

“VẬY NHƯNG, Wonder Hole là cái lỗ khổng lồ đấy còn gì!”

“Hử...?” Ranta khoanh tay và ngoẹo cổ. “Nói thấy cũng đúng...?”

“... Có lẽ không phải con người.” Shihoru nói bằng giọng thì thầm như buồn bạc giả. “Có thể rất nhiều sinh vật đã đào, hoặc làm gì đó...”

“Ồ...” Kuzaku nhòm vào bên trong cái lỗ. “Tối tối. Chẳng biết có gì không.”

“Khoan.” Merry kéo tay Kuzaku. “... Nguy hiểm đấy.”

Các cậu đang khoe khoang đấy hả?

... Mình có nghĩ thế hay không nhỉ?

Không, mình không nghĩ thế đâu nha? Quan trọng là chuyện đó. Nó là hành động ở mức cảnh báo nhắc nhở đối với đồng đội ấy mà? Chắc là vậy... nhỉ? Thế rồi, khi Haruhiro khẽ hắng giọng, Merry giật mình ngoái lại, buông bàn tay đang nắm lấy cánh tay Kuzaku ra. Ủa? Ủa ủa ủa? Tại sao cậu lại thoát cái giữ khoảng cách với Kuzaku một cách lúng túng như thế? Lẽ nào cậu thực sự khó xử à? Tớ đã phá bĩnh sao? Vậy thì cho tớ xin lỗi nhé? Tớ không có ý định đó đâu.

Haruhiro thở dài.

Bỏ đi.

Sao cậu cứ như đang ghen tị thế này? Nhưng không có chuyện đó đâu. Quả thực là cậu có để ý Merry. Cậu đã có khoảng thời gian như thế. Nhưng, cô ấy rõ ràng là hoa trên đỉnh núi mà? Giữa thích và ghét thì cậu sẽ nói thích. Giả sử được Merry đề nghị hẹn hò thì câu trả lời của cậu dĩ nhiên là đồng ý. Chuyện chỉ dừng ở mức đó thôi.

Không phải cậu chưa từng nghĩ rằng sao họ không nói thẳng luôn rằng, “À, thực ra bọn tớ đang hẹn hò đấy.” Thế có phải dễ chịu hơn không.

Mà những người khác không tò mò sao? Chắc đâu biết đại khái rồi nhỉ? Cái vẻ mập mờ giữa Merry và Kuzaku, nhìn thấy rõ ràng ra đó? Thế mà mọi người coi bộ chẳng quan tâm? Là Haruhiro để ý thái quá à?

Chẳng lẽ mình đến kì hứng tình rồi... Haruhiro nghĩ ngợi chuyện đó với thái độ một nửa là tự giễu. Cậu đang hưng phấn. Nói là động dục chẳng phải là quá lộ liễu sao? Cậu cũng có cảm giác chuyện này hơi khác. Là gì nhỉ? Mình muốn yêu đương? Mà không, mình muốn có bạn gái? À, có lẽ vậy.

Mình muốn có bạn gái.

... Dù cho điều đó là không thể.

“Chỗ này đúng là đường hẻm khai khoáng đấy.”

Haruhiro nhìn các đồng đội một lượt. Cậu muốn đá Ranta một phát. Nhưng hiện giờ, tổ đội này là thứ quan trọng hơn tất cả.

“Nhưng đã hình thành một cái lỗ. Dù tớ cũng không biết là tại sao. Chúng ta nên làm gì đây?”

Giờ không phải lúc để nói tới chuyện muốn có bạn gái. Và khi nghĩ đến Moguzou, cậu tự dưng có cảm giác rằng chuyện này vẫn còn quá sớm. Chẳng có những cuộc gặp gỡ, cũng không có đối tượng nào. Nếu để bị phân tâm bởi những thứ vớ vẩn rồi mắc sai lầm thì to chuyện đấy. *Mau chỉnh đốn lại tinh thần đi.*

“Biết đâu đây lại là một phát hiện.”

Khi Haruhiro nói vậy, đồng đội của cậu, đặc biệt là Ranta, đều tỏ ra hào hứng.

Phát hiện.

Vốn dĩ Wonder Hole cũng được người ta phát hiện ra. Và rồi, khi công cuộc tìm kiếm được thúc đẩy, những phát hiện mới trong Wonder Hole vẫn tiếp tục xuất hiện đến tận giờ này.

Chẳng hạn như nhóm Souma của Đoàn Rạng Đông (DAY BREAKERS), clan mà bọn Haruhiro về cơ bản đã là thành viên trực thuộc. Để tìm đường thông tới Vương quốc Ishmal cổ hay Vương quốc Nananka cổ, dường như họ đang dấn tiến vào những vùng đất chưa có dấu chân người. Chắc hẳn mỗi ngày, bọn họ đều phát hiện ra những địa điểm, những sinh vật chưa được ai biết đến.

Về cơ bản, những người có thể tiến vào sâu thật sâu như tổ đội Souma đều có được danh tiếng nhờ những phát hiện của mình.

Tuy nhiên, Wonder Hole rộng mênh mông. Dù là khe núi, tổ Murayan hay Vương quốc ác ma cũng đều chưa được thám hiểm hết toàn bộ. Ngoài ra, do các biến động tự nhiên hoặc sự can thiệp bởi bàn tay những sinh vật sống ở đó mà Wonder Hole thỉnh thoảng lại thay đổi. Không thể dự đoán được những sự thay đổi đó sẽ xuất hiện ở đâu.

Tóm lại, ngay cả nhóm Haruhiro cũng có cơ hội phát hiện được thứ gì đó.

Cái lỗ này có thể sẽ là một phát hiện như thế.

Một thế giới chưa từng ai biết đến có lẽ đang rộng mở ở phía bên kia cái lỗ này.

“... Mày hỏi phải làm gì ấy hả...” Ranta liếm mép. “Cần gì phải nói nữa hả? Rõ ràng thế rồi còn gì.”

“... Tớ có, dự cảm không lành...” Cơ thể co rúm lại như bám vào cây gậy của Shihoru run lên bần bật.

“Là lỗi của tôi à!? Là lỗi của tôi hả, đờn ngực xệ giấu giếm kia!?”

“Tớ đã bảo là tớ không có xệ rồi mà...!”

“Còn tôi thì bảo bà chứng minh coi!”

“Ô...?”

“Hả?”

Haruhiro nhúm mày. Tiếng “Ô...?” vừa rồi là của ai thế nhỉ? Là giọng nam. Nhưng không phải Ranta, cũng không phải Kuzaku.

Haruhiro quay người lại. Cậu nhìn thấy ánh sáng. Có vẻ từ một dụng cụ chiếu sáng như đèn lồng hay gì đó.

Có ai đó đang tiến lại chỗ các cậu từ hướng Vương quốc ác ma. Không phải một người. Tuy không xác định được số người nhưng đó là một tổ đội.

“A!” Một giọng nam khác vang lên.

“Ế?” Haruhiro rất đổi kinh ngạc. Lần này là giọng nói mà cậu đã từng nghe.

Từ tổ đội chưa rõ danh tính ấy, một người nhảy ra rồi chạy tới.

“Này này! Harucchi! Chẳng phải là Harucchi sao! *Hồn trụy hồn trụy!*
A, nói thế ời khó hiểu nhỉ!? Phải không!? Trùng hợp, trùng hợp! Gặp nhau
ở chỗ thế này thật trùng hợp quá đi! Là tôi, là tôi, là tôi đây! Kikkawa đây!
Yeah, yeah! Lạn ki^[4] vì cuộc gặp tình cờ nào! Đùa thôi!”

2. Đường ranh giới thường thấy giữa người thường và người phi thường

 Cùng mười một người cả nam lẫn nữ đột nhiên xuất hiện ở Grimgar.

Ranta, Shihoru, Yume. Manato và Moguzou, những người hiện giờ không còn nữa. Tiếp đến là Renji, Ron, Sassa, Adachi và Chibi.

R ồi tới Kikkawa.

“Ồi chà, thật là thật là thật là! May mắn một cách *hờn trụy hờn trụy*! Phải không!? Gặp ở *place* này, đúng là *priceless*, thật luôn!? Tôi thấy *ngất bở*^[5] lắm! *Ngất bở*! Quào! *Fantastic! Yeah!*”

Cậu ta là một anh chàng dân chơi, hưng phấn đến mức dị thường, lạc quan vô độ, phấn khích quá mức, thừa mứa năng khiếu giao tiếp, quan hệ rộng, và cũng là ví dụ điển hình thể hiện cho cụm từ “hời hợt”.

Renji đã nhanh chóng thu nhận Ron, Sassa, Adachi với Chibi về dưới trướng mình và lập nên Đội Renji. Họ đã trở thành những người có thực lực vững vàng, hiện tại gần như không có lính tình nguyện nào là không biết đến.

Cùng là những kẻ bị bỏ lại, nhóm Haruhiro đã lập tổ đội với nhau rồi đi đến ngày hôm nay.

Chỉ mình Kikkawa được gia nhập tổ đội lính tình nguyện đàn anh, không biết là với cơ duyên nào nữa... Dù cậu ta từng có lần giải thích, nhưng cậu nghe mà vẫn ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì.

Kể từ đó, cậu ta tận hưởng cuộc sống của lính tình nguyện một cách cực kì thích thú, vui vẻ, đầy phấn khởi.

“Ế? Gì vậy, gì vậy? Ồ, Ranta khoẻ không? Shihorucchi thì vẫn kiểu đấy như xưa, kiểu đấy ấy mà, ư phư phư, mà kiểu đấy là cái gì cơ, Yume! Yumeee! Yeah! Khỏe không!? Merry! Bé Merry! Chà, hôm nay cậu lại xinh đẹp vượt một bậc nữa, đùa thôi! À là thật đấy! Cậu là Kuzaku nhỉ! Cậu thật

sự, thật sự, rất to lớn đó! Vậy? Gì thế, gì thế, gì thế? Các cậu đang làm gì ở đây thế? Vui chơi sao? Có chơi bởi không à! Ở Wonder Hole ấy! Các cậu là dân chơi sao!? Ừ ha ha ha ha ha ha!”

“Ồn ào quá đấy...” Cô gái tóc vàng mắt xanh, dáng người nhỏ nhắn cố ấn tay lên mặt Kikkawa để đẩy nó ra xa. “Kikkawa lắm mồm thế! Nói nhiều quá đấy...!”

“Đau, đau đau đau, ọai, chị Anna, dừng lại đi, tha cho cái mặt của em với, nó quan trọng lắm, khuôn mặt chính là sinh mạng của em đấy.”

“Mặt cậu có gì hay đâu! Thường thôi! Giống như cái nấm đông cô ấy!? Còn là loại kém của kém nữa nhỉ!?”

Đột nhiên bị chị Anna lôi vào câu chuyện, Haruhiro chỉ biết âm ừ đáp, còn Ranta lại ôm bụng cười phá lên.

“A ha ha ha ha! Nấm đông cô! Là nấm đông cô sao trời! Ừ thì cái mặt Kikkawa cũng thường thôi mà! Tôi thì không nghĩ là nó thuộc loại kém của kém đâu! Cũng được đến cỡ trung bình kém đấy!”

“*Hey, bullshit!*” Chị Anna bất thành linh quay về phía Ranta và giơ ngón giữa lên. “Cậu muốn kiếm chuyện với Kikkawa nhà bọn chị à!? *Kill you! F*ck you!*”

“... Ờ không, là do bà chị nói mà...”

“*Shut up!* Chị Anna đây nói thì OK! Còn cậu mà nói thì *No!* Biết đi đâu đi cái đờmọc trĩ!”

“Ồi ha ha. Thật là!” Kikkawa không hiểu sao lại tỏ ra ngượng ngùng. “Tình yêu chị Anna dành cho tôi thuộc hàng *heavy* rồi. Không ngờ là kiểu *KO show*^[6] đấy. Ha ha hự...!?”

“Đồ ngu!” Chị Anna tung một cú đấm thẳng bằng tay phải vào giữa mặt Kikkawa, thực hiện một pha KO chính hiệu. “Làm gì có tình yêu ở đó hả! Nó giống như khu đất cháy trụi nhé!? Chị Anna đây *not love, but like* nha! Không hiểu lằm chứ hả!?”

Shihoru, Yume, Merry, Kuzaku, tất nhiên cả Haruhiro, thậm chí là cả Ranta cũng bị khí thế của chị Anna áp đảo.

Nhân tiện, chị Anna đang mặc trang phục tu sĩ trắng có đường sọc màu xanh lam. Tuy khó mà tin được nhưng chị ấy đúng là tu sĩ.

Hơn nữa, theo những gì cậu nghe được trước đây, chị ấy *nguyên là pháp sư*.

Thật không thể hiểu nổi.

“Bỏ qua chuyện đó thì...” Một anh chàng bánh trai hào sảng bước lên trước.

Anh chàng bánh trai mặc một bộ giáp khắc hình sao sáu cánh. Anh ta là thánh kỵ sĩ giống như Kuzaku. Hàm răng trắng của anh ta lộ ra và sáng loá mỗi khi cười. Phải nói là một anh chàng cực kì bánh bao với hai trăm phần trăm vẻ đẹp trai, và nhìn một cái là biết ngay, anh ta đích thị là thủ lĩnh của tổ đội mà Kikkawa đang gia nhập.

“Cậu làm gì ở chỗ này vậy, Harukawa?”

“... À, ừm, em là, Haruhiro, anh Tokimune. Lúc trước rõ ràng em đã phải đánh chính lại đến hai lần rồi.”

“A, xin lỗi, xin lỗi. Vì cậu là bạn của Kikkawa nên anh cứ nghĩ bọn cậu có mối liên hệ với chữ Kawa ấy?”

“Em sẽ rất vui nếu anh có thể đừng tự tiện liên hệ kiểu đó nữa...”

“*All right.*” Tokimune giơ ngón tay cái lên và nháy mắt. “Haruhiro. Anh nhớ rồi. Anh sẽ không nhầm nữa đâu. Anh thế đấy.”

“...Vậy ạ?”

Hai lần trước anh cũng nói vậy với điệu bộ y hệt đấy... Cậu quyết định không nói đi đâu đó ra. Chắc anh ấy là kiểu người như vậy rồi. Dù sao, một người kết nạp tên Kikkawa đó vào tổ đội và phối hợp suôn sẻ với cậu ta thì không thể nào bình thường được. Chị Anna cũng rất cá tính. Và xét về các mặt khác thì họ cũng khá là đáng nể đi.

Tuy nhiên, không phải là không có người *trông* có vẻ đứng đắn.

“Nói sao nhỉ?”

Anh chàng vừa lên tiếng rồi đẩy kính *trông* có vẻ đứng đắn và hợp với trang phục tu sĩ. Dù hình ảnh anh ta cần một chiếc chiến chùy^[7] khổng lồ không phải không toả ra cảm giác gây đôi chút hoang mang, nhưng chắc có rất ít người đi ngang anh ta mà nghĩ, “A, người này có vẻ nguy hiểm đấy.”

“Nghĩ sao thì chỗ này cũng là đường hầm khai khoáng, chắc bọn cậu đang săn lũ grumble chứ gì?”

Tay đàn ông cao lớn vừa bật ra một tiếng trong cổ họng rõ ràng mới là kẻ đáng gờm.

Trước tiên là mái tóc buộc đuôi ngựa. Tiếp đến là miếng bịt mắt ở mắt trái. Sau cùng, anh ta là một ông chú. Dù nhìn như đã ngoài ba mươi, hoặc phải cỡ ba lăm đổ lên, nhưng có lẽ anh ta vẫn chưa đến độ tuổi ấy. Anh ta mang bao tên và cung trên lưng, hông đeo hai thanh kiếm một lưỡi. Anh ta còn mặc một bộ áo liền quần bằng da chạt khít, rất có mùi... biến thái.

“Thế nghĩa là giống với chúng ta rồi... Gừ...”

Người đeo kính là Tada.

Người đeo bịt mắt là Inui.

Tổ đội của Tokimune vẫn còn một người nữa.

Người cuối cùng đó cao không kém gì Inui. Tính cả chiếc mũ pháp sư thì có khi còn cao hơn Inui nữa. Người đó mặc chiếc áo choàng pháp sư chắc rằng không dày lắm nhưng trông lại như đang khoác đến mấy lớp áo quần.

To thật.

Tất nhiên là không bằng Kuzaku, người cao hơn một mét chín. Tuy vậy, cho dù là nữ giới (cách nói đó có lẽ nghe không hay lắm), cô ấy vẫn bị tính là to con. To đến nỗi nếu đã nhìn một lần thì chắc chắn không thể nào quên được.

Trái ngược với thân hình cao lớn, khuôn mặt được bao quanh bởi mái tóc dài và dày tràn xuống khỏi chiếc mũ pháp sư của cô ấy lại khá nhỏ nhắn, dễ thương. Đó là khuôn mặt thường sẽ phù hợp với những cô gái cao chưa tới một mét sáu.

Tên của cô ấy... là gì nhỉ? Mình không nhớ lắm, dù đã ghi nhớ hoàn hảo hình dáng của cô ấy rồi.

Cậu biết cô ấy được đặt cho biệt danh là Nàng Bự.

Không biết vì sao, Nàng Bự lại đang nhìn Haruhiro chăm chăm bằng đôi mắt của loài thú nhỏ, thứ hợp với khuôn mặt cô ấy chứ chẳng ăn nhập gì với chiều cao.

À, chắc không phải.

Cô ấy hẳn là đang nhìn ra phía sau Haruhiro.

Cậu cam đoan là Nàng Bự đã đổ dồn ánh mắt về phía cái lỗ.

Haruhiro nhìn Ranta.

(... Làm sao đây?)

Cậu thử ra dấu bằng mắt, tìm cách trao đổi suy nghĩ với cậu ta.

Ranta có vẻ đã hiểu ý cậu.

“E hèm.” Ranta vừa ho một cách kì cục vừa di chuyển đến ngay đằng trước cái lỗ một cách rất tự nhiên.

... Không, hoàn toàn chẳng tự nhiên chút nào.

Ngược lại, chẳng có gì quá lời khi nói chỉ tại Ranta mà sự chú ý của nhóm Tokimune tập trung hết cả vào cái lỗ. Ranta có lẽ cũng nhận thấy chuyện đó.

“... Cái, cái này, ừm... có thể coi như chưa thấy không?”

“Ừm.” Tokimune gật đầu và cười toe toét. “Không được đâu!”

“Lúc bọn mình đến đây đột trước thì không có nó nhỉ?” Tada đeo kính vừa xoa cằm vừa nghiêng đầu.

“Vậy tức là? Vậy tức là?” Kikkawa phóng về phía cái lỗ. “Lẽ nào, lẽ nào? *Chả... lẽ... lằng!? Chẳng... lẽ... là!? Phát hiện của chúng ta!? Phải không, phải không!?*”

“Khoan, khoan đã!” Ranta đứng chắn trước mặt Kikkawa. “Bọn này mới là người đến trước nhé! Người phát hiện ra là bọn này!”

“Không không không.” Kikkawa bám dính lấy Ranta. “Sao lại như thế! Đừng ăn nói cứng nhắc thế chứ, Ranta, tớ với đằng ấy chẳng phải là bạn bè sao? Thứ gì của tớ là của tớ, thứ gì của đằng ấy cũng là của tớ. Đúng không?”

“Cái gì đúng không? Hả!” Ranta hất Kikkawa ra. “Làm gì có chuyện đó, đồng gốc! Rõ ràng tất cả mọi thứ đều là của ngài Ranta ta đây!”

“Hứ...” Inui đeo bịt mắt đặt tay lên chuôi kiếm. “Tham thì thâm đấy...?”

“Định, định, định đánh thật đấy hả!? Thích thì, thì đây cũng chi`âu nhé!”

“... Có đánh thì cậu xử một mình nhé.” Shihoru lạnh nhạt nói.

“N... Nàyyyyyyyy!?” Ranta nhìn bọn Haruhiro một lượt.

Cả bọn, bao gồm cả Haruhiro, đều quay mặt đi cứ như đã thoả thuận với nhau từ trước.

“Ha ha ha.” Chị Anna uốn ngực ra và cười hô hố.

Bổ sung thêm là chị Anna chắc chỉ cao cỡ một mét năm mươi lăm nhưng ngực khá bự.

“Đồ đần Ranta! Đúng là kẻ không ai ưa nổi! Nhìn là thấy hết nhé!”

“Lắm mồm quá! Cái đồ tàn nhang lùn tịt ngực bự! Cần thận tôi bóp cho đấy!”

“Bóp được thì bóp thử xem nào! Trước đó thì các thuộc hạ của chị Anna đây đã xử đẹp cậu rồi nhé! Ngoài ra, đừng có nhắc đến tàn nhang! Chị đây bận lòng về nó lắm đấy, đồng nghĩa! Trồng cây chuối rồi tự mút hoa mi của mình đi *asshole*! Thằng đần thằng đần thằng... đần! Ranta đần độn! Aaaaaaaaa... Không thể tha thứ được! Chị Anna sẽ thay trời hành đạo đấy!”

“... Này.” Haruhiro hất hàm. “Xin lỗi đi, Ranta. Chị Anna khóc rồi kìa.”

“Tại sao tao lại phải xin lỗi chứ! Đừng, đừng có đùa...”

“Ừm...” Tokimune vừa xoa đầu an ủi chị Anna, vừa rút kiếm mà vẫn giữ nguyên nụ cười tươi rói. “Vậy để tôi thay trời hành đạo thôi. Bọn tôi đã quyết sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ làm tổn thương chị Anna mà. Bởi vì chị Anna là linh vật rất quan trọng của bọn tôi.”

“Em...” Ranta quỳ mọp xuống đất với tốc độ ánh sáng. “Em xin lỗi!? Em sẽ không dám động đến tàn nhang thêm một lần nào nữa nên tha cho em đi!? Xin chị!?”

“Nhanh thế...” Nàng Bự tròn mắt lắm bầm.

“Đồ bí ngô ngớ ngẩn!” Chị Anna giẫm lên sau đầu Ranta. “Đã biết phải xin lỗi thì từ đầu đừng có nói! Nếu đã nhận được bài học rồi thì từ hôm nay hãy trở thành nô lệ cho chị Anna đây nghe chưa! Cảm thấy biết ơn đi, *moth*r f*cker*!”

“... Gừ, gừ, gừ, gừ...” Dù bị giẫm lên đầu nhưng Ranta vẫn cố nhẫn nhịn.

Thôi thì nhẫn nhịn vẫn tốt hơn. Nếu không làm thế thì hậu quả chẳng biết sẽ thế nào.

Tổ đội gây cười nhất trong đoàn lính tình nguyện.

Đó là cách đánh giá thường thấy dành cho Tokkies được dẫn dắt bởi Tokimune.

Đương nhiên, họ đã làm lính tình nguyện lâu hơn hẳn nhóm Haruhiro. Làm lính tình nguyện lâu dài nghĩa là họ có khả năng *trụ được lâu dài*. Hơn nữa, Tokkies không phải tổ đội có kiểu làm ăn chắc lép mà sẽ thân thiện đương đầu với nguy hiểm. Bất chấp đi đâu đó, họ vẫn có thể trụ lại lâu dài. Họ không chỉ đơn thuần là một nhóm gây cười cá tính.

Haruhiro hoàn toàn không có ý định gây hấn với Tokkies. Cậu và Kikkawa đến đây cùng lúc, chưa kể cả đội còn phải chịu ơn cậu ta vì đã giới thiệu Merry. Nếu có thể dàn xếp trong hoà bình thì còn gì bằng.

Vấn đề là Tokimune có ý định đó hay không.

“À, anh Tokimune.”

“Gì thế, Haruhikawa?”

“... Là Haruhiro ạ.”

“À, xin lỗi. Thế có chuyện gì?” Tokimune tra kiếm vào vỏ. “*Làm chứ?* Cùng nhau. Phía bọn anh thì thấy như thế cũng được đó.”

Gương mặt tươi cười sáng khoáy ấy lúc này có cảm giác khá rợn người... *Làm cùng nhau*.

Chắc chỉ còn cách đó...

Xét theo tình huống này, chẳng có gì lạ lùng nếu nhóm Tokkies đàn anh ngó lơ bọn Haruhiro, gạt các cậu ra hòng độc chiếm công lao phát hiện. Tokimune đang đề xuất rằng bọn họ sẽ không làm đến mức đấy nên hãy cùng nhau chia sẻ phát hiện này. Không phải Haruhiro không có suy nghĩ: “Người phát hiện ra cái lỗ trước là bọn này cơ mà,” nhưng phương án của Tokimune cũng không tệ lắm.

Nếu chỉ thoả mãn với việc phát hiện không thôi thì đã đi một nhẽ. Đàng này, dù thế nào thì bọn cậu cũng muốn khám phá thêm. Hầu hết lính tình nguyện đầu có kinh nghiệm lẫn thành tích trên cơ bọn Haruhiro, nhưng có lẽ chẳng có ai từng tiến vào nơi đó. Nếu có thể, bọn cậu muốn lưu lại dấu chân mình.

Nói vậy nhưng bọn cậu hoàn toàn không biết bên kia cái lỗ có thứ gì. Biết đâu sẽ có cái gì đó cực kì nguy hiểm đang đợi sẵn, bởi vậy luôn tồn tại những rủi ro.

Bọn cậu có thể yên tâm nếu đi cùng nhóm Tokimune.

Nhưng chỉ trong trường hợp có thể tin tưởng họ.

“Em không rõ có nên gọi là đi đầu kiện không...” Haruhiro vừa quan sát nét mặt của Tokimune vừa nói.

Tokimune đang cười rạng rỡ, khoe ra hàm răng trắng bóng. Liệu anh ta là kẻ đơn thuần, không toan tính, hay đang âm mưu chuyện gì? *Người này, thật không tài nào nắm bắt được.*

“Trước mắt chúng ta sẽ giữ bí mật về thứ này với người ngoài, anh thấy sao?”

“Được thôi.” Tokimune nhanh nhẩu giơ ngón cái lên. “Chúng ta sẽ coi chuyện ở đây là bí mật giữa mười hai người đang có mặt, cho đến thời điểm anh với Haruhirokawa bàn bạc xong và ra hiệu lệnh: ‘Xoã đi!’ À, do không bịt nó lại được, nên nếu bị lộ thì cũng đành bó tay thôi.”

“... Vâng, cũng phải. Gần đây, ngoài bọn em ra, hình như chẳng có ai đến đường hầm khai khoáng, nhưng nhóm anh Tokimune lại đến đấy thôi. Với lại, em không phải là Haruhirokawa, mà là Haruhiro.”

“Haruhiro à? Xin lỗi. Xin lỗi. Ừm... Chuyện đó thì cũng tình cờ thôi. Là ai nói ra ấy nhỉ?”

“Tôi.” Nàng Bự giơ tay.

“Thế à? Là Mimori sao?” Tokimune cười tủm tỉm nhìn đến là khó hiểu. “Mimori, tại sao chúng ta lại đến đường hầm khai khoáng vậy?”

“Vì tôi thích lũ grumble.” Nàng Bự, có vẻ tên là Mimori, hời hợt nói với vẻ vô cảm. “Đám đó, dễ thương.”

“Vậy à, vậy à? Ra thế. Nói mới nhớ, đúng là Mimori có bảo rằng muốn bắt và nuôi mấy con đó.”

Mimori gật đầu cái rụp.

... Ừm. Nàng Bự quả nhiên cũng khác người.

“Thôi thì...” Tokimune giơ tay phải về phía Haruhiro, “mong cậu chiếu cố, Haruhiro. Cùng cố gắng nhé.”

Có vẻ cuối cùng anh ta cũng nhớ được tên mình.

Haruhiro liếc nhìn các đồng đội. Không có ai tỏ vẻ bất mãn. Ranta vẫn đang bị chị Anna giẫm lên người.

“Mong anh chiếu cố.” Haruhiro nắm lấy tay Tokimune. “... Xin hãy nhẹ tay thôi ạ.”

“Hê hê hê...” Tay Tokimune lắc lấy lắc để hết lên lại xuống. “Chuyện ấy có khi khó phết đó?”

3. Con đường chưa được biết tới

hiệu rộng của cái lỗ phải cỡ ba mét nên cả nhóm quyết định xếp thành hai hàng rưỡi tiến lên.

Nhóm Tokkies do thánh kỵ sĩ Tokimune dẫn đầu, theo sau là chiến binh Kikkawa, nguyên pháp sư nay là tu sĩ “chị Anna”, nguyên chiến binh nay là tu sĩ đeo kính Tada, (quả nhiên là) nguyên chiến binh nay là pháp sư Nàng Bự Mimori, cuối cùng là Inui bịt mắt, người nghe nói đã chuyển từ đạo tặc sang chiến binh, rưỡi thành thợ săn.

Nhóm Haruhiro xếp theo thứ tự Haruhiro dẫn đầu, rưỡi đến Tank là Kuzaku, sau đó tới Ranta, Shihoru, Merry, Yume.

Haruhiro, Tokimune, Shihoru, Inui, Yume, mỗi người mang một cái đèn lồng, đảm bảo ánh sáng ở mức cần thiết tối thiểu tại đoạn đầu, đoạn giữa và phía cuối.

“VẬY, CHÚNG TA MAU ĐI THÔI NHỈ?”

Sau khi quyết định xong đội hình, Tokimune phăm phăm tiến vào trong cái lỗ.

“ĐỢI, ĐỢI, ĐỢI ĐÃ, ANH TOKIMUNE, SAO LẠI...”

Haruhiro vội vàng đuổi theo. Có vẻ thực ra anh ấy chẳng hề định nường tay gì hết.

Cái lỗ kéo dài thẳng tắp. *Hiện tại thì, ừm, chỉ đơn thuần là một cái lỗ.* Cậu không cảm thấy sự có mặt của sinh vật sống. Dường như không có gì.

Cả bọn có lẽ đã tiến lên như vậy được khoảng mười lăm hay hai mươi mét. Rưỡi gặp phải...

“Ồ.” Tokimune đá nhẹ như ấn bàn chân vào bức tường đá trước mặt. “Ngã ba rưỡi.”

“... VẬY.” Haruhiro đưa đèn lồng di chuyển qua hai bên. “Phải hoặc trái à?”

“Haruhiro thích bên nào?”

“Dạ?”

“Phải hay trái?”

“O? Chúng ta tách thành hai nhóm a?”

“O? Bộ không định tách hả? Dù sao cũng là ngã ba mà?”

“À ừm...”

Haruhiro dụi mắt dù cậu không buồn ngủ. Cậu không hiểu nổi cái gọi là lối tư duy hay cách thức suy nghĩ của con người này. Cậu không bắt kịp được. Bởi vì hai tổ đội đã *mất công* hành động cùng nhau, không nên tách ra mới phải? Mọi người ở cùng một chỗ chắc chắn sẽ an toàn hơn chứ.

“Chọn trái đi!” Ranta hét lên. “Bên trái mới hợp với ta đây! Không thể sai được!”

Cậu không hiểu.

Tại sao bên trái lại phù hợp với Ranta? Haruhiro hoàn toàn không hiểu được. Mà cậu cũng chẳng muốn hiểu làm gì.

“Được thôi.” Tokimune giơ ngón tay cái lên. “Vậy bọn này sẽ đi bên phải.”

Anh ấy vừa nói dứt lời, nhóm Tokkies dưới trướng Tokimune đã hăng hái đi sang bên phải. Thậm chí có cả một người đang ngâm nga hát. Có lẽ là Tada bốn mắt.Ồ, nhìn có vẻ đứng đắn nhưng người đó quả nhiên cũng lập dị sao? Cái lí lịch tu sĩ từng làm chiến binh của anh ta cũng hơi kì quặc nữa...

“Bọn mình cũng đi thôi!”

Ranta trông tràn đầy năng lượng. Nói chính xác thì chỉ có mình Ranta là tỏ ra sung sức.

Haruhiro thở dài. Cú này có vẻ đã xác lập kỉ lục mới về số lần thở dài nhiều nhất trong một ngày của cậu. *À không, mình đâu có đếm. Mình chỉ nghĩ vậy thôi.*

“... Bọn mình sẽ tiến lên một cách thận trọng.”

“Đồng ý.” Kuzaku nói.

“Phản đối! Phản đối! Phản đối!” *Ranta, mày lảm mồm quá.*

“Yume nghĩ cứ từ từ cũng được. Nhỉ, Shihoru? Merry?”

“... Ừ.”

“Đúng vậy.”

“Do có đa số tán thành nên...” Lần này Haruhiro thở dài để lấy lại tinh thần. “Ranta, mày tạm thời im mồm đi.”

“Không đâu. Có chết tao cũng không im, đờcăn bã.”

“À thế cơ...”

Chẳng thêm để ý, Haruhiro sử dụng kỹ năng Sneaking [Lén lút], tiến về con đường bên trái. Nguồn sáng chỉ có chiếc đèn lồng. Nếu tối đến mức này thì tai so với mắt sẽ đáng tin hơn. Ranta quả nhiên cũng hiểu đi đâu đó nên không mở miệng nữa.

Chiều rộng khoảng ba mét, không có gì thay đổi. Chiều cao cũng hơn hai mét. Vẫn giống như cũ.

Chỗ đặt chân chẳng đến mức trơn mà hơi mấp mô, không khó đi lắm. Tường cũng đem lại cảm giác tương đồng.

Cái lỗ này không phải do thiên nhiên tạo ra. Rõ ràng có thứ gì đó đã đào và mở ra cái lỗ này.

Đồng nghĩa với việc sâu bên trong chắc chắn có thứ gì đó.

Con đường hơi cong sang bên phải.

“Oa!” Đột nhiên, giọng của tên Ranta ngu ngốc vang lên.

“Hí...”, “Phư nya!?” , “Í...”

Thấy mấy cô bạn lần lượt hét lên, Ranta cười một cách ngu ngốc rất chuẩn bài.

“He he he he. Đừng nhát chết thế chứ, mấy cô gà!”

“Th... Thật là!” Giọng Yume trở nên ghen ngào. “Giật hết cả mình! Đờngốc! Đờngốc Ranta!”

“... Giá mà cậu chết quách đi.” Shihoru thì thầm bằng giọng cực kì đáng sợ.

“Hỡi ánh sáng, với sự bảo vệ của thần Lumiaris...” Merry vẽ hình sao sáu cánh. “Hãy nguyện rửa kẻ ngu ngốc kia!”

“Còn lâu mới có hiệu quả nhé! Tôi chẳng sao hết nè! I hi hi hi hi...”

“... Nể cậu thật. Theo một nghĩa nào đó.” Kuzaku khẽ cười.

“Mà này...” Haruhiro thở dài. “Ranta, mày gọi Zodiakun đi. Mấy việc thế này thì mày chẳng được tích sự gì, ngược lại còn phá hoại, nhưng

Zodiakun có thể cảnh báo nếu có thứ gì đó đúng không? ... Mặc dù chỉ khi nó thích.”

“Sao mày lại ra cái vẻ hống hách trịch thượng thế hả? Cậu xin tao đi! Xin ngài Ranta hãy gọi Zodiakun giúp. Vừa cúi đầu vừa nói vậy coi.”

“Nếu có Zodiakun rồi thì chẳng cần mày nữa, nên mày không muốn gọi ra chứ gì. Tại như thế thì ý nghĩa tồn tại hay lý do tồn tại của mày đầu mất hết.”

“Làm gì có chuyện đó hả? Được thôi. Mày đã nói đến thế thì để tao gọi ra cho mày xem. Nói trước cho mà biết, gì thì gì Zodiakun cũng là phần thân của tao, nó chỉ nghe lời tao thôi. Muốn Zodiakun hành động thì nhớ mà phục tùng tao đấy. Nghe rõ chưa, lũ chết tiệt! Hỡi bóng tối, hỡi chủ nhân Ác đức, Demon Call [Triệu hồi ác linh]...!”

Một thứ trông như đám mây màu tím than hiện ra trước mặt Ranta. Đám mây cuộn theo hình xoắn ốc rồi tạo thành hình dạng.

Bộ dạng nó giống như một người trùm tấm khăn trải giường màu tím lên đầu. Nó có hai con mắt tựa hai cái lỗ. Bên dưới là cái miệng giống như vết nứt, tay phải cầm vật thể nhìn như dao, tay trái cầm một thứ na ná dùi cui.

Hầu cận của hắc ám kỳ sĩ Ranta, ác linh Zodiakun, ngày xưa dễ thương hơn nhiều. Trước đây, tuy không phải là chị Anna của Tokkies, nhưng nó vẫn chỉ như linh vật. Nhờ Ranta thu thập Vice [Ác đức] nên Zodiakun đã có sự biến hoá. Hiện giờ, hình dạng nó nói chung đã gần giống với con người, dù nó đang trôi nổi nhưng lại có cặp chân vô tích sự, cấu tạo đó trông cũng sinh động một cách kỳ lạ với đùi, đầu gối, bắp chân, cổ chân rồi đến bàn chân.

Nói thẳng ra thì, nó dễ thương một cách kinh tởm, hoặc đơn giản là kinh tởm.

(... Ki hi... Ki hi hi hi... Đừng có gọi ta, đồ hạ đẳng rác rưởi Ranta... Hãy trải qua nghìn năm đau đớn rồi chết đi...)

“Ngay từ đầu đã thế rồi hả!”

Tuy nhiên, dù ngoại hình của Zodiakun có thay đổi thì nó vẫn chửi mắng miệt thị Ranta rất trơn tru, khiến bọn Haruhiro sững run người.

“Lại phải nhờ mày rồi, Zodiakun.”

Khi Haruhiro lên tiếng, Zodiakun chỉ giật vai một cái chứ không trả lời. Có vẻ phương châm của nó là không mở miệng với ai ngoài hắc ám kỳ sĩ.

“Ừ ha ha ha.” Ranta cười đắc chí. “Mày bị bơ rồi. Đáng đời!”

(... I hi hi... I hi... Haruhiro...)

“Ồ?”

Vì là lần đầu tiên được nó gọi tên nên cậu rất bất ngờ. Nhìn thì thấy Zodiakun đã quay người về phía Haruhiro.

(... Người đi đi... Khư hi... Khư hi hi hi hi hi... Ranta chết đi... Khư hi hi hi hi...)

“Gáu!”

Ranta bật ra tiếng kêu kì quặc rồi đổ vật xuống. Quả là một cú sốc khá lớn với cậu ta.

“Zodiakun giỏi lắm!” Yume chạy lại chỗ Zodiakun và xoa đầu nó.

(... Ki hi... Ki hi hi hi hi... Ki hi... Ki hi hi hi...)

Zodiakun làm ra vẻ định quay mặt đi không nhìn Yume, nhưng trông nó rõ là phờn chí.

“... Chết, chết, chết tiệt...!” Ranta nghiến răng, vẫn ngã vật dưới đất. “Lẽ ra Zodiakun phải là Zodiakun của mình tao chứ...! Zodiakun thế kia thì không phải là Zodiakun...!”

(... I hi hi... Ranta...)

“... Gì hả, Zodiakun... Đến lúc này rồi...! Tao không muốn nghe mày nguy biện đâu!”

(... Nhìn xem... Ki hi hi... Sự được yêu thích này... Khác hẳn... Ki hi hi hi... Với người đây...)

“Gư ô ô ô ô ô ô ô...!”

Được đấy, Zodiakun.

Có lẽ là, để có thể tạo được tổn thương rõ ràng về mặt tinh thần cho Ranta thì phải cỡ Zodiakun mới được.

Nhờ có Zodiakun, Haruhiro đã thấy nhẹ nhõm hơn một chút. Nó cũng từng có lần lấy thân mình bảo vệ Ranta. Độ chính xác của nó trong việc rỉ tai Ranta mỗi khi cảm nhận được nguy hiểm dường như đã tăng lên cùng với số lượng Vice [Ác đức] mà cậu ta thu thập được. Mặc dù tính khí có vẻ

thất thường, nhưng nếu không quá phụ thuộc vào nó thì nó cũng giúp ích được tương đối.

Con đường tiếp tục vòng sang bên phải. Không nghiêng. Chiều rộng và chiều cao cũng không thay đổi. Không có dấu hiệu của bất cứ thứ gì.

... Khoan.

Cậu nhìn thấy thứ gì đó ở phía trước.

Haruhiro nín thở.

“... Ánh sáng?”

“Có thứ gì đó phải không?” Kuzaku đặt tay lên chuôi kiếm.

“... Chuẩn bị chiến đấu?” Yume thì thầm.

Cậu nghe thấy tiếng Merry thở ra. Có lẽ Merry đã kiểm tra lại biểu tượng ngôi sao sáu cánh đang hiện lên trên cổ tay trái. Phép Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng] vẫn chưa hết hiệu lực.

“Đến rồi à? Đến rồi à, đến rồi à?” Ranta liếm môi. “Cuối cùng cũng xuất hiện rồi nhỉ? Là kẻ địch kiểu nào đây...?”

(... Ki hi hi... Ranta... Người sẽ bị kẻ địch đó... Giết chết... Ki hi hi hi hi...)

“Thôi nào, Zodiakun, tao mà chết thì mày cũng biến mất luôn đấy...?”

“Nhưng... Cái đó...” Shihoru có vẻ đã nhận ra.

Đúng vậy.

Haruhiro lên tiếng.

“Anh Tokimune!”

“Ờ.”

Ngay lập tức có tiếng trả lời.

Ánh sáng toả ra từ chiếc đèn lồng.

Sau khi tiến lên, bọn Haruhiro thấy nhóm Tokkies đang xếp hàng chờ các cậu. Tóm lại, chuyện là như thế này.

Sau khi tiến vào từ cái lỗ ban đầu, đường chia làm hai bên trái phải ở chỗ ngã ba. Hai con đường đó giao nhau ở đây, vẽ thành một vòng tròn.

Nhưng vẫn còn quá sớm để chán nản.

Mọi thứ vẫn ở *phía trước*.

“Bên phải hay bên trái đầu giống nhau nhỉ?” Tada nói, mắt kính sáng loá lên.

À không, chỉ là trông nó như phát sáng, do phản xạ với ánh đèn lờng.

“Kiểu thế này nhỉ?” Chị Anna hãnh diện mở cuốn sổ ghi chép cho mọi người xem.

Có cái gì đấy được ghi nguệch ngoạc trong đó, giống như một đường tròn méo mó, với những đường kẻ gấp khúc ngắn thò ra từ bên trên và bên dưới...

“À...” Haruhiro rụt rè nhìn vào mắt chị Anna.

“Cái này là...?”

“Là bản đồ! Rõ ràng là bản đồ mà!? Mà này, mấy cậu không vẽ bản đồ à!? Thật không thể hiểu nổi!”

“Chúng ta đi vào ở chỗ này...” Kikkawa trước tiên chỉ vào đường gấp khúc ngắn ở bên dưới, sau đó chỉ vào điểm giao nhau giữa đường gấp khúc phía trên và thứ giống như đường tròn. “Hiện tại chúng ta đang ở chỗ này nhỉ! Quả đúng là chị Anna, thật là một tấm bản đồ hoàn hảo!”

“Chỗ nào chứ...” Ranta nói với bộ mặt chán nản.

Riêng lần này là Haruhiro cũng phải đồng ý với Ranta... nhưng, tất nhiên là cậu giữ im lặng.

“Đồ ngu Ranta ngu quá nên bản đồ cũng không đọc được. Ngu ời là ngu.”

“Tâm nhãn...” Inui vừa chỉnh lại vị trí miếng bịt mắt vừa cười nhạt.

“Bản đồ của chị Anna thì phải dùng tâm nhãn mà nhìn... Hừ...”

... Ấy, *thật không hiểu nổi. Mà đến cả anh cũng gọi là chị Anna hả trời...?*

Những đi đầu cậu muốn nói chát cao như núi. Nhưng cậu sẽ không nói. Bởi vì nếu cậu nói ra, chắc chắn mọi thứ sẽ càng trở nên rối rắm khó hiểu hơn. *Chỉ còn cách làm quen với chuyện này, Haruhiro nghĩ. Quen được không đây...?*

“Thôi thì cứ đi đã?” Tokimune nháy mắt, trở ngón cái về phía trước.

“À, vâng, anh nói phải...”

Nếu không nhanh chóng bắt kịp thì bọn cậu sẽ bị bỏ lại. Cậu thậm chí còn cảm thấy có bị bỏ lại cũng được, nhưng, *không không không, cuộc tìm*

kiếm chỉ vừa mới bắt đầu. Cơ bản, bọn cậu vẫn chưa tìm được thứ gì đáng chú ý.

Khi cả nhóm xếp thành hai hàng và tiến lên giống như ban đầu, Haruhiro nhận ra đường đang trở nên dốc hơn. Nó hơi dốc xuống dưới.

“Nó đi xuống dưới, nhỉ...?”

“Đúng vậy.” Tokimune có vẻ thích thú. “Cảm giác tốt đấy. Chắc sắp sửa có thứ gì đó rồi.”

Mong là thế. Miễn là đừng nguy hiểm.

Độ nghiêng ngày một rõ hơn, rồi con đường bỗng bẻ ngoặt sang trái. Đằng trước cũng tiếp tục hơi cong về bên trái. Đó vẫn là một con dốc hướng xuống dưới.

“Chị Anna.” Tada bốn mắt bất ngờ lên tiếng. “Không đi tiêu có sao không?”

“Tất tất tất tất nhiên là không sao rồi! Tôi không có són ra nữa đâu nhé!?”

“... Nghĩa là đã từng à?” Kuzaku lẩm bẩm một cách lơ đãng.

“*Li... Little bit*, chỉ có một chút thôi! Chỉ có một lần thôi đó!?”

“Hê hê hê hê.” Ranta cất giọng cười thô bỉ. “Són ra qu ân sao, là trẻ con chắc!?”

“Cậu đầu xù.” Tokimune vừa cười hềnh hếch vừa nói mà không quay đầu lại. “Tôi đã nói là không được làm tổn thương chị Anna của chúng tôi chưa nhỉ?”

“Em, em xin lỗi! Em sẽ chú ý! Không có lần sau đâu ạ!”

(... Kì hi... hay là... bị tứ mã phanh thây đi... Ranta... kì hi hi hi hi hi...)

“À, đúng rồi.” Yume cười khúc khích. “Có lẽ để Tokkies giáo dục Ranta một thời gian lại hay. Thế rồi Ranta sẽ trở nên ngoan ngoãn, phải hơn?”

“... Đừng nói là một thời gian, mãi mãi luôn cũng được.” Shihoru bật cười chế nhạo.

“Chuẩn.” Merry lạnh lùng biểu thị sự tán đồng.

“Ái chà...” Vì lí do khó hiểu nào đó, Kikkawa bèn búng ngón tay. “Việc đó tính sao nhỉ? Xét ra thì bọn tôi cũng không cần? Khoan khoan, Ranta là

kiểu đó nhỉ? Tôi nghĩ cậu ấy cũng là anh chàng thú vị? Nhưng mà, thế nào nhỉ? Cứ giữ khoảng cách kiểu bạn bè thỉnh thoảng mới gặp là tốt nhất?”

“Không cần.” Nàng Bự Mimori thẳng thừng.

“Im hết đi! Mấy kẻ như các người! Tôi mới là người không thèm nhé...!”

(... I hi... I hi hi... Đừng nản chí... I hi hi hi... Ranta...)

“Zo... Zodiakun, mày... đang an ủi tao đấy à...?”

(... Vốn dĩ... Ki hi... người đã bị cả thế giới ghét rồi... Mới có thế này thì đừng nản chí...)

“Là kiểu đấy hả!?”

A, ồn ào quá.

Trong lúc nghĩ vậy, Haruhiro không định buông lỏng cảnh giác chút nào. Nhưng bất kể cậu làm gì thì cái ý nghĩ “Như thế này có được không?” vẫn trôi dạt, khiến cậu khó duy trì khả năng tập trung. *Dù có chuyện lớn xảy ra thì mình cũng không biết đâu đó...?*

Chẳng mấy chốc lại có một ngã ba xuất hiện. Là đi thẳng hoặc rẽ phải. Khi cậu thoáng nghĩ: “Hành động riêng lẻ nữa sao?”, đi đâu Tokimune nói ra lại khác hẳn.

“Trước tiên tất cả mọi người cùng thử đi thẳng xem sao.”

“... Ế. Vâng. Vậy chúng ta sẽ làm thế ạ?”

“Ừm. Anh cảm thấy như thế tốt hơn.”

“À... Có căn cứ gì không ạ?”

“Căn cứ? Ừm...” Tokimune khoe hàm răng trắng bóng. “Trực giác chẳng?”

... Nghiêm túc đấy à?

Vậy là sao chứ? *Ấu đến thế là cùng.* Cậu muốn phàn nàn như vậy. Nhưng phía Tokkies có vẻ tin tưởng vào phán đoán của Tokimune, nên cậu ngay lập tức xốc lại tinh thần. Tức là trực giác của Tokimune đúng sao? Nếu vậy thì có lẽ Haruhiro cũng nên tin tưởng.

Cả nhóm tiến thẳng rồi bước ra một *căn phòng* hình chữ nhật. Tuy nói là phòng nhưng nó thực chất là một không gian rộng hơn *đường đi* nên đem lại cảm giác như một căn phòng... Mà cũng không chỉ có thế.

“Đến rồi hả, Haruhiro.” Tokimune vỗ lưng Haruhiro với điệu bộ vui vẻ.
“Là đây, chính nó. Phải thế này chứ.”

“... Đó... đó là cái gì vậy ạ?”

Có một thứ vật thể bí ẩn mà cậu không rành, không phải đá... đang bám chặt trên tường và mặt đất nơi chân tường... thì phải? Số lượng rất nhiều. Nhiều đến mức chẳng ai muốn đếm. Chúng có kích cỡ khoảng ba mươi centimét? Hay to hơn? Năm mươi centimét, hoặc có thể còn hơn thế. Chúng có hình tròn, phát ra ánh sáng mờ ảo. Ánh sáng yếu ớt đủ màu từ xanh lam, xanh lục, đến vàng, dường như đang nhấp nháy. Trông cứ như là mạch đập.

“... Cái đó...” Ranta thì thầm nói, chẳng giống bình thường, “trông thế này... giống như đang sống ấy. Kiểu kiểu thế...”

“Các anh từng nhìn thấy chúng chưa?” Haruhiro hỏi Tokimune cho chắc.

“Chưa.” Tokimune khẳng định chắc chắn. “Một lần cũng chưa. Cái thứ này có cảm giác là lần đầu. Chắc chắn thế.”

(... Ranta...)

“Ồ? Gì thế, Zodiakun? Sao vậy?”

(... Chỉ... gọi chơi thôi... Khư hi hi hi...)

“Cái quái gì vậy!?”

*Thật sự là **chỉ gọi chơi** thôi à?*

Zodiakun là kẻ trái khoáy. Kể cả khi định truyền đạt đi đâu gì, nó cũng gần như không bao giờ nói thẳng. *Cứ cẩn thận thì hơn.*

Cả trên bức tường gần lối vào *căn phòng* cũng có thứ đó. Haruhiro vào thế chuẩn bị rút dao găm rồi nhìn chăm chú. Ánh sáng ảo diệu mang sắc xanh lục lúc mạnh lúc yếu. Thật sự giống như đang sống vậy. Nói sao nhỉ... trông như là trứng. Mà trứng thì có phát sáng đâu. Thế nhưng, nếu chiếu ánh sáng từ hướng ngược lại vào những quả trứng khổng lồ có vỏ siêu mỏng đó thì có lẽ trông nó sẽ thế này.

Có thứ gì đó nhìn như cái bóng bên trong ánh sáng màu xanh lục.

Cái bóng đó dường như đang chuyển động.

“Làm... gì đây ạ?”

Về phần Haruhiro, cậu cũng nghĩ rằng mình phải nắm thế chủ động, thế nhưng cuối cùng, cậu toàn hỏi Tokimune. Cậu mà có tính tự chủ hơn thì tốt nhỉ?

“Làm nó vỡ ra nhé?” Tokimune trả lời nhẹ nhàng.

“Hả?”

“Cậu cũng muốn xem bên trong đúng không?”

Tokimune rút kiếm, đâm vào vật thể phát sáng trong tay với của mình. Có vẻ nó không quá cứng. Âm thanh như một tiếng *phup* phát ra.

Thứ bên trong chảy ra sền sệt. Tokimune cắt mở phần trông như vỏ và dùng mũi kiếm khuấy đảo bên trong.

“Ồ!”

Hình như kiếm đã mắc phải cái gì đó. Tokimune vặn cổ tay để khều cái thứ đó ra. Nó trào ra từ chỗ bị cắt mở, rồi rơi bẹp xuống mặt đất.

Mọi người đều nín thở.

Tokimune ngẩng xồm xuống, chiếu sáng thứ đó bằng ánh đèn lồng.

Nó vẫn đang cử động, dù yếu ớt. Hình dáng của nó khiến người ta liên tưởng đến bào thai của động vật có vú. Chắc kích thước của nó phải đến mười lăm centimet.

Nó ngừng cử động.

... Có lẽ là... đã chết rồi.

“Là cái gì nhỉ?” Tokimune đưa mắt nhìn thanh kiếm nhấp nháy của mình. “Nói nó là sinh vật sống hẳn không sai. Quả nhiên là trứng à? Đây là chỗ để đẻ trứng?”

“Có nhiều trứng quá.” Tada bốn mắt khịt mũi. “Nếu mà nở hết chắc là sẽ vui lắm đây.”

“Trứng, nè...” Với vẻ mặt nghiêm túc, chị Anna viết gì đó vào cuốn sổ tay có vẻ là sổ vẽ bản đồ.

Nàng Bự Mimori ngẩng xồm bên cạnh Tokimune, nhìn chằm chằm vào xác chết của sinh vật trông giống bào thai nọ.

“Cô muốn nuôi à?” Tokimune hỏi.

“Khó nói lắm.” Mimori lắc đầu, không lộ chút biểu cảm nào. “Ăn thì có ngon không?”

“Hừ...” Inui trợn con mắt phải không bị che bởi miếng bịt mắt. “Ai mà biết được...!”

... Cái người này đột nhiên tức giận gì vậy? Chuyện có đáng giận đến thế không? Thật không thể hiểu nổi. Đáng sợ quá.

À nhưng mà cái xác của sinh vật giống bào thai cùng đám trứng kia còn đáng sợ hơn nữa.

“Đập *all* nhá?” Kikkawa nói bằng giọng điệu như đang bảo: “Nghỉ cái nhá?”

“... Nhiều thế này cơ mà.” Ranta nhìn quanh căn phòng. “Không biết có bao nhiêu quả nữa. Mặt trời sẽ lặn mất.”

(... Khư hi hi... Ranta... nói thật chuẩn... giờ chết sắp điểm... Khư hi hi hi...)

“Đừng có gờ m ồm!”

“Ranta nói đúng.” Tokimune đứng lên và nhún vai. “Đập hết thì mệt lắm. Mà có vẻ còn lâu chúng mới nở? Trông cũng không có tính đe dọa mấy... *Đám này*, chưa phải vội, nhé?”

4. Hiện tại chỉ đơn giản là vì ngày mai

“... A...”

Haruhiro gục xuống chiếc bàn nhỏ và nhắm mắt lại.

Những con hẻm của căn cứ Tiễn đồn Đổng Cô Độc vừa là chợ, vừa là khu vực giải trí, và cũng là khu dân cư. Một số quầy hàng mở cửa kinh doanh đến khá khuya. Haruhiro quyết định đi đến một quầy ít khách, lúc nào cũng vắng vẻ và u ám nhất trong số đó.

Ở thì, một nơi không được ưa thích đương nhiên phục vụ thức ăn dở tệ. Đồ uống thì bình thường. Chủ quán thường xuyên cáu kỉnh nên chẳng tỏ ra niềm nở bao giờ. Có năm chỗ ngồi ở quầy, và phía trước tiệm đặt hai cái bàn, mỗi bàn được vây quanh bởi ba chiếc ghế.

Tối nay, chỉ có một người khách ngồi tại quầy. Ngoài ra, ngồi tại bàn là Haruhiro. Tóm lại, có hai khách. Đây cũng đã là *nhieu*. Không hiếm những lúc chỉ có một mình Haruhiro.

Vào giờ ăn tối thì quả thật có nhiều người vào hơn một chút, chứ một khi đã về khuya thì tiệm nhìn chung sẽ thành như thế này. Dù có vẻ như đang lo chuyện bao đồng nhưng nói thật, cậu nghĩ nên đóng cửa tiệm trước khi tối muộn. Về phần Haruhiro, cậu cũng chỉ vừa nhấp nháp thứ rượu nho hay bia mà cậu không thực sự muốn uống, vừa dính chặt ở đây cho đến khi buồn ngủ không chịu được nữa thì thôi. Nghĩ thế nào thì cậu cũng không phải một khách hàng tốt đẹp gì.

“Một quá...”

Dù tiệm rất tệ nhưng cũng có điểm tốt. Hầu như không sợ bị ai đó nghe thấy kể cả khi cậu nhỏ giọng lắm bầy như vậy. Người ta sẽ mặc kệ dù cậu có ngủ gật đi chăng nữa.

Cậu có thể được ở một mình.

Nếu lúc nào cũng một mình thì có lẽ cậu lại thấy cô đơn. Nhưng ở căn cứ Tiễn đồn Đổng Cô Độc này, bọn cậu sống trong lâu trại, cơ bản lúc nào

cậu cũng ở cùng với Ranta hoặc Kuzaku, có khi là cả hai. Ở trong Wonder Hole thì tất nhiên đồng đội phải hành động cùng nhau rồi nên chẳng có mấy khi cậu được ở một mình cả.

Đây là nếu cậu không cố tình tạo ra khoảng thời gian như thế này.

“... Cũng không sao.”

Tuy không phải là cậu hoàn toàn không có phần nản hay bất mãn gì... Cậu vẫn nói những điều cần phải nói, vì dù có cố chịu đựng thì cũng sẽ chẳng đi đến đâu.

Chỉ là, có những điều không nên nói, những điều nói ra cũng chẳng để làm gì.

Quả thật là vẫn có những thứ chỉ nên giữ cho riêng bản thân mình.

“Trong nhóm thì không có chuyện gì... Vẫn chưa có... Nhưng những người khác thì...”

Haruhiro nghĩ rằng mình không nên bày tỏ với đồng đội nỗi niềm bất an khi thực hiện tìm kiếm cùng với nhóm Tokkies hay nói xấu họ.

Mọi người đã không phản đối. Mặc dù người quyết định hành động cùng nhóm Tokkies là Haruhiro. Cứ nhắc đi nhắc lại thì thật nhỏ mọn. Hơn nữa, nếu Haruhiro nêu lên ý kiến tiêu cực với nhóm Tokkies, đồng đội của cậu có lẽ cũng sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều. Haruhiro sợ rằng mình sẽ làm dấy lên bầu không khí ngấm ám chỉ: “Nhóm Tokkies không được rồi, không làm tiếp được nữa đâu.”

Đây mới là ngày đầu tiên. Không hoà hợp với nhau phải chăng cũng là chuyện đương nhiên thôi nhỉ? Mọi người trong nhóm Tokkies đều lập dị nhưng không phải người xấu, sẽ vui vẻ được... phải không? Mình muốn nghĩ như vậy. Mình phải nghĩ như vậy.

Tích cực lên. Lạc quan lên. Hướng về phía trước. Dù chỉ một chút cũng phải tỏ ra như vậy.

“... Đã bảo không được nói linh tinh rồi...”

Haruhiro ngẩng mặt lên, uống một ngụm bia đã không còn lạnh nữa... *Mình không phải người như thế. Tích cực ư, lạc quan ư, hướng về phía trước ư? Có mà ngược lại ấy. Mình tiêu cực, bi quan, lúc nào cũng nhìn về phía sau.*

“... Ra vậy.”

Cậu dần dần hiểu ra.

Tokimune có vẻ là người bốc đồng. Anh ta không suy nghĩ quá sâu xa mà hành động ngay khi có ý tưởng xuất hiện. Anh ta sẽ bằng cách nào đó thích nghi với hoàn cảnh, tiến thẳng về phía trước, còn mọi người sẽ theo sau. Và thực tế là mọi người đều xoay sở được.

Tuy nhiên, dù đến giờ này vẫn xoay sở được, thì cũng không lấy gì đảm bảo tương lai có thể tiếp tục như thế, phải không? Có thể sẽ hỏng việc, phải không? Nếu gặp thất bại nặng nề thì đã muộn rồi, chẳng phải nên thận trọng hơn sao? Sợ quá. Sợ chết đi được. Thủ lĩnh ấy mà, là người phải quản lý rủi ro? Phải nghĩ đến những chuyện như thế. Rõ ràng không ổn đúng không?

“Sai rồi nhỉ...”

Không phải vậy.

Không, cũng chẳng phải là không có, mỗi tội không chỉ có thế.

“... Mình thấy ghen tị sao? Với những người như anh Tokimune.”

Tổ đội gây cười nhất đoàn lính tình nguyện. Rõ ràng họ tập hợp toàn những người kì quặc. Nhưng không phải họ không có thực lực. Anh ấy đã dẫn dắt một tổ đội như vậy nhờ khí thế và trực giác. Nhìn thái độ của anh ấy dành cho chị Anna thì có vẻ anh ấy cũng rất biết quan tâm đến đồng đội và được mọi người tin tưởng.

Tokimune là một người kì quặc.

Haruhiro là một kẻ quá mức tằm thường.

Không phải cậu muốn trở thành một kẻ kì quặc. Chỉ là, khi ở bên cạnh người như Tokimune, cậu lại thấy bản chất tằm thường của mình có chút đáng thương.

Nói rõ thêm thì đi đâu đó khuấy động sự tự ti trong cậu.

Chẳng phải như thế sẽ gây khó chịu nhiều hơn mức cần thiết hay sao?

“... Phải rồi. Vẫn có những chuyện như thế mà. Người đó... thật là ngầu.”

Haruhiro cũng không biết quá nhiều *thủ lĩnh*. Nảy ra trong đầu cậu có Shinohara của Orion, Renji của Đội Renji, Kajiko của Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã], Souma của DAY BREAKERS [Đoàn Rạng Đông], rồi đến Tokimune của Tokkies. Chắc chỉ có thế.

Liệt kê ra mới thấy, mỗi người bọn họ đều rất ngầu.

“... Sức cuốn hút?”

*Đúng vậy. Chính là nó. Họ đều có sức cuốn hút. Họ có khí chất, hoặc nên gọi là sự rực rỡ, rất riêng. Một cảm giác **khác biệt**. Tuy không biết họ có như thế từ đâu hay không nhưng rất có thể đó là tư chất sẵn có của họ.*

Phải chăng họ là những con người sở hữu thứ mà Haruhiro không có?

Cậu vẫn luôn có cảm giác này. Cậu biết đi đâu đó. Haruhiro không thể trở thành người như Renji hay Shinohara, như Souma lại càng không thể. Dầu vậy, so với Ranta thì cậu vẫn khá khâm hơn, và vì không thể đẩy việc cho người khác nên cậu buộc phải làm. Gì thì gì, cậu đã làm đến giờ này.

Haruhiro chưa từng nghĩ rằng, vì cậu đã cố gắng theo cách của riêng mình nên mọi người hãy công nhận cậu đi, hoặc tha cho cậu.

“... Xin lỗi nhé...”

Haruhiro lại nằm gục ra bàn.

Mọi thứ trở nên thật khó khăn. Cậu thấy áy náy vì là thủ lĩnh kiểu này. Cậu thấy có lỗi với đồng đội. Nếu là một thủ lĩnh khác có sức hấp dẫn, quyết đoán, có năng lực hơn bản thân cậu thì chẳng phải anh ta có thể phát huy hơn nữa sức mạnh của các đồng đội sao? Renji đã muốn lôi kéo Ranta. Shihoru và Yume được Kajiko mời chào. Cả Merry với Kuzaku biết đâu sẽ có thể làm được nhiều hơn. Một thủ lĩnh như Haruhiro phải chăng sẽ trở thành trở ngại cho tổ đội?

“... Mình muốn trở nên ngầu hơn...”

Haruhiro cười.

Mình không nói ra được nhỉ.

Chẳng thể nói chuyện này với bất cứ ai.

Chỉ còn cách giữ nó lại cho bản thân mình.

“... Được rồi.”

Haruhiro nhồm dẫy, uống một hơi hết chỗ bia còn lại. Cậu nhăn mặt. *Dở quá. Tại sao mình lại phải uống thứ dở thế này?* Cậu rất hay nghĩ vậy. Vậy mà, cậu vẫn uống nó, lạ lùng thay.

Cậu đặt chiếc cốc vại bằng gốm lên quây.

“Cảm ơn ông.”

Tất nhiên, ông chủ quán với bộ râu che phủ nửa khuôn mặt chỉ thoáng liếc qua Haruhiro và chẳng nói gì. Ít ra cũng nên nói “cảm ơn” hay “lần sau lại tới nhé” chứ. Lần nào cậu cũng nghĩ vậy. Thế mà cậu vẫn đến tiệm này. *Nhưng thôi, cũng đến lúc mình nên ngừng lui tới đây rồi nhỉ?* Cả suy nghĩ này cũng đã nảy sinh trong cậu chẳng biết bao nhiêu lần.

Cậu đi bộ chần chập trên con hẻm vắng bóng người.

Cuộc tìm kiếm hôm nay đã kết thúc bình yên vô sự. Vì đây là trải nghiệm lần đầu, nên cậu không biết thế có phải là thuận lợi hay không. Tạm thời, khi cả bọn tiến lên theo con đường nọ thì gặp căn phòng hình chữ nhật, tại đây có những vật thể trông như trứng phát sáng lơ lờ. Sau khi kiểm tra mười căn phòng hình chữ nhật có cùng kích thước, cả bọn đã quay về, nhưng cậu cảm thấy, ngày mai, bọn cậu vẫn sẽ phải nhìn thấy những quả trứng trong căn phòng hình chữ nhật.

Cậu có suy nghĩ kiểu như: “Chỉ có thế này thôi à?” Dẫu vậy, cảm giác căng thẳng và mong đợi rất riêng biệt cũng tồn tại, nên cũng không hẳn là không có gì vui. Sắp tới, nếu vô tình bắt gặp những sinh vật trước đây chưa từng nhìn thấy, chắc cậu sẽ cảm thấy hưng phấn lắm. Tuy có vẻ là cậu cũng sẽ phải nếm trải cảm giác sợ hãi tương đương.

Mình không muốn đánh mất ai đó, giống như đã mất Manato và Moguzou.

Chỉ là, cậu bây giờ không còn cảm thấy đau đớn như lúc đấy. Không những thế, cậu còn bất chợt nhận ra mình đã quên mất nỗi đau. Cậu cũng sợ rằng nếu vậy, nhớ đâu cả bọn sẽ lặp lại cùng một kiểu sai lầm.

Chuyện này cậu cũng không thể nói.

Khi nói chuyện với đồng đội, cậu chưa từng nhắc đến tên của Manato và Moguzou.

Là cố ý sao? Mà cũng có thể là vô thức. Dù là bên nào thì cậu cũng đang trốn chạy.

“... Phiền thật.”

Haruhiro dừng chân, ngược nhìn bầu trời đêm.

Trước mặt đồng đội, cậu không thể thốt ra những lời yếu đuối. Phải chăng cậu đang cố ra vẻ? Là thủ lĩnh, cậu không muốn người khác thấy sự yếu đuối của bản thân. Cậu không được phép khiến cho đồng đội lo lắng. Cậu không được buông bỏ trách nhiệm của mình. Việc này cũng không

được. Việc kia cũng không được. Việc đó cũng không được. Cái gì cũng không được. Phải làm như thế này. Nên làm như thế kia. Dù cậu đã tập trung tâm sức cố gắng đến thế rồi nhưng kết cục cậu vẫn là một kẻ tèngh thường. Nhiề nhất cũng chỉ có thể trở thành một thủ lĩnh bình thường mà thôi.

“Thật là bất công...”

Ít nhất, mình muốn có bạn gái.

“...À, chuyện đó, nói sao nhỉ... Bạn gái à...”

Haruhiro gãi đầu. Là sao nhỉ? Sự yên bình? Quan hệ mà có thể nói thật lòng và tin tưởng lẫn nhau? Hay là hơi ấm? Ừ, có lẽ mình muốn cả cái đó nữa. Kiểu như, nếu có thể ôm nhau thì tốt quá? Hay là mình muốn được ôm ấp chẳng...?

“Gư ô ô ô ô... Mình thật kinh tởm... A...”

Chết rồi. Đây không phải trong quán. Đang ở giữa đường giữa chợ mà. Mình đang làm cái gì ở một chỗ như thế này?

Cậu cảm thấy có ai đó đứng lại.

Cậu nhìn thấy một nhóm hai người ở đằng trước.

“Ô...” Người nhỏ con hơn bật ra một tiếng.

Bên cạnh người nhỏ con là một người rất to lớn. Phải hơn một mét tám. Không chỉ cao mà to lớn một cách tổng thể, tuy không phải kiểu béo tròn. Với sự thấp bé của người nhỏ con, đây quả là một màn kết hợp khập khiễng đến mức đáng nể.

“Đang làm gì thế, Haruhirokawa?”

“... Không, đâu có...” Haruhiro bước giật lùi. “... Làm gì là sao ạ...?”

Đang nhìn. Mình đang bị nhìn. Bị nhìn chăm chăm.

Đặc biệt, không phải chị Anna, mà là người to con kia.

Nàng Bự Mimori đang mở to đôi mắt tựa như động vật nhỏ không hề phù hợp với chiều cao khổng lồ của mình để nhìn Haruhiro chăm chắ.

Cậu muốn chuồn đi, nhưng chạy trốn thì ích gì? Chỉ càng khiến cho họ có suy nghĩ: “Gì chứ cái tên kia thật là kì quặc.” Bị những con người này nghĩ theo kiểu đấy là việc không thể nào tưởng tượng được.

“... Thế, thế còn hai người... làm gì vào lúc tối muộn vậy...?”

“Tản bộ đấy. Cuộc tản bộ của những cô gái. *Night walking*. Haruhiro đang trên hành trình tìm kiếm bản thân à?”

“... Ha ha. Không phải đâu ạ. Hành trình ư? Không có đâu. Mà cái tìm kiếm bản thân ấy, ý chị là gì...?”

“Gư ô ô ô.” Chị Anna cào mái tóc vàng của mình, đi kèm với biểu cảm dữ tợn. “Mình thật *kinh phởởởở*.”

“... Em không có nói là *kinh phởn*. Mà *kinh phởn* là cái gì cơ...?”

“Này, cậu hỏi chị Anna đây đấy hả? Cái đó vốn chẳng phải là do cậu nói sao, đồnấm bẹn.”

“Không, em nói là *kinh tửm*...”

“*Kinh tửm*...!” Chị Anna chỉ vào Haruhiro, cười hô hô đến độ chảy cả nước mắt. “*Kinh tửm*! Đúng là một từ thích hợp với cậu! *Kinh tửm*!”

“... Có lẽ vậy ạ.”

*Mình chẳng còn hơi sức đâu mà cãi lại... và cũng chẳng cãi nổi. Đằng nào thì cũng khó coi rồi. Một kẻ tâm thường, hay lưỡng lự, lại còn *kinh tửm* nữa. Vâng vâng, đúng là như vậy, đúng là như vậy.*

“Vậy, trời cũng tối rồi, hai người cẩn thận nhé. Hẹn gặp lại ngày mai.”

Haruhiro quay gót. Nếu định trở về lâu thì bị ngược hướng, nhưng đi đường vòng là được. Vừa mới cất bước, cậu đã ngay lập tức bị gọi giật lại.

“*H... Hey!*”

“... Vâng?”

Cậu ngoái lại và thấy chị Anna đang tỏ ra bối rối.

“À... ờ... ừm... ê... Vừa nãy, *too much*... Có lẽ chị Anna đã nói hơi quá lời? Có phải thế không? Phải không...?”

“Hả? Nói cái gì cơ ạ?”

“... À... *Kinh, kinh, kinh tửm* ấy?”

“À.”

Cuối cùng thì cậu cũng hiểu. Có vẻ chị Anna đang định xin lỗi. Haruhiro cười khở sở. Chuyện cũng chẳng có gì. Cỡ đấy không nhằm nhò gì cả.

“Không sao đâu ạ. Nói thật, nhắc đến *kinh tửm*... thì em cũng thấy mình *kinh tửm* mà. Em tự ý thức được.”

“No, không kinh tởm đâu?” Chị Anna giơ ngón trỏ tay phải lên rồi lắc sang hai bên. “Cậu không kinh tởm đến mức đấy đâu.”

Đến mức đấy, ấy hả?

... Không phải cậu không nghĩ như vậy, nhưng có lẽ là do cách diễn đạt thôi, chứ chị ấy hình như không có ác ý.

Cậu cảm thấy mình đã hiểu được một chút lí do tại sao chị Anna được Tokkies quý trọng như linh vật. Chị ấy là một cô gái xấu miệng, lảm lời, nhưng không thể nào ghét được.

“Cảm ơn chị. À ừm, vậy thì, em về ngủ đây. Chúc hai người ngủ ngon. Chị Anna, bạn Mimori.”

Sau khi cúi chào và định rời đi, cậu bị ngăn lại thêm lần nữa.

“Đợi đã.”

“... Vâng?”

Lần này không phải là chị Anna mà là Mimori. Hơn nữa, Mimori còn đang hùng hổ bước lại chỗ Haruhiro.

“Ế? Ế? Ế...?”

Gì vậy? Chẳng lẽ mình sẽ bị giết? Mimori trông vẫn vô cảm như thường. Nhưng áp lực thấy ghê. Bởi cô ấy to con quá.

Mimori đột nhiên dừng lại ngay trước mũi Haruhiro. Haruhiro đang bị nhìn từ trên xuống. Cô ấy rõ ràng cao hơn Haruhiro đến mười centimét.

“Mimorin.” Mimori nói.

“... Hơ?” Haruhiro vặn vẹo bộ mặt cứng đờ và chớp mắt. “... Mi? Mimo... Mimo... rin...?”

“My god...” Có thể nhìn thấy chị Anna đưa tay lên bịt miệng.

“Đúng vậy.” Mimori gật đầu. “Mimorin.”

“...Ế? Gì, vậy...?”

“Là tôi.”

“... Bạn, Mimori?”

“Gọi là Mimorin thôi. Từ nay về sau, hãy gọi tôi là Mimorin.”

“... Mimorin?”

“Đúng vậy.”

“... Vâng... Vâng. Tôi biết... rồi. Mimorin.”

“Thế là được rồi.”

Mimorin híp mắt, hai khoé môi nhếch lên. Có vẻ cô ấy đang cười. Hơn nữa, trông còn khá là mãn nguyện.

Mimorin quay nửa vòng sang phải rồi đi. Chị Anna chạy đến bên Mimorin, léo nhéo gì đó.

“Mimorin, *what the hell!?* Are you crazy...^[8]!”

Cậu không hiểu lắm. Haruhiro hoàn toàn chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì. Mà cũng được thôi. *Được thật à? Đến cả chuyện đó mình cũng không biết, nhưng thôi cứ về ngủ đã.*

Vì ngày mai.

5. Thứ phù hợp để nuôi dưỡng

Trong ánh sáng, mọi người tập trung trước Wonder Hole. Cả bọn đi vào từ hẻm núi, thoát khỏi tổ muryan và Vương quốc ác ma rồi đến địa điểm hiện đang là đề bài nan giải.

Để cho tiện, bọn Haruhiro gọi chỗ đó bằng kí hiệu NA. Cũng không có gì phức tạp. Chỉ là viết tắt của New Area, vùng đất chưa ai đặt chân tới.

Có vẻ vẫn chỉ có bọn Haruhiro và nhóm Tokkies biết đến sự tồn tại của NA.

... Là cậu muốn nghĩ như vậy.

Sau các bước chuẩn bị như kiểm tra lại phép Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng], triệu hồi Zodiakun... cả bọn xếp thành hai hàng giống như hôm qua rồi tiến vào cái lỗ, vượt qua đoạn *đường hình tròn* để xem xét những căn phòng hình chữ nhật. Vì hôm qua đã kiểm tra đến căn phòng thứ mười nên hôm nay cả bọn chỉ nhìn qua. Tuy không có thay đổi nào rõ ràng nhưng Tada bốn mắt nhận ra một điểm.

“Càng đi vào sâu trứng càng to lên, tuy là từng chút một.”

“... Anh nói mới thấy, có lẽ thế thật.” Haruhiro ngoái lại và nhìn lướt qua.

Có vẻ không phải là tưởng tượng.

Thực ra, Haruhiro còn nhận ra thêm một điểm nữa.

Cậu bị quan sát từ sáng đến giờ.

Bởi Mimori... không phải, là Mimorin.

Nói vậy chứ Mimorin cũng chỉ nhìn Haruhiro thôi. Với vẻ mặt không biểu cảm đó, cậu hoàn toàn không hiểu được cô ấy đang nghĩ gì, hay nói đúng hơn, cậu không cho rằng cô ấy đang suy nghĩ việc gì đó. À không, dù sao cũng không thể có chuyện không suy nghĩ gì được. Cô ấy là con người mà.

Kệ đi. Cũng chẳng gây rắc rối gì. Cô ấy chỉ nhìn thôi mà. Không bận tâm là được. Nhưng mà mình vẫn bận tâm lắm...?

“Hừm.” Tokimune khoe hàm răng trắng bóng. “Ra vậy. Chiều hướng tốt đó, chiều hướng tốt đó. Vậy thì thử đến căn phòng thứ mười một xem?”

Vậy là, bọn Haruhiro dự định đặt chân vào căn phòng thứ mười một. Cho đến khi Zodiakun phát ra cảnh báo, nói thật, tất cả gần như chẳng có chút xú cảm giác căng thẳng nào.

(... Ki hi hi... Ranta... Bộ mặt sắp chết xuất hiện rồi... Ki hi hi hi...)

“Hả? Mà lại gở m...?” Ranta định bật lại giống mọi khi.

Tokimune dừng bước ngay trước căn phòng, Haruhiro cũng dừng lại. Cả hai trao đổi ánh mắt với nhau.

Tất cả đồng loạt thủ thế.

Haruhiro cố không phát ra tiếng động, đặt đèn lồng xuống dưới chân, dùng ngôn ngữ hình thể báo với Tokimune rằng mình sẽ đi xem thử. Tokimune gật đầu.

Để cho chắc ăn, cậu rút dao găm ra, sử dụng kỹ năng Sneaking [Lén lút] bước vào căn phòng thứ mười một.

Do mặt đất không hoàn toàn bằng phẳng nên việc sử dụng kỹ năng Sneaking [Lén lút] ở đây có độ khó rất cao. Cậu phải vận dụng khá sức mạnh tinh thần. Vì trên tường đầy rẫy những quả trứng phát sáng nên việc khó có thể lần theo tường để tiến lên cũng là một trở ngại. Haruhiro hạ thấp người đến mức tối đa, bước về khu vực chính giữa căn phòng, nơi tối tăm nhất do xa nguồn sáng. Cậu nhìn bức tường đang bị chôn vùi trong đồng trứng. Bên tay phải của cậu...

Có thứ gì đó.

Nhìn từ vóc dáng và hình thể thì giống như một con goblin.

Nó như dính chặt vào quả trứng và đang quay mặt về phía cậu.

Nó đang sợ hãi...?

Nó đang làm gì đó ở đây và phát hiện ra sự có mặt của nhóm Haruhiro. Dù muốn cũng không chạy được, nó đành vừa nín thở vừa cầu nguyện bọn Haruhiro không vào căn phòng này. Thế nhưng, Haruhiro lại bước vào,

khiến nó sợ cứng cả người. Trông tình hình lúc này thì chuyện có vẻ là như vậy.

“Này.”

Khi cậu lên tiếng, nó giật nảy mình rồi lắc đầu. Một kẻ khá nhát gan. Nhưng, không phải vì thế mà không nguy hiểm. Ví dụ, nhớ đâu nó có thể sử dụng những thứ như là ma thuật thì sao.

Mình phải ra tay trước.

Chỉ có cách đẩy thôi.

“Mọi người, tới đây...! Có thứ gì đó...!”

Nghe tiếng gọi, ngay lập tức nhóm Tokkies, rồi cả Kuzaku và Ranta cùng đổ xô vào trong phòng.

Thứ kia vẫn đang cứng đờ người ra. Nó cũng chẳng phát ra tiếng kêu. Haruhiro vừa nhắm về phía nó lao tới, vừa hét.

“Ở bên phải! Đừng giết nó...!”

“Haruhiro...!” Tokimune gọi tên cậu.

Cậu nhìn lại và thấy Tokimune đang chuẩn bị ném thứ gì đó... Mà đó là cái khiên mà?

“Vướng quá, cúi xuống...!”

Haruhiro thụp xuống như được bảo. Chiếc khiên của Tokimune vừa xoay tròn vừa bay qua phía trên đầu.

Chiếc khiên đã trúng đích một cách hoàn hảo. Một âm thanh nghe có vẻ đau đớn vang lên, cùng với tiếng “Be!”, có lẽ là tiếng kêu của sinh vật giống như goblin đó.

Vài người nhảy qua phía trên Haruhiro. Khi cậu đứng dậy, nhóm Tokkies đã bao vây thứ giống goblin kia rồi.

Cái thứ giống goblin chưa *bất tỉnh*, vẫn nằm dưới đất, nó giơ cả hai tay lên như muốn nói đầu hàng.

Inui cúi người, đưa đèn lồng đến gần mặt nó. Không phải... goblin. Nhìn tổng thể thì nó giống dơi, mặt mũi cũng vậy.

“Thứ này giống *don coi*^[9] nhỉ.” Kikkawa cũng thốt ra cảm tưởng giống với Haruhiro.

Don coi. Con dơi. Có lẽ cậu ta muốn nói đến con dơi.

“Ờ.” Tokimune bật ra giọng tán thưởng. “Vậy thì, chúng ta hãy quyết định từ giờ sẽ gọi nó là rikomo.”

..Đã đặt tên rồi à? Rikomo. Cũng được thôi.

Bọn Haruhiro xếp hàng phía sau nhóm Tokkies một cách tự nhiên. Chỉ có Ranta đang cố gắng chen vào giữa Inui và Tada.

“Rikomo à? Hề. Đúng là giống dơi thật. Trông yếu thế chứ lị.”

“Thế nào ta? Chưa biết được đâu?” Tokimune ng ưỡn xồm xuống trước mặt rikomo. “Này, rikomo. Mày hiểu chứ? Mày, là, rikomo. Tao, là, Tokimune. OK?”

Rikomo mở to đôi mắt tròn, toàn thân run lẩy bẩy. Trông nó không có vẻ gì là hiểu được những đi ều Tokimune nói. Vai Tokimune rũ xuống.

“Mày không hiểu à? Cũng đúng thôi. Bọn tao không định tự nhiên giết chết mày chẳng hỏi han gì, cũng không muốn đối địch với mày. Ừm. Thế nào?”

Rikomo nói gì đó nghe như: “A bu ro gu ra.”

“Hử?” Tokimune nghiêng đầu.

“Gu ra bu ro a da.”

“Chà. Bọn tao cũng không hiểu tiếng của mày. Sao nào? Bình tĩnh r ồi nói từ từ thôi. Biết đâu lại thông suốt được?”

“A ru go ra bu ra de, fu ra bu ra gu ra bo ra do, sa ba ra di o bu ra pu ra.”

“Tao nói r ồi, từ từ thôi...”

“Fo a.”

Rikomo đột nhiên định nhảy lên. Nhưng không được, vĩnh viễn không bao giờ được.

Là Tada. Tu sĩ mắt kính Tada đã đập nát đầu rikomo với một đòn duy nhất bằng cây chiến chùy.

“Con này không được.” Tada xoay cây chiến chùy, gác lên vai r ồi dùng ngón trỏ tay trái đẩy cặp kính mắt dính máu. “Buộc phải xử r ồi. Trước tiên là tiêu diệt sạch, giết hết.”

“Ừ, chẳng còn cách nào khác.” Tokimune đứng dậy. “Không giết thì sẽ bị giết, mà cậu xử nó mất r ồi thì còn làm gì được nữa đâu.”

“Đúng là man rợ!” Chị Anna nhảy tung tung. “Đánh man rợ! No...! Đây là chỗ để cười mà!? Tôi vừa chơi chữ với hai chữ ‘đám’ và ‘đánh’

đấy!?”

“Oa ha ha.” Kikkawa ôm bụng cười đẫy về cố tình. “Không hổ danh chị Anna! *Trùa đồ* đó đúng là đỉnh cao! Đỉnh cao! *Cảo đỉnh!* Ga ha ha ha ha ha ha.”

“Hứ...” Inui chỉnh lại vị trí của miếng bọt mắt.

“Thú vị đấy...”

“Vậy hả?” Chỉ có Mimorin tỏ ra ngờ vực. Dẫu vậy, cô ấy vẫn hoàn toàn vô cảm và chỉ khẽ nghiêng đầu.

“Hầy... Vậy là rõ ràng rồi!” Ranta gật đầu. “Thế này thì phải làm sao! Con nào lộ mặt ra là giết hết chứ sao nữa! Giết ngay lập tức! Đơn giản là tốt nhất! Chuẩn bài! Tôi thích thế đấy!”

Haruhiro quan sát thái độ của Kuzaku, Shihoru, Yume và Merry. Kuzaku đang sững sờ. Shihoru, Yume, Merry có vẻ đều *thoái chí*. Haruhiro kín đáo buông tiếng thở dài.

“Hành động vừa rồi là chính xác. Ri... Rikomo...” *Quả nhiên mình không thích cái tên này*, Haruhiro thoáng nghĩ, *nhưng đề xuất một cái tên khác thì cũng ngớ ngẩn*, “cảm giác như sắp sửa tấn công. Vì bọn mình chẳng biết gì về đối phương nên tớ nghĩ, xét đến phương pháp tự vệ thì giết là cách không vất vả, và có lẽ cũng tốt hơn.”

“Cậu kia.” Tada tắc lưỡi. “Nói chuyện đương nhiên như thế để làm gì?”

... *Ồ... Mình bị kiểm chuyện à? Chẳng có nhẽ. Không, mình sẽ không dấy vào đâu.*

Haruhiro quyết định ghi vào cuốn sổ ghi nhớ trong đầu rằng Tada là người theo trường phái vũ lực. Cậu lơ mờ nhận ra điều đó. Đối phó với anh ta sẽ khá khó khăn. Thân là thủ lĩnh, nếu Haruhiro quá nhún nhường thì có lẽ cả tổ đội sẽ bị coi thường. Dù vậy thì cậu vẫn không muốn gây ra xung đột.

Dẫu sao, Haruhiro cũng đã đón nhận ánh nhìn của Tada từ chính diện. Cậu buộc phải tỏ rõ ra rằng mình sẽ không lùi bước. *Giờ thì, tiếp đó, làm sao đây?*

“Là văn hoá đó mà.” Tokimune chen vào giữa Haruhiro và Tada rồi đặt tay lên vai cả hai. “Do khác biệt văn hoá giữa bọn mình và nhóm Haruhiro. Cả hai, gì nhỉ, hãy nhận thức về sự khác nhau đó nhé? Rồi cùng vui vẻ nào? Nhé?”

“Em hoàn toàn chẳng để tâm đến chuyện đó đâu.” Miệng nói vậy nhưng không phải Haruhiro không nghĩ rằng, “Hay là mình đã quá cố chấp?” Nhưng Tada là người một khi đã khinh thường ai thì sẽ chế nhạo đến cùng. Cậu có cảm giác anh ta là người như vậy. “Nếu có thể sinh hoạt vui vẻ thì em cũng sẽ làm vậy. Nhưng em nghĩ, cứ cố chịu đựng thì chẳng tốt cho bên nào cả.”

“Cậu đừng nên cố chịu đựng làm gì.” Tada liếm môi. “Vì dù sao cũng chẳng được lâu. Tôi thì giỏi nhẫn nại lắm đấy.”

“Thế ạ? Thật bất ngờ.”

“Đúng vậy. Mắt của cậu trông buồn ngủ thế chắc nhìn không rõ đâu ha?”

Haruhiro ngay lập tức hít thở sâu... *Nguy hiểm, thật nguy hiểm. Tí nữa thì nổi khùng rồi.*

“Mắt này của em là bẩm sinh, không có chuyện không nhìn thấy đâu, anh Tada.”

“À, vậy hả?”

“Vâng. Thế giờ thì sao nhỉ? Vui vẻ làm việc chứ?”

“Tôi thì vẫn vui vẻ mà?”

“Em cũng vậy. Trùng hợp thật đấy.”

“Được rồi, được rồi, được rồi.” Kikkawa nắm lấy tay trái của Haruhiro và Tada, ép hai người họ bắt tay. “Vậy là làm lành, *lành làm* rồi nhé! Cười lên, cười lên, *smile, esmil!* Phải *enjoy* chứ! Nhì! Cả Harucchi, cả Tadacchi!”

Tada hất tay Kikkawa và Haruhiro ra, nhưng không nói gì cả. Haruhiro ngay lập tức hơi cúi đầu.

“Em xin lỗi vì đã nói những lời không phải phép.”

“... À không,” Tada bị bất ngờ và xù đi đúng như cậu mong muốn. “Mà thôi, không sao.”

Thời điểm để xuống nước đại khái là vào khoảng này.

Haruhiro tự nhận thấy bản thân không phải người có lòng tự trọng cao, xin lỗi hay nhượng bộ đối với cậu chẳng có gì khổ sở. Chỉ là, nếu hành động đó gây bất lợi cho tổ đội thì lại là chuyện khác. Tuy nhiên, giữ thái độ ngang ngạnh sẽ đem đến bất hoà. Cậu vừa muốn tránh những rắc rối, lại

vừa phải giữ được thể diện. Một nhiệm vụ hoàn toàn phiền phức, nhưng đây chính là những gì làm nên thủ lĩnh, không thể không làm.

Haruhiro đưa tay lên che miệng một cách tự nhiên rồi khẽ thở dài. Tuy quả là phiền phức nhưng nó cũng cho cậu chút cảm giác thành công. Cậu còn thấy chán bản thân vì đến cả điểm đó cũng quá tầm thường.

“Haruhiro.”

“Vâng? Ừ...”

Gì, gì vậy? Chuyện gì vừa xảy ra? Ế? Ai đó gọi tên mình? Chuyện này là sao? Thế này là thế nào? Không hiểu nổi. Xung quanh cũng đang nhộn nhạo. Ế? Là chuyện gì?

*Cái gì? Hả? Ngực? Đây là ngực? Mặt mình? Trên một bộ ngực? Mặt mình, vùi vào một bộ ngực? Có vẻ cũng không mềm mại lắm? Ừ thì có phải **trực tiếp** đâu? Có mặc quần áo mà? Đây là vấn đề hả? Là vấn đề gì? Mình cũng không rõ nữa. Làm sao mà biết được.*

Mình đang bị ôm. Bởi Nàng Bự. Mimori. Mimorin.

Đến giờ mình vẫn đang bị ôm. Càng ngày càng chặt.

Mimorin cao hơn Haruhiro. Vì vậy, Haruhiro mới thành ra bộ dạng như đang úp mặt vào ngực Mimorin. Mimorin vòng cả hai tay ra sau lưng Haruhiro rồi siết chặt, khiến cậu khá là khó thở. Mimorin đang cọ mặt lên đầu Haruhiro. Cô ấy toả ra một mùi hương ngọt ngào thoang thoảng, không giống bất cứ thứ gì.

Ôi, chuyện này là sao vậy? Là thế rồi. So với những gì cậu từng nghĩ, so với những gì cậu từng tưởng tượng... cảm giác giống như “cái quái gì thế này” hơn. Cậu cứ tưởng nó phải mềm mại, núng nính, dễ chịu, thoải mái, cảm xúc dâng trào. Hoá ra không phải sao? Có vẻ là không phải.

Cậu thấy khó thở và nó cũng chẳng mềm mại lắm... Giấc mơ của cậu đã bị đập tan. Cậu cảm thấy như mình bị phản bội.

Là thế này đó hả? Cứ nghĩ phải thích hơn cơ, thật là, hoàn toàn chẳng phải.

“Ngoan nào, ngoan nào.” Mimorin thì thầm.

... Dù có nói vậy đi nữa...

Chuyện này là sao?

Cái quái gì vậy, thực sự đấy?

Gì thế hảaaaaaa?

“Cậu đã rất cố gắng rồi.”

“... Ơ.”

“Được rồi, được rồi.”

Bất giác.

Trót lơ.

Lơ đãng.

Bất cần.

... Không kịp nghĩ gì, không hề có chủ định, vậy mà nước mắt cậu đã lưng tròng.

Không không không không không không không không không không!?

Mình mà khóc thì phải làm sao đây? Mà thế là sao hả? Quá bất ngờ. Gì đây? Cô ấy thì biết gì chứ? Làm sao mà biết được. Một người chẳng biết gì mà nói câu đó chỉ khiến mình bối rối thôi, còn hơi bức mình nữa kia. Cô làm thế là ý gì hả? Cô định tỏ vẻ gì? Đáng sợ quá. Nghiêm túc đấy. Sợ hết cả hồn. Nói ra thì không hay, nhưng cô to thật. To quá khổ. Dù mình sẽ không nói hẳn ra.

“... À, ừm. Bạn Mimorin.”

“Không phải. Không cần ‘bạn’ đâu. Mimorin thôi.”

“... Mimorin.”

“Gì vậy?”

“Có thể bỏ tôi ra không...?”

“Ừm.”

Mimorin rời ra dễ dàng hơn cậu tưởng. *Tốt quá. Nếu bị cự tuyệt thì chắc còn mệt hơn.*

“Mimorin...” Tokimune thì thầm, dường như hiếm lắm mới bị một phen kinh ngạc. “Mimorin à? Ra vậy. Ra là thế. Haruhiro sao? Mimori đúng là khó hiểu...”

“Gu tệ thật đấy, Mimori.” Tada cười bằng mũi.

“Hừ...” Inui bày ra bộ mặt như cần phải sâu.

“Là định mệnh sao...?”

... Không đâu, cái gì là định mệnh cơ?

Haruhiro bước giật lùi. Mimorin nhìn xuống Haruhiro với khuôn mặt vô cảm như mọi bận. Dù không có biểu cảm nhưng có thể cảm thấy như sức nóng chất đầy trong ánh mắt ấy.

“Phur...” Chị Anna lắc đầu sang hai bên. “Chị Anna đây cũng không hiểu nổi. *However*, Mimorin cực kì thích những thứ kém chất lượng mà?”

“Thứ kém chất lượng...” Ranta phì cười. “Ư oa ha ha ha ha! Quả nhiên là thế, Parupiro, mày là thứ kém chất lượng! Ra vậy, ra vậy, là thứ kém chất lượng nhỉ! Lí do là vậy sao! Thế thì có thể hiểu được! Gư ha ha ha ha ha ha ha ha! Chúc mừng mày, đồ kém chất lượng!”

(... I hi... Ranta... còn không phải đồ kém chất lượng... mà dưới cả đồ kém chất lượng... I hi hi hi...)

“Ồn quá! Mày im đi, Zodiakun! Tao khóc bây giờ...!”

“... À, ừm.” Shihoru rụt rè nói. “... Haruhiro, chúc... mừng cậu.”

“Không, chuyện đó...” Haruhiro nghẹn lời.

Trong đầu cậu trống rỗng, từ ngữ chẳng thể thoát ra.

“Hôô~” Yume tròn xoe mắt. “Yume không hiểu lắm nhưng cũng thấy cần chúc mừng nha.”

“Chúc mừng cậu.” Chẳng hiểu sao giọng Merry nghe thẳng đuột.

“Chúc mừng.” Kuzaku bất chợt cúi đầu.

“Khoan, đợi đã, đợi... các, các cậu, không không không không không thấy quái lạ à!? Lạ lắm đúng không!? Tớ... đâu có, cả bạn, bạn Mimori... cũng...”

“Mimorin.” Mimorin bình thản sửa lại.

“Cả Mimorin... cũng... chỉ là thế... thôi nhỉ? Nói sao nhỉ, cái đó... là gì nhỉ, à, là an ủi...? Động viên? Thôi mà nhỉ? Đó... kiểu như, lòng thương yêu giữa người với người... thôi mà? Là thế... phải không? Đúng vậy... nhỉ?”

“Tình yêu!” Ranta vừa cười vừa vắn vẹo người. “Tình yêu! Thành ra tình yêu rồi đấy à!? Tình yêu...! Là *love* đấy! L! O! V! E! Love...!”

“Mày chết phứt luôn đi!” Cậu buột miệng kêu lên.

“Chết đi” là câu không nên nói, kể cả khi đùa, nhưng cậu chẳng mấy hối hận. Haruhiro quay lại phía Mimorin. Cậu không có dũng khí nhìn vào mắt cô ấy. Hiện giờ, nhìn nhau là việc quá sức đáng sợ.

“... Là... như thế... phải không? Đúng không ạ? Ừm... kiểu như đờng cảm? Hay... gì nhỉ...? Thông cảm? Là kiểu đấy phải không...?”

“*Kaitai.*” Mimorin bình thản nói.

... Kaitai?

Là tháo dỡ? Hay là mang thai^[10]?

Chắc không phải. Vậy thì là cái gì...?

“...Hả?”

“Dễ thương nên muốn nuôi.”

“‘Nuôi’ ... là nuôi trong ‘nuôi dưỡng’ ... ấy hả...?”

“Đúng vậy. Muốn nuôi.”

“Làm, làm sao mà nuôi được chứ...? Tôi, là con người mà...”

“Tiếc thật.”

“... Vậy, chuyện này dừng ở đó thôi.”

“Nhưng, tôi sẽ không bỏ cuộc.” Mimori tuyên bố một cách hùng h ần.

Sau đó, cô ấy khịt mũi.

Trông như... mắt cô ấy... hơi ươn ướt.

“Lúc nào đó tôi sẽ nuôi.”

“... À thế sao?”

Cậu chỉ biết đáp lại như vậy.

Gì vậy chứ?

6. Chào mừng đến với Thế giới của hoàng hôn

ăn phòng thứ mười hai. Căn phòng thứ mười ba. Căn phòng thứ mười bốn. Căn phòng thứ mười lăm...

Cả bọn tiếp tục kiểm tra các *căn phòng*.

Quả nhiên, càng đi sâu vào trong thì những quả trứng ngày càng lớn, dù chỉ từng chút một. Nếu so sánh những quả trứng trong một căn phòng và những quả trứng trong căn phòng ngay sau nó thì gần như không nhận thấy sự khác biệt. Nhưng nếu so sánh giữa căn phòng đầu tiên và căn phòng thứ mười sáu thì sẽ thấy kích thước những quả trứng rất khác nhau. Dù không tới mức gấp đôi thì cũng phải to hơn gấp rưỡi.

Kể từ lần gặp trước trở đi, cả bọn không còn đụng phải con rikomo nào nữa.

Chẳng biết con rikomo đó là thứ gì? Nó đang làm gì ở đó? Mấy quả trứng cũng là của lũ rikomo à? Hay không phải? Cậu cũng không rõ nữa.

Căn phòng thứ mười bảy khá rộng. Hoặc là nó mang lại cảm giác rộng rãi.

“Không có... trứng.”

Do không có thứ gì phát sáng nên căn phòng tối thui. Cậu không rõ trong phòng có rikomo hay không.

Dù không cảm thấy sự hiện diện của bất cứ thứ gì nhưng bọn Haruhiro vẫn dựa vào ánh sáng từ đèn lồng để thận trọng tìm kiếm bên trong căn phòng.

Không có rikomo.

Trong góc có một cái hố. Không phải là tường. Trên mặt đất có một cái lỗ tròn, đường kính cỡ một mét hai. Là một cái hố thẳng đứng.

Mọi người vây quanh cái hố đó.

Haruhiro ngẩng xồm xuống, thử thò bàn tay đang cầm đèn lồng vào cái hố.

“... Hoàn toàn... không thấy đấy. Nhưng có vẻ khá sâu.”

“Ừ.” Mimorin gật đầu. “Có vẻ sâu.”

Nhân tiện, không hiểu sao Mimorin lại đang ngẫ xồm bên cạnh Haruhiro. À mà, nếu hỏi tại sao thì có lẽ là vì đến một lúc nào đó, cô ấy muốn nuôi cậu? Nhưng dù có ngẫ xuống thì cô ấy vẫn là Nàng Bự. Rất to cao.

“Chỗ đó chẳng phải có thể bám tay hay chân vào sao?” Kikkawa hất hàm ra hiệu về phía bên cạnh hố. “Trông có vẻ vẫn lên xuống được mà không cần thang? Kiểu thế?”

Đúng là có một chỗ nhô ra có vẻ bám tay hay đặt chân được. Nếu cố thì chắc vẫn xuống được, cho dù không thực sự dễ dàng.

“Zodiakun.” Ranta lắc đầu. “Mày thử xuống một chút coi.”

(... Kì hi... Ranta... ném người xuống cũng được đấy... kì hi hi hi...)

Cậu ta bị từ chối thẳng thừng.

“Hừ...” Inui dùng ngón tay búng đờng xu rẫ bắt gọn trong lòng bàn tay. “Vậy thì thử bằng cái này xem...”

“Ô!” Chị Anna hét lên. “Việc đó chị Anna đã định làm mà!?”

“Muộn rẫ... Hừ...”

Inui thả đờng xu xuống lỗ.

Cả bọn căng tai nghe.

Không lâu sau, có tiếng leng keng phát ra. Chắc là nó có *đáy*. Dù nó sâu thật thì cũng không đến mức kinh khủng lắm.

“... Vậy,” Haruhiro khẽ hít vào, “em xuống nhé.”

“Phiền cậu nhé, đạo tặc.” Tokimune nhe răng cười.

“Cố lên.” Mimorin nói với vẻ mặt không biểu cảm.

Phớt lờ thì cũng hơi áy náy. Haruhiro vừa treo đèn lồng bên hông, vừa nhếch khoé miệng lên và gật đầu. Ôm trong lòng tâm trạng vô cùng kì quặc, vừa như khó chịu, vừa như không vui, vừa như phiền phức, cậu xâm nhập cái hố. Đúng hơn là trèo xuống. Cậu đặt chân rẫ đến các ngón tay vào chỗ nhô ra và đu xuống.

Giữa chừng, cậu chột nghĩ, *thử lĩnh mà lại phải xuống trước thám thính là thế quái nào...*

Dù đây là việc cậu thường làm nhưng thủ lĩnh có nhiệm vụ quan trọng là tập hợp mọi người trong tổ đội và đưa ra quyết định. Mọi chuyện sẽ trở nên tồi tệ nếu thiếu đi thủ lĩnh, kể cả khi đó là một thủ lĩnh bình thường, bình thường đến mức cực kì xoàng xĩnh đi chẳng nữa. Công việc trinh sát cũng có rủi ro của nó, có thể bị trọng thương, cũng có thể sẽ chết, vì vậy, chẳng phải không nên để thủ lĩnh làm việc này sao...?

Cậu chỉ chột nghĩ vậy thôi. Hiện tại còn có Tokimune, nên giả sử Haruhiro gặp chuyện gì thì chắc mọi người vẫn xoay xở được. Cũng tồn tại một vấn đề là liệu có thể giao phó lại cho đồng đội nào đó khác hay không. Về mặt *chuyên môn công việc*, Ranta và Yume khá nhanh nhạy, nhưng tính cách của cả hai lại không phù hợp. Họ cũng không có đủ sự chuyên chú.

Tokkies thì thường giao cho ai làm nhỉ? Inui chẳng, người đã từng có thời làm đạo tặc?

Chỉ có đi đâu, đó dù sao cũng là nhóm Tokkies, nên có lẽ họ sẽ chẳng làm những việc nhỏ nhất như trinh sát, mà sẽ hô hào, hăng hái, xông xộc xông lên. Mà không, trinh sát tuyệt nhiên không phải là việc nhỏ nhất đâu nhé.

Cậu không ghét nó.

Việc này khá nhàm, là kiểu cần ai đó phải làm, nếu làm đàng hoàng thì sẽ có kha khá thay đổi trong kết quả, nhưng lại chẳng mấy khi được đánh giá cao. Dầu vậy, Haruhiro vẫn âm thầm thích thú loại công việc có mức độ tự thoả mãn bản thân khá cao này.

Cậu cho rằng mình không phải là một người nhay bén. Cậu cũng thấy việc đó chẳng sao. Cố sống cố chết để thay đổi giống như vạch áo cho người xem lưng vậy.

Cậu trèo xuống cái hố một cách đơn điệu, cố hết sức không gây ra tiếng động và đến được phần đáy.

Có *lối đi*. Dù không nhìn thấy phía trước nhưng cậu không cảm thấy có thứ gì ở gần.

“Có vẻ ổn đó. Vẫn tiến tiếp được. Mọi người xuống đi.”

Nghe tiếng cậu gọi, mọi người lục tục trèo xuống, bắt đầu từ Tokimune. Tuy không khỏi nghĩ rằng vào những lúc như thế này đáng lẽ Tokimune nên là người cuối cùng ở bên trên, nhưng cậu không nói.

Đường từ đây đi khá hẹp. Chiều cao khoảng hai mét, còn chiều rộng thì chưa được một mét rưỡi. Dù không phải không thể xếp thành hai hàng, nhưng như thế sẽ rất chật chội nên cả bọn quyết định tiến lên theo đội hình một hàng, một hàng rưỡi hình zigzag bất quy tắc, dẫn đầu là Haruhiro, phía sau cậu, chéo về bên trái là Tokimune, phía sau anh ta, chéo về phía bên phải là Kikkawa.

Không chỉ bọn Haruhiro mà cả nhóm Tokkies cũng im lặng.

Sẽ có chuyện gì đó xảy ra chăng? Ở đây có thứ gì nhỉ?

Tim cậu đập thình thịch. *Không, bình tĩnh lại đi*, Haruhiro tự nói với bản thân mình. *Bình tâm, bình tâm*. Hễ căng thẳng quá đà thì kiểu gì tâm thần cũng sẽ bị thu hẹp và cơ thể cũng trở nên cứng nhắc.

Con đường gần như bằng phẳng và thẳng tắp.

Khi nhận ra, bước chân cậu đã trở nên khá nặng nề. Có lẽ tăng tốc độ lên một chút cũng được.

“... Vừa rồi...” Haruhiro dừng bước và ngoái lại, “ai đó nói gì phải không?”

“Hử?” Tokimune nhún vai. “Sao nhỉ? Ai vừa nói đấy?”

Không một ai giơ tay. Mọi người đều lắc đầu.

“Cậu nghe thấy gì à?” Tokimune hỏi.

“À... vâng, em cảm thấy mình nghe thấy tiếng...? Kiểu thế. A...”

Haruhiro đặt ngón trỏ lên môi. Mọi người đều nín thở...

... A ru bu ru bu ra.

... Fu ra gu ra bu ru ba ra di ra.

... Shu ru bi ra bu ra ha ra gu re ro.

... Pyu ra ryu ga di.

... A bu ra gu.

Cậu nghe được những *giọng* như thế.

“Rikomo...” Kikkawa nói nhỏ. “... Có vẻ rất nhieu?”

Haruhiro hít thở sâu, đặt đèn lồng xuống đất.

“Em sẽ đi xem thử.”

“Thế có ổn không?” Tokimune tỏ ra lo lắng cho cậu quả là một việc hiểm có.

... Đi ền không lành.

Không, không.

“Hay là tao đi với mày cũng được?” Ranta lên mặt.

“Nếu phải đi cùng với cái loại như mày thì hành động một mình còn tốt hơn tám trăm triệu lần, nên khỏi đi.”

“Mày đúng là chẳng dễ thương gì cả. Oái...”

Ranta quỳ mọp xuống. Ai đó đã dùng gậy đập một phát vào giữa mặt cậu ta.

“Haruhiro dễ thương mà.”

Là Mimorin. Cô ấy vẫn thế, chẳng biểu lộ thứ gì ra dáng cảm xúc cả.

“... Chỗ nào cơ?” Shihoru hỏi.

Có lẽ đó là thắc mắc bật ra theo phản xạ, nhưng cái câu “Chỗ nào cơ?” cũng hơi tàn nhẫn. *À không, không hẳn? Đúng vậy. Không đến nỗi thế.* Haruhiro chắc chắn không dễ thương, cũng chẳng muốn ai xem mình là dễ thương cả.

“Chỗ cố gắng một cách vô ích dù cho bản thân kém cỏi.” Đó là câu trả lời của Mimorin.

Ra vậy.

Haruhiro ấn lên góc mắt trong.

... *Ra vậy.*

Đúng là mình có cố gắng một cách vô ích dù cho bản thân kém cỏi, nhưng quan trọng hơn, bị bắt thóp tới mức đó là một cú sốc khá lớn đấy, không biết có gượng dậy được không. Mà kể cả coi chuyện đó là được... thực ra là không được, thì vụ đấy dễ thương thế quái nào?

“... Mimorin.” Chị Anna đập lên vai Mimorin, người đang ở vị trí khá cao so với thân hình thấp bé của chị ấy. “Giờ thì tôi hiểu được phần nào rồi.”

“Thấy chưa?” Mimorin gật đầu.

“*But*, theo chị Anna đây nghĩ, thì đó là... *tương hại*? À... thương hại? Một biến thể của đồng cảm? Phải không? Đáng thương? Đúng không?”

Mimorin nghiêng đầu trầ tư trong chốc lát nhưng cuối cùng lại quay sang Haruhiro mà không trả lời câu hỏi của chị Anna.

“Haruhiro dễ thương.”

“... A... Cảm ơn về đi đầu đó.”

“Muốn nuôi. Cho tôi nuôi đi.”

“Không được.”

“Vậy à?”

“Ừ.”

“Đừng chết nhé.”

“... Vâng.”

Haruhiro xuất phát như thể chạy trốn. *Trình sát. Mình phải đi trình sát. Cố hết sức trình sát thôi. Phải thực hiện một màn trình sát hoàn hảo. Thứ trình sát mà không ai có thể làm được. Mình phải đi trình sát. Đã thế này thì mình sẽ trở thành trùm trình sát. Ta là người trình sát giỏi nhất. Mình muốn có thể uốn ngược lên mà nói như vậy... Cũng chẳng muốn lắm đâu nhưng hiện giờ phải đi trình sát đã. Dù sao thì cứ đi trình sát thôi.*

Sneaking [Lén lút]. A, Sneaking vui quá. Yêu quá. Sneaking. Dù kém cỏi vẫn sẽ cố gắng một cách vô ích. Cố gắng thì có gì không tốt! Có phải chuyện xấu đâu. Nếu không cố gắng chỉ vì vốn dĩ kém cỏi thì sẽ thành kém cỏi vượt trội đó nhé? Mình nói theo kiểu của chị Anna mất rồi. Ha...

Tập trung. Tập trung nào.

Con đường nối dài mà không có khúc quanh nào. Cậu vẫn tiếp tục nghe thấy tiếng kêu của lũ rikomo. Dù cậu không hiểu lắm nhưng chẳng lẽ chúng đang tán nhảm? Không có biểu hiện gì căng thẳng. Khi cậu dò dẫm tiến lên, âm thanh trở nên lớn hơn, nghĩa là chắc chắn có lũ rikomo ở phía trước. Cậu nghĩ rằng mình bỏ đèn lờng lại là chính xác. Khả năng là vậy.

Cậu nhìn thấy ánh sáng ở phía trước. Một thứ ánh sáng yếu ớt.

Cậu tiến lại gần.

Haruhiro dừng chân ngay trước khi bước ra một chỗ trống trải.

“A bu re ra, bu re ra ryo, sa mu ra ge ra shu.”

“Pa ga sho bu ri ra, fai a bu shu, fa ka shu bu ryo.”

“Ra bu re shu bu ra ru ro, fa na fa ra bu sho, i re bu re sho ru to.”

Thấy r ấ. Thấy r ấ. Thấy nó r ấ. Ở bên kia.

Chiều rộng, chiều cao lẫn chiều sâu đều vừa phải. Nhưng cụ thể thì trông nó ra sao nhỉ? Ánh sáng mờ mờ này là cái gì?

Cậu căng mắt ra nhìn. Không được rồi. Không thấy được.

Haruhiro xoay cổ, rồi cả vai. Cậu gật đầu rồi thử ló mắt ra một chút.

Dù nói là rộng thì chiều ngang cũng không phải là rộng khủng khiếp. Cỡ mười mét hoặc loanh quanh khoảng đó chẳng? Chiều cao lẫn chiều sâu của nó thì cậu đều không rõ. Rải rác đây đó là những nguồn sáng. Trên bức tường đá có đây rấy những cái lỗ to nhỏ khác nhau, và thứ ánh sáng mang sắc lam có vẻ đang phát ra từ đó. Dường như lũ rikomo ở bên trong lỗ. Chúng đang treo ngược...? Có vẻ là lũ rikomo rồi. Mà bọn chúng hình như đang nói chuyện gì đó với nhau thì phải.

Chẳng lẽ đây là tổ của lũ rikomo?

Có lẽ nó là chỗ như thế.

Tranh thủ lúc chưa bị lũ rikomo phát hiện, Haruhiro quay ra. Mười một người lính tình nguyện cùng Zodiakun đón Haruhiro trong yên lặng.

“Có vẻ là tổ của lũ rikomo. Bọn chúng rất đông. Không chỉ là mười hay hai mươi con... Cá nhân em thì hơi không muốn xông vào đó.”

“Ừm...” Quả nhiên, Tokimune cũng mang vẻ mặt trăn trăn.

“Chỗ này để cho tôi đi.” Tada lên tiếng, ánh sáng từ chiếc đèn lồng phản xạ lấp lánh trên cặp kính. “Theo suy đoán của tôi thì rikomo sẽ không tấn công. Giờ tôi sẽ đi kiểm tra một mình. Mọi người cứ chuẩn bị sẵn tinh thần bỏ chạy.”

“Đội đã!” Ranta nở nụ cười vô định... Không hề, đó là một nụ cười xen lẫn sợ hãi và ra vẻ cứng rắn. “Không thể để mình Tokkies làm hết được. Tôi cũng sẽ đi.”

(... Ki hi... Thôi đi... Ranta... Ki hi hi... Cố tỏ vẻ cũng chẳng ra gì đâu...)

“Làm gì có chuyện đó! Vừa rồi tao ngầu nổ đĩa đúng không! Ở cấp độ khiến người ta không tự chủ được mà đổ rạp hết nhỉ? Nhỉ? Nhỉ? Nhỉ?” Ranta nhìn về phía mấy cô gái.

Không có phản ứng nào ngoài những ánh mắt lạnh nhạt.

“... À, ừm...” Haruhiro gãi đầu. “Nghĩ thế nào thì việc này cũng nguy hiểm, có khi ta nên dừng lại thì hơn...?”

“Không được.” Tada dùng ngón trỏ tay trái đẩy kính. “Tuyệt đối không được. Nghe đây, Tokimune. Lúc khẩn cấp thì cứ kệ tôi mà chạy cũng được.”

“Ừ. Vậy thì cứ thế đi?”

“Qua loa vậy...” Kuzaku nói bằng giọng như rên.

“Được chứ, Haruhiro?” Việc Tokimune xác nhận với cậu ngược lại khiến cậu có chút bất ngờ. “Được rồi, đi đi, Tada.”

Mình còn chưa trả lời mà nhỉ?

Tada vác cây chiến chuỳ lên vai, vừa ngâm nga vừa thong thả cất bước.

“Đợi, đợi đã! Tôi cũng đi, tôi cũng đi...!” Ranta và Zodiakun đuổi theo.

“Hoé...” Yume hình như đang chết điếng.

Merry hắng giọng. Có lẽ cô ấy đang cố lấy lại bình tĩnh.

Haruhiro thở dài. Sự tồn tại của tiếng thở dài giống như là chiến hữu của cậu. Cậu chỉ có thể tin tưởng được vào tiếng thở dài. Không, chẳng có chuyện tin hay không tin gì ở đây hết.

“... Em sẽ theo sau anh Tada một đoạn. Anh Tokimune, để cho chắc ăn thì anh nhắc mọi người sẵn sàng chạy trốn nhé!”

“OK. Cậu vất vả rồi.”

“Haruhiro.” Mimorin vô cảm gật đầu. “Sống sót nhé.”

“...Vâng.”

Dù thế nào thì cậu cũng thấy biết ơn vì sự động viên. *Khoan, cũng không phải thế.* Haruhiro theo sau, cách Ranta và Zodiakun khoảng ba mét.

Tada vẫn đang tiếp tục ngâm nga. *Chẳng phải trông anh ta cực kì vui vẻ sao? Không biết trong đầu anh ta có cái gì? Người trông đang hoàng nhất lại là người có vấn đề, không những thế còn là kẻ đáng lo ngại nhất. Anh ta thuộc kiểu hình mẫu đó sao?*

Tada trông có vẻ thoải mái như đang du sơn ngoạn thủy, còn Haruhiro thì hễ hộp chết đi được. Dáng đi của Ranta cũng kì cục. Cậu ta đang sợ sun vôi. So với Tada, cỡ như Ranta vẫn dễ thương chán. Haruhiro nếm trải một cảm giác lần đầu xuất hiện trong đời. Cậu thấy Ranta dễ thương.

Tada không dừng lại lần nào, bước vào tổ mà chẳng giảm nhịp độ của chân.

Ranta còn đang ngập ngừng do dự thì bị Zodiakun đẩy vào lưng.

“Oa... khoan, Zodiakun!? Thôi đi!? Chuyện này, rõ ràng cần phải chuẩn bị tâm lí chứ...!?”

(... Ki hi... ngậm miệng lại rồi chết đi...)

“Ai mà chịu chết hả...!”

“Ranta.” Haruhiro vẫn nhắc nhở, dù giờ này làm thế là vô ích. “... Mà ý anh quá đầy.”

“Oái!” Ranta nhảy dựng lên.

“Ha ha.” Tada quay người lại, giờ cây chiến chùy lên. “Không phải lo! Không có vấn đề gì hết! Nếu đúng như suy đoán của tôi, lũ rikomo sẽ không tấn công đâu!”

Tiếng nói chuyện của lũ rikomo... đã ngừng lại.

Thật yên tĩnh.

“Thấy chưa?” Tada nhìn quanh cái tổ với vẻ đắc thắng. “Đúng như tôi nghĩ. Bọn này khá nhát gan, cũng chẳng phải là loài hiếu chiến.”

“... À, nhưng mà, anh Tada, anh đã giết một con ở căn phòng vừa nãy nhỉ?”

“Tôi biết nhờ việc đó đấy. Nhờ tác động ở tay? Tôi thấy nó yếu xìu.”

“... Cái đó... nói sao nhỉ... thiên về cảm tính phải không ạ?”

“Đời người không tuân theo lí lẽ đâu.”

“... Ồ.” Ranta quỳ xuống đất và ôm ngực. “Một danh ngôn đã ra đời! Đúng là thế! Đời người không tuân theo lí lẽ! Anh Tada giỏi quá!”

“Đừng có tăng bốc nữa.” Tada vừa đập cán cây chiến chùy trên vai, vừa chỉnh lại kính. “Sự ngu ngốc của cậu sẽ lây sang tôi mất.”

“Oa ha ha! Thật là, thật là! Anh Tada, anh lại nói thế rồi!”

Hai người này làm sao vậy? Mình biết Ranta vốn là một thằng ngốc rồi, chẳng lẽ Tada cũng là đồ ngốc nốt sao? Đồng minh dân đen...?

Vậy nhưng, lũ rikomo vẫn im thin thít, không thấy dấu hiệu cử động... Đây là sự tĩnh lặng trước cơn giông bão hay sao? Nói thật thì Haruhiro chẳng thể nào cảm thấy an toàn.

“Haruhiro. Cậu cũng đến đây đi.” Tada vẫy tay gọi.

“... Có lẽ em xin kiếu thôi ạ.”

“Không nói nhieu, đã bảo là đến đây.”

“Đúng đấy, Parupiroooo. Đừng có sợ sệt thế, đờbạch tuộc.”

“Nhanh lên. Tôi đập cho bây giờ.”

“... Bị thứ đó đập thì dễ chết lắm...”

Chắc anh ta không nói nghiêm túc đâu nhỉ? Nhưng, vì đó là Tada nên không biết được, cậu đành phải làm theo.

Haruhiro sợ sệt bước vào *tổ*. Đúng là lũ rikomo trong phòng có vẻ không ghê gớm lắm. Nói thế thôi chứ nếu chúng lao vào với số lượng lớn thì rất đáng ngại. Đúng hơn là, do sự khác biệt số lượng quá lớn nên có lẽ chẳng mấy chốc bọn Haruhiro sẽ biến thành thịt băm. Cậu cảm thấy cái chết đang cận kề. Dù Mimorin bảo rằng “hãy sống sót” nhưng kiểu này chắc không được rồi.

Hoặc có lẽ là không đến nỗi không được.

Lũ rikomo rõ ràng không cử động, cũng không phát ra âm thanh nào.

“Ranta.” Tada hát hàm về phía con đường bọn cậu vừa đi lúc nãy. “Gọi bọn Tokimune đi. Tôi với Haruhiro sẽ chờ ở đây.”

“Yes, *sir!*”

(... I hi hi... Cứ như là chân lon ton ấy nhỉ, Ranta... Khư hi... Hợp lắm... Khư hi hi hi...)

“Điếc tai quá! Có sao đâu! Vì anh Tada là chủ nhân câu danh ngôn ngày hôm nay mà!”

Ranta nói mấy câu linh tinh rồi chạy về phía con đường. Zodiakun cũng theo sau.

Như vậy chỉ còn lại hai người là mình và Tada. Khoan đã, xung quanh còn có rất nhiều rikomo nữa. Chắc là không thể nói chỉ có hai người được nhỉ?

“Haruhiro.”

“... Gì vậy ạ?”

Dù cậu đáp lại nhưng Tada không có ý định mở miệng ngay. Mất một lúc sau anh ta mới nói.

“Nhờ cậu chăm sóc Mimori nhé.”

“... Dạ?”

“Cô ấy to con hơn cả tôi, có sở thích kì dị, tôi chẳng hiểu cô nàng đang nghĩ gì, lại còn không được gọi cô ấy là Mimorin, bực mình thật đấy, dù

vậy, cô ấy vẫn là đồng đội của tôi.”

“À không... dù anh có nhờ em đi nữa...”

“Bất mãn hả?”

“Ồ? Không, không phải em có bất mãn gì đâu...”

“Ngực cô ấy bự lắm đấy. Mà chỗ nào của cô ấy chẳng to.”

“... Chuyện đó đâu có liên quan.”

“Có chứ. Cậu mà chế nhạo ngực thì sẽ phải khóc bằng ngực đấy.”

“Thế cơ à...?”

“Hoá ra cậu không có cái vụ khóc bằng ngực ấy sao?”

“... Không có đâu ạ.”

“Tôi thì có đấy.”

“Ồ.”

“Cậu không hỏi cụ thể à?”

“... Thế anh muốn nói à?”

“Làm gì có chuyện tôi muốn nói chứ. Đó là vấn đề riêng tư mà. Đầu óc cậu kì cục thật!”

...Em không muốn bị anh nói thế đâu.

Haruhiro dõi mắt ra xung quanh. Bọn rikomo vẫn ngoan ngoãn yên lặng.

“... Lẽ nào anh ở lại riêng với em là để nói cái chuyện đó?”

“Ừm. Đừng gọi là cái chuyện đó. Là chuyện quan trọng mà?”

“Em không có tình cảm đặc biệt gì với người đó cả.”

“Thẳng thừng nhỉ. Cậu thành thật quá. Bản tính thì cũng không tệ nhưng đầu óc lại kì quặc thì phải làm sao đây?”

“... Biết làm sao nhỉ?”

Chính là nói về anh thì có.

Cuối cùng, nhóm Tokimune cũng cần đèn lồng đi tới. Ranta, Zodiakun cùng nhóm Tokkies đầu bình thần đi vào trong cái tổ, còn Kuzaku, Shihoru, Yume và Merry thì có vẻ kinh sợ. Như thế là bình thường. Cậu cảm thấy được xoa dịu. Bình thường tốt mà. Bình thường là trên hết.

“Ồ.” Tokimune giơ tay ngang trán nhìn ngó xung quanh. “Đây là tổ của lũ rikomo à? Hừm. Trông nhung nhúc ấy nhỉ.”

Lũ rikomo không di chuyển này giờ bỗng trở nên có chút xôn xao. Haruhiro lo ra mặt.

“Giờ... chúng ta sẽ làm gì?”

“Cứ tiến lên thôi.”

“... Hẳn rồi.”

“Cậu muốn quay về à? Vậy thì về đi. Bọn anh sẽ ở lại. Thôi, bọn này đi trước nhé?”

Tokimune đang nói rằng, bọn họ không cần nhóm Haruhiro để tiến hành cuộc tìm kiếm. Nếu bọn Haruhiro từ bỏ thì Tokkies vẫn sẽ tiếp tục chuyến thám hiểm một mình.

“Mình đi thôi.”

“Phải thế chứ.” Tokimune khoe hàm răng trắng bóng.

Cậu không thể xóa đi cảm giác rằng mình đã *bị gài*. Nghĩ thế nào thì đây cũng là phong cách của Tokkies. Tuy nhiên, cậu không nghĩ mình có thể thắng khi cạnh tranh quyền lãnh đạo với Tokkies. Chỉ còn cách buông xuôi thôi nhỉ?

Chẳng may bọn rikomo lựa chọn phương án loại bỏ những kẻ xâm nhập, nói cách khác là bọn Haruhiro, khoảnh khắc ấy, mọi thứ sẽ chấm hết. Cậu khó mà tưởng tượng ra được kết cục nào khác ngoài việc toàn quân bị tiêu diệt.

Cậu nhận lấy đèn lồng từ Kuzaku rồi đứng vào hàng, vừa tiến lên vừa nghĩ ngợi rằng, *những người này có hiểu được điều đó không nhỉ*. Dù sao đi nữa, chắc hẳn không phải là họ không nhận thức được sự nguy hiểm. Họ biết mà vẫn chấp nhận rủi ro. Đối với nhóm Tokkies, đó chắc chắn là chuyện thường tình.

Họ là những người như vậy, cậu nghĩ.

Kẻ phù hợp với công việc lính tình nguyện, không phải là người bình thường như Haruhiro, mà là những người hơi lập dị, kiểu như nhóm Tokkies, và ừ, như Ranta.

Haruhiro đang làm công việc không phù hợp với bản thân. Có ý nghĩa gì trong việc làm những chuyện không phù hợp thuộc khả năng cho phép? Hay chính vì không phù hợp nên mới có những việc cậu có thể làm?

Tiếng ồn ào của lũ rikomo không lắng xuống... nhưng chúng cũng không có động thái gì khác.

“Nếu chỉ có bọn chúng thì...” Tokimune vừa ngoẹo cổ vừa nói, “sẽ bị nghiến nát ngay. Wonder Hole không phải là nơi dễ chịu như thế.”

Cậu hiểu được đại khái đi đâu anh ấy muốn nói. Wonder Hole là nơi tuân theo chọn lọc tự nhiên, hay nói đúng hơn là mạnh được yếu thua. Sinh vật không thể bảo vệ được khu vực sinh sống của mình thì sẽ bị xoá sổ ngay lập tức.

Đến Tam Á Nhân vốn bị coi là yếu nhất Wonder Hole cũng có thể trở nên tương đối hung dữ tùy vào đối thủ. Tuy vẫn chỉ là ấn tượng trong thời điểm hiện tại, nhưng lũ rikomo quá yếu, yếu đến mức cực đoan.

Con đường tiếp tục chạy dài, dù có những lối rẽ lắt léo ở bên trái, bên phải rồi bên phải nhưng Tokimune đầu bỏ qua và tiến thẳng một lèo. Phía cuối là một con đường hình chữ T.

Lũ rikomo chỉ xông xáo chứ không tấn công.

Bọn Haruhiro rẽ sang bên trái.

Sau khi bỏ qua hai lối rẽ về bên trái, họ không còn thấy ánh sáng lơ mơ đó nữa. Cũng không còn tiếng của lũ rikomo.

“... Hết tổ rồi à?”

Thấy Haruhiro lăm lăm, Tokimune chỉ về phía trước.

“Nhưng có đường. Hơn nữa...”

“Vâng.”

Cậu biết rồi. Là gió.

Có không khí tràn tới từ phía bên kia. Hiện tượng này được gọi là gió.

Tuy không phải là cậu vừa thả lỏng, nhưng cậu bỗng trở nên căng thẳng hơn nhiều. Cậu không rõ lý do. Dù không có căn cứ gì rõ ràng, nhưng bên trong Haruhiro tràn đầy sự kỳ vọng.

Và không hiểu vì sao, mọi người hình như đều có chung tâm trạng ấy.

Con đường bắt đầu trở nên ngoằn ngoèo, uốn lượn. Hơn nữa còn hơi nghiêng lên phía trên.

“... Ơ kìa?” Ranta lên tiếng, hết quay trái quay phải lại nhìn trước ngó sau. “Không thấy Zodiakun đâu cả...”

“Hay là bị hết thời gian?” Yume hỏi.

“Làm gì có kiêu đó. Ừm...” Ranta nghiêng đầu. “Mà thôi, chẳng sao.”

Cậu thoáng nghĩ: “Chẳng sao ư?” *Nhưng thôi kệ.* Nghĩ lại xong, Haruhiro cảm thấy có khi mình đang nóng vội. Cậu muốn nhanh chóng tiến lên phía trước không sao chịu nổi. Cậu cảm thấy sẽ có gì đó. *Không, chắc chắn là có gì đó.*

Gió lạnh.

Phía trước có ánh sáng.

Ánh sáng đó là...

“Hứ...” Cổ họng Inui bật ra một âm trầm. “Là bên ngoài sao...?”

Bên ngoài.

Không, không thể nào. Bọn mình đã đi xuống khá sâu. Chỗ này là dưới lòng đất. Không thể nào ra bên ngoài được. Nhưng cảm giác từ thứ ánh sáng đó lại giống như đang ở bên ngoài. Và còn cả cơn gió này nữa.

“Ư ô ô ô ô ô ô...! Không thể chịu được nữa...!” Ranta phóng đi.

“Cái thằng này...!” Tada đuổi theo.

“Ha ha ha ha ha ha ha.” Tokimune vừa cười vừa chạy đi.

“Ăn gian! Cả tôi, cả tôi, cả tôi nữa...!” Kikkawa cũng thế.

“Hứ...” Inui cũng đi theo.

“Hà! *There is no cure for fool* ^[11]!” Chị Anna vừa nguyền rủa gì đó, vừa lao như tên bắn. “Thế thì phải đi rồi! Đi là được chứ gì!”

Mimorin vô cảm, chẳng nói chẳng rằng sải chân bước đi.

Haruhiro, Kuzaku, Shihoru, Yume, Merry nhìn nhau rồi lóc cóc chạy đuổi theo. Dù chẳng muốn hiểu cho lắm nhưng cậu vẫn hiểu được tâm trạng của bọn Ranta.

Bởi vì, nhớ đâu phía trước là bên ngoài thật thì sao?

Tất nhiên là không có chuyện đó rồi. Không thể có chuyện đó.

Nhưng vạn nhất, điều không thể đó lại xảy ra thì sao?

Đó sẽ là một sự kiện nho nhỏ. Có lẽ coi nó là nho nhỏ thì không xong. Ít nhất là đối với Haruhiro tằm thường, kém cỏi, luôn cố gắng một cách vô ích thì đây là một sự kiện lớn.

Dù không chạy hết sức thì cậu vẫn ngỡ như mình đang thở gấp... Bên ngoài.

A...

“... Tuyệt quá...”

Bầu trời. Cậu nhìn thấy thứ giống như bầu trời.

“Hyooooo...!” Ranta phát ra âm thanh kì quặc.

“Đến rồi...!” Tokimune có vẻ đã vượt qua Tada.

“Ha ha!” Tada cười.

“Trùi ôi...” Kikkawa thì nói nhảm. *Trùi ôi là cái gì cơ?*

“Hừ... Ha ha ha ha ha...” Inui cười lớn cứ như một nhân vật phản diện.

“*Oh my god! Oh my god...!*” Chị Anna bắt đầu cư xử kì quặc.

Mimorin đã dừng lại ngay khi vừa mới bước ra ngoài. Gió khá mạnh, tối thiểu cũng ở mức độ có thể thổi tung mái tóc dày của Mimorin.

Haruhiro dừng chân bên cạnh Mimorin.

“Không thể nào...”

Cậu thấy cay đắng khi nghĩ rằng cái sự tàn thường của bản thân hình như đang được thể hiện rõ ràng qua việc cậu chỉ có thể thốt lên: “Không thể nào...” khi thấy một khung cảnh như thế này bày ra trước mắt.

“Oaaaaaaaaa...” Yume đang há hốc miệng.

“Không thể tin được.” Shihoru vừa giữ mũ vừa thì thào.

“Nghiêm túc sao...” Kuzaku nheo mắt lại.

“Đây là...” Merry vừa lắc đầu vừa vươn tay về phía Kuzaku, nhưng giữa chừng lại rút về.

Là bầu trời.

Bọn Haruhiro đang ở dưới bầu trời được điểm xuyết những mảng màu lam đậm, màu lam phớt hồng, màu tím, màu cam, màu vàng, màu đỏ cùng với những màu trung gian của chúng.

Là bầu trời lúc hoàng hôn.

Phía sau bọn cậu là cái lỗ to tướng, mở ra ở lưng chừng một ngọn đồi nhỏ và bầu trời trải rộng ra gần như khắp mọi hướng, trừ mặt đất. Hầu như ngày nào cậu cũng nhìn thấy bầu trời buổi hoàng hôn nhưng nơi đây khác hẳn. Màu sắc của nó quá rực rỡ. Không, không chỉ có thế. Mặt trời mọc ở đằng Đông và lặn ở đằng Tây, nên nếu là lúc hoàng hôn thì bầu trời phía

Tây sẽ nhuộm thành sắc đỏ. Lúc mặt trời lên thì ngược lại. Nhưng bầu trời này thì...

Dù không rõ phương hướng nhưng có chỗ thì đỏ, có chỗ thì vàng.

Cũng không thấy thứ gì giống với vầng thái dương.

Bầu trời cứ như thể bị vấy lên đủ loại màu vẽ.

Ngoại trừ Mimorin, nhóm Tokkies, cùng Ranta đang chạy xuống con dốc phủ đầy cỏ. Trên mặt dốc rải rác các tảng đá trông như những cây cột màu trắng. Haruhiro nhận ra cả nhóm Tokimune lẫn những tảng đá trông như cột kia đều không đổ bóng. Đương nhiên, Haruhiro cũng vậy.

“Không phải.” Mimorin thì thầm. “Đây không phải thế giới của chúng ta.”

“Ừm.” Haruhiro gật đầu. “Là một thế giới khác.”

7. Vấn đề là thời gian

Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn).

Chị Anna đã đặt tên như vậy.

Tất nhiên là để gọi cái thế giới khác đang trải rộng ở phía sau tổ rikomo.

Haruhiro thực sự nghĩ rằng đây là một cái tên không tồi. Vậy thì, chẳng phải chị Anna nên đặt lại tên cho lũ rikomo luôn sao?

Cuộc thám hiểm Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) trong ngày đầu phát hiện đã kết thúc với việc cả bọn chỉ loanh quanh tại khu vực *ngọn đồi khởi đầu*. Cả bọn định ngày mai sẽ mang theo lương thực, nước, lều trại để ở lại qua đêm trong khi tiếp tục tìm kiếm. Nếu tìm được chỗ thích hợp, bọn cậu muốn dựng nên điểm cắm trại và biến nó thành căn cứ của cuộc tìm kiếm. Muốn vậy, ít nhất bọn cậu phải đảm bảo được nguồn nước đã.

Có quá nhiều việc phải suy nghĩ.

Và nghĩ sao cũng thấy thú vị vô cùng.

Đêm đó, Haruhiro mãi mà không ngủ được. Tuy vậy, cậu cũng không có hứng đến quán mọi khi để uống một ly. Cậu phải ngủ đủ giấc để chuẩn bị cho ngày mai. *Ngủ thôi. Phải đi ngủ. Đi ngủ.* Càng nghĩ càng làm cậu không ngủ được, và cậu còn cảm thấy tiếng ngáy của Ranta ồn ào hơn cả bình thường, khiến cậu thêm phần bức bối... Dù vậy, trong lúc đó, cậu cũng đã ngủ thiếp đi, rồi tỉnh giấc.

Chuẩn bị các thứ xong xuôi, cả nhóm hướng đến điểm hẹn với nhóm Tokkies, là cái lỗ nằm sau Vương quốc ác ma. Đường hẻo lánh khá vất vả nên cậu không có cái nào, vì vậy mà không biết được thời gian chính xác, nhưng cả bọn hẳn đã rời căn cứ Tien đến Đền Cô Độc vào lúc bảy giờ. Lối vào Wonder Hole cách căn cứ khoảng một kilomet về phía Tây Bắc. Tính cả thời gian đi từ hẻm núi đến tổ muryan, rồi vượt qua Vương quốc ác ma thì bọn cậu sẽ đến nơi đúng giờ hẹn vào khoảng chín giờ.

Bọn cậu không gặp con ustrel nào nên chắc chắn đã đến đích trước chín giờ.

Sau đó, bọn cậu đợi gần một tiếng đồng hồ.

“... Chẳng phải quá muộn rồi sao!” Ranta giậm chân. “Đợi gần nửa ngày rồi đấy!? Mặt trời sắp lặn đến nơi rồi!”

“Làm gì đã đợi đến mức đấy.” Yume mang vẻ mặt nửa ngạc nhiên, nửa mệt mỏi. “... Nhưng mà, đúng là muộn thật đấy. Hôm qua họ đến đúng giờ lắm cơ mà.”

“... Hay có chuyện gì đó?” Shihoru cau mày và khẽ thở dài.

“Ngay trước lúc hẹn á?” Merry nhìn cổ tay trái. Dù cả đám đang chờ dài cổ thì đây vẫn là Wonder Hole. Cô ấy không gỡ bỏ phép Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng].

“À...” Kuzaku đã ngồi xõm xuống được một lúc. “Có khi họ đi muộn một chút rồi giữa đường gặp phải ustrel chẳng...?”

“Họ mà phải khổ chiến với ustrel ấy à...” Haruhiro khoanh tay. “Không biết có chuyện gì nhỉ?”

“Hay cứ đi trước đi?” Diệu cười hi hi hi của Ranta nghe đến là ghét.

“Thế chẳng phải là *rượt mặt* nhau à?” Yume phờn má.

“Là vượt mặt chứ...” Haruhiro sửa lại rồi nghiêng đầu. “... A.”

“... Chẳng lẽ là...” Shihoru thật tinh ý. Nói đúng hơn, việc có thể nghĩ đến chuyện này hay không có lẽ phụ thuộc vào tính cách.

“Hử?” Ranta chớp mắt, hết nhìn Haruhiro lại đến Shihoru. *Cậu ta đúng là một tên ngốc vô trách nhiệm hết thuốc chữa nhưng lại không lười cá.*

“O?” Merry có vẻ đã nhận ra. “... Chẳng lẽ...”

“Tóm lại là thế à?” Kuzaku đưa mắt về phía cái lỗ. “Không phải họ chưa tới, mà là họ đã đi rồi?”

“À nhưng, không phải là chúng ta có bằng chứng cho việc đó...?”

Cậu nghĩ là không có.

Chắc họ không làm thế đâu. Haruhiro muốn nghĩ như vậy.

... Nhưng cậu không khẳng định được.

“Vả lại, họ là Tokkies mà...”

Cậu không thể đoán được họ định làm gì. Họ sẽ bất chợt nghĩ ra gì đó, rồi bảo nhau: “Làm chứ? Làm luôn?” và hành động xuôi theo chiều hướng ấy. Hơn nữa, còn chẳng thấy áy náy chút nào.

“Gì thì gì, bọn mình cũng phải đi mà?” Ranta nói với bộ mặt nghiêm túc chẳng hợp với cậu ta. “Nếu đến muộn thì là lỗi của họ. Giả sử là vượt mặt bọn mình thì lại càng là lỗi của họ. Bọn mình đã lãng phí thời gian rồi đấy. Thời gian là vàng. Chẳng có lí do gì để bọn mình ở nguyên đây cả.”

Tên Ranta này vậy mà lại có lí.

“Có đi không?” Kuzaku đứng lên. “Tớ chán chờ đợi rồi.”

Không có ai phản đối nên cả bọn quyết định lên đường.

Đầu tiên là vượt qua con đường hình tròn. Đi thẳng một mạch qua mười bảy căn phòng trống cũng được thôi, nhưng để cho chắc, bọn cậu vẫn ngó qua tình trạng của chúng. Bọn cậu không nhìn thấy bất cứ một con rikomo nào.

Cả bọn trèo xuống cái hố, hướng đến tổ của lũ rikomo. Wonder Hole có quá nhiều tổ. Cậu nghĩ, *quả nhiên nên đặt cho nó một cái tên gì đó khác.*

Còn cách tổ rikomo một đoạn, Haruhiro nhận ra có chuyện bất thường. Chúng ồn ào một cách kì lạ. Lũ rikomo ngày hôm qua cũng nói gì đó. Nhưng cậu có thể cảm thấy hiện giờ chúng ồn ào hơn hẳn lúc đấy.

“... Cứ là lạ sao ấy.”

Ranta niệm thần chú để gọi Zodiakun ra.

(... I hi... I hi hi... Cuối cùng cũng đến... ngày chết của Ranta... I hi hi hi... I hi...)

“Mày lúc nào cũng vậy nhỉ, Zodiakun...”

Giờ không phải lúc để ngưỡng mộ. Haruhiro buộc phải ra quyết định. Nói vậy chứ vẫn như mọi khi thôi.

“Tớ sẽ đi xem thử. Mọi người ở lại đây đi. Nếu gay go, tớ sẽ hét lên, lúc đó phải bỏ chạy ngay nhé.”

“Hiểu rồi.” Ranta đập bộp tay lên vai Haruhiro, thè lưỡi khỏi khoé môi và nháy mắt. “Lúc nguy cấp thì bỏ mày lại rồi chạy trốn. Mày không phải lo.”

Dù đúng là cậu nói với ý nghĩa đấy nhưng vẫn thấy bức mình. Mỗi tội, nếu cậu tức giận thì chỉ khiến Ranta thấy vui thôi. Haruhiro đặt chiếc đèn

lòng xuống, sử dụng kỹ năng Sneaking [Lén lút] để đi thám thính.

Cậu dừng lại ngay trước tổ của lũ rikomo và quan sát tình hình. Cậu có ấn tượng rằng quả nhiên chúng đang phấn khích một cách kì lạ. Có nguyên nhân gì đó chăng? Hay là lũ rikomo huyền não thế này là chuyện thường tình?

Chỉ biết là chúng đang rất ồn ào. Haruhiro quyết định lấy hết dũng khí để bước thử một chút vào trong tổ.

Hây, cậu đã bước vào.

Không có gì thay đổi. Không có gì xảy ra. Lũ rikomo vẫn nằm rải rác.

Mà có lẽ là chúng chưa nhận thấy sự có mặt của Haruhiro.

Quan trọng hơn, từ phía đối diện, có thứ gì đó đang tiến lại gần... Rikomo?

Có vẻ không phải.

Cậu nghĩ rằng thứ đó trông cũng giống người, nhưng đến bước phải làm gì tiếp theo thì Haruhiro bối rối. *Con người? Là ai...?* Biết được chỗ này chắc chắn chỉ có mười hai người, bao gồm cả Haruhiro. Theo suy nghĩ thông thường thì đây phải là một trong số đó. Nói cách khác, đó là nhóm Tokkies. Nhưng kia là... một người.

Chỉ đúng một người.

Do vẫn còn khá xa, chỗ này lại không được sáng sủa cho lắm, cậu không nhìn rõ nên chỉ có thể nói rằng trông rất giống con người.

Biết đâu đó không phải con người, mà là một loài sinh vật nào đó giống người. Có lẽ là một thứ nguy hiểm. Có lẽ vì nó mà lũ rikomo mới huyền não thế này.

“Không...” Haruhiro lắc đầu.

Đó là con người.

Người đó đang bước đến. Đúng hơn là muốn chạy nhưng không chạy được. Cậu ta đang kéo lê một chân. Cậu ta bị thương sao?

Kẻ đó dừng bước, có vẻ là nghỉ lấy hơi.

Haruhiro cất bước.

“Kikkawa...!?”

“... Harucchi.”

Có tiếng đáp lại. Quả nhiên là thế. Kikkawa. Là Kikkawa.

Haruhiro chạy lại chỗ Kikkawa. Không đủ ánh sáng. Cậu biết đó là Kikkawa, nhưng lại không thể kiểm tra mức độ thương tích của cậu ta.

“Cậu làm sao vậy? Sao cậu lại ở chỗ này? Đã có chuyện gì?”

“... Xin lỗi.” Kikkawa ngẩng sụp xuống. “Xin lỗi, Harucchi. Thật sự xin lỗi cậu. Nhưng tôi...”

“Khỏi đi. Xin lỗi gì chứ... Cậu đứng lên được không?”

“...Ừ. Vẫn được.”

“Vậy à? Cứ quay về chỗ mọi người đã. Cậu đang bị thương đúng không?”

“Tôi thì, không có gì to tát đâu...”

“Phải nhờ Merry chữa trị cho cậu.”

Haruhiro khoác tay Kikkawa lên vai. *Tôi thì, không có gì to tát đâu.* Cách nói này nghe mới đáng lo làm sao. Vừa quay về cậu vừa hỏi.

“Nhóm Tokimune sao rồi?”

“... Bọn tôi đã đi đến Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn). Xuất phát từ sáng sớm, khi trời còn tối. Bọn tôi đã đi trước. Xin lỗi, Harucchi...”

“Đã bảo chuyện đó được rồi mà... Thế tại sao giờ lại chỉ có một mình Kikkawa...?”

“... Vì tôi được bảo là hãy đi đi.”

“Nói vậy sao tôi hiểu được. Anh Tokimune bảo cậu chạy đi à?”

“Ừ... Anh ấy bảo tôi là kẻ may mắn của Tokkies. Vì thế, tôi hãy một mình quay lại Wonder Hole... và gọi trợ giúp. Bởi có lẽ, Harucchi đang ở chỗ hèn.”

“*Trợ giúp?*”

Mặt cậu cắt không còn hột máu. Cậu chưa từng tưởng tượng đến tình cảnh này. Tình hình không ổn rồi. Vô cùng tệ.

“... Thương vong thế nào?”

“Vẫn còn sống.”

Ngay khi nghe Kikkawa đáp lại ngắn gọn, Haruhiro thở phào.

“... Tuy chỉ giới hạn trong phạm vi những gì tôi nắm được...”

“Cũng phải. Đã qua một khoảng thời gian rồi... Nhưng thôi, dù vậy thì vẫn có nghĩa là còn hi vọng.”

“Hi vọng sao...” Kikkawa xì mũi. “... Chết tiệt. Tại sao lại thành thế này...”

Cậu đưa Kikkawa về đến chỗ bọn Ranta và để Merry chữa trị cho cậu ta. Chân trái, vai phải, rồi cả bụng của Kikkawa đều bị thương nặng và trong tình trạng khá nguy hiểm.

“Làm cái trò hèn hạ như lên đi trước tụi này nên mới thành ra thế đấy! Đáng đời chưa!” Ranta động nắm đấm tay phải vào bàn tay trái. “... Nhưng không thể vì thế mà bỏ mặc...”

“... Trước tiên phải biết được chính xác chuyện gì đã xảy ra.” Shihoru nói đúng.

“Phải đấy...” Dù việc chữa trị đã xong, nhưng Kikkawa vẫn ngổ bệt trên mặt đất, chẳng biết có phải mệt mỏi do mất khá nhiều máu hay không. “Ôi, thật là... Ngày hôm qua ấy. Do hoàn toàn không thấy bất cứ nguy hiểm nào nên nói thật lòng, bọn tôi có lẽ đã lơ là cảnh giác...”

“Hừm...” Yume ngổ xuống cạnh Kikkawa và xoa đầu cậu ta như an ủi. “Hôm qua chẳng thấy gì mà. Thế có kẻ địch hả?”

“Này, Yume! Thôi đi! Việc gì phải tử tử với kẻ như thế hả!?”

“Có sao đâu! Cậu ấy đáng thương mà!”

“... Không đâu, Yume. Đúng như Ranta nói đấy.” Kikkawa quay mặt đi, nhẹ nhàng gạt tay Yume ra. “Tôi không có tư cách để nhận những điếu đó... Kẻ địch nhỉ? Ừm. Có đấy. Kẻ địch. Không còn gì phải bàn cãi. Nó đột nhiên xông tới tấn công...”

Theo lời Kikkawa, họ rời khỏi ngọn đồi khởi đầu, nơi rải rác những tảng đá trắng trông như cột, rồi tiến vào lòng chảo có các tảng đá trắng trông như những cây cột bố trí dày đặc hơn. Vừa tới nơi, kẻ địch đã bất ngờ tấn công họ.

Kẻ địch có hình người, trùm một tấm vải trắng to, khoét lỗ ở vị trí mắt, càn vũ khí giống giáo, vô cùng sắc bén. Chiều cao ngang ngựa con người.

Khi nhìn thấy bộ dạng đó, Tada đã thì thào: “Trông cứ như giáo đoàn ấy.” Vì vậy, nội bộ Tokkies quyết định gọi chúng với cái tên “thành viên giáo đoàn”.

Lũ thành viên giáo đoàn nấp trong bóng của những tảng đá trắng rồi bất ngờ tấn công nhóm Tokkies. Số lượng có vẻ đông hơn Tokkies. Hơn nữa, do bị tấn công bất ngờ nên ngay từ đầu, Tokkies đã gặp bất lợi. Dù vậy, họ vẫn chiến đấu ngoan cường và giết được bảy tên thành viên giáo đoàn. Những tên còn lại thì bỏ chạy. Bên Tokkies có Kikkawa, Inui, Mimorin bị thương nhẹ. Trong nhóm có hai tu sĩ là Tada và chị Anna, ngoài ra, dù không thể chữa trị vết thương của mình nhưng Tokimune cũng có thể dùng ma thuật ánh sáng của thánh kị sĩ để chữa cho đồng đội. Ngay khi định chữa trị thì bọn họ nhận ra.

“... Ma thuật ánh sáng?” Merry đưa tay lên miệng.

“Nói sao nhỉ.” Kikkawa cúi đầu ủ rũ. “... Kiểu như là không có hiệu quả, hay không hoạt động? Phép Protection [Sự bảo hộ của ánh sáng] cũng đã biến mất từ lúc nào không biết.”

“Nói mới nhớ... Hôm qua cũng vậy. Ngay lúc bước ra, tớ đã nhận thấy rồi nhưng cứ nghĩ là do hết thời gian.”

“Ồ...” Ranta mở to mắt. “Zodiakun cũng biến mất.”

“... Thần.” Shihoru nói thì thầm. “Vì ma thuật ánh sáng mượn sức mạnh của Thần ánh sáng Lumiaris... còn ma thuật bóng tối mượn sức mạnh của Thần bóng tối Skullhell... để tạo ra một hiện tượng nào đó...”

“Thế giới khác.” Merry cắn môi. “... Sự bảo hộ của Lumiaris lẫn tà tâm của Skullhell đều không đến được với Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn).”

“Ừ ờ...” Yume ôm mặt bằng cả hai tay. “Vậy tức là dù có bị thương thì Merry cũng sẽ không chữa được sao? Thế thì nguy to rồi.”

“Đáng sợ thật...” Kuzaku lầm bầm. Đối với Tank phải giương mình ra trên tuyến đầu thì đây là vấn đề sống chết hơn cả nghiêm trọng.

“... Thế nên,” Kikkawa uể oải nâng tay phải lên rồi lại buông thõng xuống, “quả nhiên, kể cả là bọn tôi thì vẫn sẽ hoảng loạn. Đúng lúc đấy còn có cái thứ... kiểu như là tiếp viện nữa.”

“Thành viên giáo đoàn?” Haruhiro hỏi.

“Không phải. À không, bọn thành viên giáo đoàn cũng có đến. Nhưng còn một loài rất to... Nói thế nào nhỉ? Chúng màu trắng, như người khổng lồ, hay nói đúng hơn thì chúng na ná những bức tượng. Cơ thể người nhưng đầu lại như sư tử. Kích thước... cỡ nào nhỉ? Đến bốn mét không ta? Hay không đến nỗi thế? Có lẽ khoảng tầm ba mét.”

“Người không lờ trắng...”

“Đúng vậy. Có ba tên? Ba con? Cỡ đấy. Lũ thành viên giáo đoàn cũng rất đông. Thế nên bọn tôi bỏ chạy chứ sao. Buộc phải chạy trốn. Rồi gặp tàn tích của một toà nhà? Hay đồng đồ nát? Kiểu thế. Chỗ đó cực kì rộng. Bọn tôi chạy vào trong đó nhưng bọn chúng vẫn không bỏ cuộc, không chịu bỏ cuộc. Do luôn bị truy đuổi, tìm kiếm, bọn tôi chỉ biết bỏ chạy rồi lần trốn... Sau vài lần đụng độ với kẻ địch, anh Tokimune và Tadacchi cũng bị thương. Trừ chị Anna ra thì ai cũng gần như thương tích khắp người.”

“Mấy người chỉ bảo vệ mỗi chị Anna thôi chứ gì. Thật sự.”

“Đó là đặc điểm nhận biết của Tokkies bọn này mà. Và rồi...” Kikkawa nở nụ cười yếu ớt, “... anh Tokimune bảo tôi trốn đi để gọi trợ giúp.”

“Nghe này...” Ranta lấy tay cọ mặt sần sột. “Ông nghĩ bọn này sẽ đi cứu sau khi được kể cho nghe câu chuyện kinh khủng đó sao? Hơn nữa, bọn này có muốn cũng không thể đi được. Dù là ai thì bản thân mình vẫn là quan trọng nhất. Về mặt tình cảm thì tôi cũng muốn cứu đấy...”

“Đúng là thế.” Kikkawa ngược mắt nhìn Ranta. “... Ranta này. Tôi biết đi đâu đó chứ. Anh Tokimune cũng biết mà. Nhưng tôi nghĩ anh ấy đã phải đưa ra quyết định là chấp nhận toàn đội bị diệt sạch hay để ai đó chạy thoát. Nếu là để cho chạy thoát thân thì tất nhiên phải là chị Anna. Nhưng một mình chị Anna lại chẳng làm được gì. Nói vậy chứ nếu tất cả cùng bảo vệ chị Anna chạy thoát cũng khá khó khăn. Cứ như thế thì kết cục chỉ là toàn đội bị tiêu diệt. Vậy là, bỏ qua anh Tokimune và chị Anna thì người được chọn là tôi, kẻ bị thương nhẹ nhất, với thời gian làm lính tình nguyện ngắn ngủi. Đây là kiểu để một người chạy thoát, được ăn cả, ngã về không. Tình cờ người đó lại là tôi. Tôi đúng là một kẻ may mắn. Vì tôi đã chạy được đến đây. Nhưng tôi... quả nhiên... tôi vẫn muốn tìm cách nào đó cứu nhóm anh Tokimune. Những người ấy đã thu nhận tôi. Tôi cảm thấy cực kì vui vẻ khi ở cùng với họ. Bọn tôi rất hợp nhau. Tôi rất yêu quý mọi người. Chính vì vậy... Cảm ơn nhé, Haruhiro. Cả Merry nữa, vì đã chữa trị cho tôi. Tôi sẽ quay lại đó.”

Kikkawa định đứng lên nhưng Haruhiro lập tức giữ cậu ta lại. Cậu không thể nói rằng, “Đội đã.” Haruhiro vẫn chưa quyết định đi đâu gì. *Mình có bao nhiêu lựa chọn?*

Để Kikkawa đi một mình. Tóm lại là bỏ mặc.

Không bỏ mặc mà đi cùng cậu ta.

Quay lại căn cứ Tiễn đồn Đổng Cô Độc để tập hợp thêm người rồi mới đi.

Phương án thứ ba có vẻ ổn. Chuyện đã đến nước này thì không thể phàn nàn gì với việc công khai cho người khác biết về Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) mà cả bọn đã mất công phát hiện ra nữa. Bọn cậu sẽ từ bỏ hoàn toàn chuyện đó để ưu tiên giải cứu nhóm Tokkies. Về mặt cá nhân Haruhiro mà nói, cách đó không có vấn đề gì. Dù là cách nào, nếu nhóm Tokkies đang ở chỗ dễ dàng gặp nguy hiểm thì bọn Haruhiro cũng bó tay. Tuy nhiên, thời gian...

Sẽ tốn thời gian.

Chỉ riêng khoảng thời gian tính từ bây giờ, đi về căn cứ Tiễn đồn Đổng Cô Độc rồi quay lại, cũng phải mất hơn bốn tiếng, nếu muốn tập trung được người nữa thì còn lâu hơn. Giờ đang là thời điểm lính tình nguyện đi ra ngoài kiểm soát, nên chắc chắn sẽ rất tốn công.

Việc bất đắc dĩ phải để Kikkawa rời đi một mình chứng tỏ nhóm Tokkies đã nguy cấp lắm rồi. Nếu muốn cứu họ thì nên làm càng nhanh càng tốt. Nói đúng hơn là cần phải hết sức khẩn trương.

Tóm lại, việc chọn phương án thứ ba cũng chẳng khác bỏ mặc họ là mấy.

Chính vì vậy, chỉ có thể chọn một trong hai, hoặc là bỏ mặc Tokimune, chị Anna, Tada, Inui cùng với Mimorin, hoặc là đi cứu bọn họ ngay bây giờ.

8. Hãy cùng xuống khỏi ngọn đồi

Cậu thường cũng được, nhưng ít nhất cậu muốn mình quyết đoán hơn. Cậu muốn trở thành một thủ lĩnh có thể dứt khoát ra quyết định, không làm đồng đội thấy bất an. Cậu có lẽ không thể trở thành một nhân vật được người ta mong muốn đi theo, nhưng ít nhất, cậu muốn là một đội trưởng khiến mọi người nghĩ rằng: “Thôi thì đành chấp nhận đi theo vậy.”

Thế mà có vẻ vẫn khá khó khăn.

Tiến thêm một bước nữa sẽ là Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) rồi, vậy mà Haruhiro vẫn mang cặp mắt ngái ngủ. À không, cậu không tự mình nhìn thấy, nhưng cậu đoán chắc như vậy. Có lẽ không sai. Căng thẳng, do dự, hối hận, cảm giác muốn nói rằng: “Hay chúng ta dừng lại đi,” cùng ý nghĩ: “Không thể làm vậy được,” đang trộn lẫn bên trong cậu. Những lúc thế này, mắt Haruhiro trông sẽ ngái ngủ hơn cả bình thường. Đến bản thân cậu cũng biết đi đâu đó.

Tất nhiên là cậu không buồn ngủ. Dù có bị Shihoru niệm phép Sleep Shadow [Bóng ma ngái ngủ] đi chẳng nữa, cậu vẫn tự tin rằng hiện tại, mình sẽ chẳng cảm nhận được cơn buồn ngủ nào hết.

Bất chấp đi đâu đó, mắt cậu trông vẫn như ngái ngủ.

Hắn là cậu khó có thể nhìn chán đời hơn.

“... Xin lỗi, Haruhiro.” Kikkawa nói với gương mặt có vẻ thật sự áy náy.

“Ờ đấy. Biết lỗi đi.” Ranta cười khẩy. “Tôi nói trước này, Kikkawa. Món nợ này lớn lắm đấy nhé. Ông hiểu chứ hả?”

“Thôi ngay!” Yume đập vào vai Ranta. “Ai lại đi nói mấy thứ như thế hả? Kikkawa bây giờ đang khổ tâm lắm đấy.”

“... Yumecchi.” Kikkawa rơm rớm nước mắt. Trông cậu ấy thực sự yếu đuối.

“Có thể... sử dụng phép thuật.” Shihoru quay sang gật đầu với Haruhiro. “Tớ có thể cảm nhận rõ ràng các nguyên tố nên... sẽ ổn thôi.”

“Tớ sẽ dốc hết sức để bảo vệ Shihoru.” Merry đâm cây đoản trường xuống mặt đất.

“Tớ sẽ...” Kuzaku hạ tấm che mặt của chiếc mũ close helm xuống, “... bảo vệ tất cả mọi người.”

“Cứ thoải mái thôi.” Haruhiro gãi đầu. “... Ừmmm. Không, nghe cứ sai sai. Mọi người đừng căng thẳng quá. Vẫn thế mà nhỉ? Thôi thì, tớ nhắc nhở trước thôi, chúng ta sẽ không làm liêu. Tuy có lỗi với Kikkawa nhưng bọn tôi dự định sẽ khẩn trương rút lui ngay khi thấy có vẻ nguy hiểm. Ngoài ra, bọn mình có một vài lợi thế so với nhóm Tokkies.”

“Là có tao đây! Chính là ngài Ranta...!” Ranta uốn ngực.

“Đầu tiên, bọn mình có thông tin.” Đương nhiên, Haruhiro ngó lơ cậu ta. “Thành viên giáo đoàn. Người không lờ trắng. Bọn mình đã biết được sự tồn tại của kẻ địch. Bọn mình có thể cảnh giác. Kikkawa cũng nhớ được hướng đi đến khu tàn tích. Chúng ta cũng nhận thức được rằng ma thuật ánh sáng, và ma thuật hắc ám, dù cái này chỉ là đồ đánh kèm, đều không sử dụng được.”

“Tiếp đến là tao nhỉ!” Ranta xoay người làm điệu bộ kì quặc.

“Tiếp theo là số người.” Đương nhiên, Haruhiro ngó lơ cậu ta. “Chúng ta không có thành viên cần bảo vệ kiểu như chị Anna... Cái đó là nói đùa thôi, tuy nhiên, vì có Kikkawa nên lại thành nhiều hơn một người. Kikkawa là Tank [Chịu đòn] đúng không nhỉ?”

“Ừ. Anh Tokimune là thánh kỵ sĩ trang bị khiên nhưng chẳng thấy giống Tank gì cả. Vì vậy, tôi là Tank chính.”

“Vậy, cùng với Kuzaku, chúng ta có hai người, *double tank*. Tạm thời, chủ lực vẫn là Kuzaku, Kikkawa sẽ hỗ trợ.”

“...Được.”

“OK.”

“Và lợi thế thứ ba...”

“Là tao đúng không!?”

“À, đúng vậy, đúng vậy, là mày đấy, Ranta. Bất cứ lúc nào bọn tao cũng có thể vút mày làm tốt thí. Đây phải gọi là cực kì lợi thế.”

“Khư khư khư... Thấy chưa? Quả nhiên là tao... Ê, tốt thì là thế nào??? Ngược lại, tao biến mày thành tốt thì bây giờ! Cút xuống địa ngục đi...!”

“... Ngoài ra còn có một điểm nữa.” Shihoru chỉ vào Haruhiro. “Một thủ lĩnh thận trọng.”

“Ờ...”

Haruhiro chớp mắt lia lịa... Cậu nghĩ mắt mình lúc này không còn ngái ngủ nữa.

“Ha ha. A ha ha ha.” Kikkawa vẫn luôn r ầu r ỉ này giờ đã cất lên tiếng cười có chút tươi tỉnh. “Nói đúng lắm. Bọn tôi mạnh nhất lúc ra về ta đây và phăm phăm xông lên, nhưng hễ sẩy chân một cái là sẽ trở nên yếu đuối. Tổ đội của Harucchi thì có vẻ hơi bị ổn định đó nha. Sự thiếu phần khích của Harucchi chẳng phải đã đem lại tác dụng tích cực sao?”

“Tích cực chỗ nào chứ!?” Ranta làm vẻ mặt trông như sắp nôn ọe. “Rõ ràng là tiêu cực, nhạt nhẽo kinh người! Ngày nào cũng như đưa đám vậy! Thử đặt mình vào địa vị của tôi mà xem!”

“Nhờ vậy mà tớ dễ sinh hoạt cùng mọi người hơn.” Kuzaku chậm rãi xoay khớp cổ.

“Tớ cũng thế.” Merry khê giờ một tay lên.

“... Cả tớ nữa.” Shihoru mỉm cười.

“Yume cũng vậy. Rất dịu nhẹ, thích cực kì.”

“Dịu nhẹ chính là Yumeeeeee! Chỉ có cái đ ồng ngực lép nhà bà!”

“Đừng có nói ngực lép!”

“Nếu không cam tâm thì để tôi xoa bóp cho nó lớn lên coi.”

“Nếu nắn ngực Yume sẽ cảm thấy kì quặc nên còn lâu!”

“... Bà từng xoa bóp r ồi hả?”

“Vì đó là ngực của Yume mà, nắn hay làm gì cũng là quyền của Yume.”

“Thế, thế cũng đúng nhưng ý tôi không phải vậy...”

“Biến thái.” Merry trút lên Ranta ánh nhìn cực kì lạnh lẽo.

“... Đ ồ suy đ ồ.” Shihoru khinh thường Ranta ra mặt.

Có vẻ mọi người đã lên tinh thần r ồi.

... Thực tế thì, Haruhiro đã nghĩ rằng sự tồn tại của mình là một điểm có đôi phần lợi thế.

Không phải với vai trò thủ lĩnh, mà là một đạo tặc đang hành nghề, một người giữ nhiệm vụ trinh sát. Haruhiro tự cho rằng tính cách của mình hợp với nghề đạo tặc. Dù trong chiến đấu thì không rõ ràng mấy, nhưng chẳng phải cậu là người cũng tương đối hữu dụng khi tìm kiếm hoặc hành động bí mật hay sao?

Tạm gác lại phần tự nhận xét, thì đánh giá từ các đồng đội khiến cậu rất vui. Điều này cũng có liên hệ với sự hăng hái trong hành động.

“Harucchi.” Kikkawa gõ nhẹ lên vai Haruhiro bằng miếng giáp tay bao phủ cánh tay từ cùi chỏ trở xuống. “Việc ra quyết định rút lui giao cả cho cậu, tôi sẽ tuân theo. Bây giờ cứ nghĩ tôi như là một đồng đội của mọi người. Trông thế này thôi chứ tôi cũng được việc lắm nhé?”

“Tôi rất mong đợi đấy.” Haruhiro dấm vào cánh tay của Kikkawa. “... Được rồi. Tôi sẽ đi trước. Mọi người theo sau, giữ khoảng cách tầm mười mét. Đội hình sẽ là Kikkawa, Kuzaku, Ranta, Shihoru, Merry, Yume. Phía sau nhờ cậu đấy, Yume.”

“Được thôi.”

Nghe được câu trả lời kì quặc của Yume, Haruhiro cất bước.

Cậu đặt chân vào Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn).

Bầu trời cao lộng lộng, nhìn qua thì giống trời chiều nhưng thực ra lại vô cùng trưa bãi, gió thổi khá mạnh. Gió kiêu này có hơi phiến.

Theo lời Kikkawa, ở khu vực ngọn đồi khởi đầu này, hôm nay cũng không có kẻ địch. Nhưng không phải vì thế mà được phép lơ là. Các tảng đá trắng trông như những cây cột nằm rải rác trên sườn dốc um tùm cỏ có kích thước đủ cho một người ẩn nấp dễ dàng. Chắc cậu không nên tiến thẳng đến chỗ mấy trụ đá từ một hướng mà phải tiếp cận trong khi di chuyển sang hai bên trái phải sao cho không tạo ra góc chết. Tuy không hề đơn giản nhưng cậu thấy khá vui khi vừa di chuyển đôi chân vừa nghĩ ngợi rằng mình sẽ làm thế này, mình phải làm thế kia.

Haruhiro xuống dốc với tốc độ như đi bộ bình thường.

Khi cậu ngoảnh mặt lại, Kikkawa gật đầu và chỉ về phía trước. Phương hướng có vẻ chuẩn rồi.

Bọn cậu đã bỏ lại những đồ nặng như lều trại hay thức ăn ngay trước Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn). Điều đó giúp bọn Haruhiro có thể di chuyển nhẹ nhàng.

Không lâu sau, mặt đất trở nên bằng phẳng. Như thể có một dự cảm gì đó, Haruhiro quay lại, đánh mắt lên phía trên ngọn đồi cả bọn vừa đi xuống.

Chẳng biết có phải là lo bò trắng răng không nữa? Ý nghĩ “trên đồi có địch” loé lên trong đầu cậu nhưng ở đó chẳng có gì cả.

Tuy lần này là do cậu nghĩ quá lên, nhưng thà hao tâm tổn trí lo lắng này kia, còn hơn là bị tấn công bất ngờ vì thiếu cảnh giác. Cậu sẽ cảnh giác hết mức, lo lắng từng li từng tí cho coi.

Chẳng bao lâu sau, gần như không còn thấy được mấy cái trụ đá nữa.

Tuy nhiên, cậu cũng chưa nhìn thấy thứ gì trông giống cây cối cả. *Chẳng lẽ thế giới này không có cây?*

Haruhiro thỉnh thoảng quay lại, xác nhận hướng đi với Kikkawa.

“... Lạ thật đấy.”

Cậu khẽ lẩm bẩm rồi thở ra một hơi.

Dù ánh sáng tương đương buổi hoàng hôn nhưng lại chẳng có thứ gì giống mặt trời.

Không có chim hay côn trùng bay lượn.

Chỉ có tiếng gió mà thôi.

Vào lần thứ mười mấy quay người lại, Haruhiro cảm thấy điều gì đó bất thường. Nhưng cậu không rõ nó là cái gì. Cậu thấy lo lắng. Cậu dùng tay ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Cậu nhìn xung quanh. *Đây là đâu?*

Gì kia...?

Haruhiro nín thở.

Là thứ kia à?

Những trụ đá trên ngọn đồi khởi đầu. Không phải tất cả, chỉ là một phần trong số đó...

Đang di chuyển.

Số lượng trụ đá có lẽ là mười khôì? Mười cây? Ở thì nó giống như mấy cây cột nên cứ gọi là cây đi. Tỉ lệ là cứ mười cây thì có một cây đang di chuyển rất từ từ, thực sự chỉ nhúc nhích từng tí một.

Cậu sẽ thấy lúng túng nếu có ai hỏi: “Thế thì sao?” Dù bị hỏi rằng đó là thứ gì, vậy là thế nào, Haruhiro cũng không trả lời được. Chỉ có đi ầu, sự thực là những cây trụ đá, hay ít nhất là một phần trong số chúng, đang di chuyển, dù không biết được chúng có sống hay không. Tóm lại là chúng có thể di chuyển.

“... Là thật đấy.”

Mình có nên giải thích với đông đội không? Hay lúc này cứ tạm thời mặc kệ? Nếu tất cả trụ đá đều di chuyển thì không thể lấy chúng làm dấu mốc nữa, và như thế khá phiền, nhưng tình hình có vẻ không phải vậy, kể ra cũng không gây trở ngại gì...

Ranta ngửa hai tay lên trên và nhún vai như muốn hỏi “Sao thế?”

Haruhiro lắc đầu, hàm ý là “không có gì đâu”.

Mục tiêu trước tiên, hay nói đúng hơn là mục tiêu duy nhất bọn cậu phải tập trung vào, là hướng tới chỗ tàn tích. Cậu không nên suy nghĩ đến chuyện gì khác ngoài việc tránh nguy hiểm hết mức có thể rồi cứu nhóm Tokkies.

Haruhiro tiến lên. Đường không dốc lắm nhưng lại khá mấp mô.

Ở những vị trí lúc cao lúc thấp, cả bọn thường bắt gặp mấy cây trụ đá. Trụ đá có vẻ không ừa chỗ đất bằng phẳng... Nghĩ vậy xong, cậu nhận ra mình đã xem mấy cây trụ đá là thứ gần với sinh vật sống.

Dẫu vậy, có lẽ không nên đến gần mấy cây trụ đá đó làm gì.

... Ngay khi cậu vừa quyết định như vậy, một con chó xuất hiện.

Tuy có phần đường đột, nhưng việc nó hiện diện ở đó quá đối tự nhiên. Nó nằm cuộn mình trong bụi cỏ, đuôi ve vẩy và cũng không ở quá gần, nên cậu chỉ nghĩ bụng, “Ủa...?” chứ chẳng đến nỗi giật mình sửng sốt. Mới đầu là thế.

Khoan, đợi đã, cậu lập tức nghĩ lại. Nơi đây là Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn). Là một thế giới khác. Dù chẳng biết chuyện có chó ở đây là kì quặc hay không, nhưng vẫn cần phải giữ cho mình thái độ nghi ngờ.

Rồi thì, nếu nhìn kĩ sẽ thấy nó không phải là chó thông thường.

Vóc dáng nó chắc thuộc khoảng giữa của chó loại to và chó loại vừa. Nó trông giống một con chó trắng lông dài, nhưng cũng không chắc liệu nó có phải là chó hay không. Nói đúng ra, có lẽ nó không phải loài vật được gọi là chó.

Con vật giống chó đấy chỉ có một mắt.

Nếu phải đặt tên thì nó sẽ là chó một mắt.

Cậu không thể không dừng bước. Các đồng đội của cậu cũng dừng lại.
Giờ phải làm sao?

Con chó một mắt vẫn trong tư thế *nằm sấp*, nhìn về phía bọn cậu và vẫy đuôi.

Nó như một con chó quẩn người, bỗng thấy con người ở nơi đồng không mông quạnh và muốn được chơi đùa. Mỗi tội, nó chỉ có một mắt.

Nếu nó không tấn công thì nên mặc kệ? Nhưng cái vẻ quen thân với con người đó làm cậu để tâm. Liệu nó có phải là *chó nuôi* của thành viên giáo đoàn? Không biết nó có thông báo cho lũ thành viên giáo đoàn về sự hiện diện của bọn Haruhiro không nhỉ? Hay cậu lại cả nghĩ rồi? Là kiểu lo lắng quá đà sở trường của cậu chăng?

Cậu quyết định xem xét tình hình. Cậu vừa vẫy tay gọi đồng đội vừa theo dõi con chó một mắt. Nó không di chuyển.

“... Đây là lần đầu tôi thấy nó.” Kikkawa nói bằng giọng thì thầm. “À, nhưng nói mới nhớ, cũng chỉ có một cái lỗ mở ra ở chỗ là mắt lũ thành viên giáo đoàn. Người khổng lồ trắng có đầu giống sư tử hình như cũng chỉ có một con mắt.”

“Tóm lại, nó cùng hội với bọn kia à...?” Ranta nhấp nhồm định rút Betrayer [Thanh kiếm phản bội] ra.

“... Hay là,” Shihoru rút rè nói, “cũng có khả năng, sinh vật ở thế giới này tất cả... đầu chỉ có một mắt...”

“Cứ ghê ghê sao ấy.” Merry tỏ vẻ nghi ngờ. “Nhìn cách nó vẫy đuôi kia.”

“Giống chó được nuôi ghê.” Kuzaku và Haruhiro hình như có cùng suy nghĩ.

“Chỗ này đến lượt Yume ra tay.” Yume vỗ ngực. “Yume là thợ săn mà. Yume sẽ lại gần nó, nên là mọi người để ý quan sát tình hình nhé!”

Cậu quyết định giao lại cho Yume. Tất nhiên, bọn Haruhiro cũng chuẩn bị sẵn để có thể xông ra bất cứ lúc nào.

“E hèm.”

Sau khi hắng giọng, Yume từ từ tiến lại gần con chó một mắt. Đúng là từ từ, nhưng nói sao nhỉ... quá bình thường. Yume chẳng hề cố nhìn vào mắt con chó một mắt, cũng không đưa tay ra để tạo nên bầu không khí thân thiện. Hành động bình thường đến mức cậu muốn nghĩ rằng: “Thế mà cũng được sao?”

Con chó một mắt nhìn Yume chăm chăm bằng con mắt to duy nhất.

Không biết nó đang nghĩ gì trong khi vừa thè lưỡi vừa thở hừng hực.

Khoảng cách giữa cả hai xấp xỉ bốn mét.

“Ổn thôi, ổn thôi.” Đầu tiên, Yume bắt chuyện với con chó một mắt. “Sẽ ổn thôi. Yume sẽ không làm gì đâu.”

Con chó một mắt không đáp lại gì. Nó chỉ nhìn Yume chăm chăm mà thôi.

Chỉ còn ba mét. Hai mét.

Đến đó, con chó một mắt nhồm người dậy, đổi từ tư thế nằm sang ngồi. Yume toan đứng lại nhưng rồi vẫn tiến lên. Cô ấy khom người, vừa từ từ tiếp cận con chó một mắt vừa đưa tay ra.

“Tay đâu?”

“Ấu. Ấu. Ấu. Ấu. Ấu.”

Là âm thanh. Nhìn từ chuyển động của miệng thì có vẻ đó là tiếng do con chó một mắt phát ra. Một thứ âm thanh trầm và đáng sợ. Yume không ngăn được mình la toáng lên và dừng bước.

“Ấu. Ấu. Ấu. Ấu. Ấu.”

“... Ghê quá!” Ranta đã tuốt một nửa Betrayer [Thanh kiếm phản bội] ra.

Đúng khoảnh khắc ấy, con chó một mắt như nhảy dựng lên, quay người vùng chạy.

“A...!” Haruhiro đuổi theo. “Không được, đừng cho nó chạy thoát...!”

“Ohm Rel Ekt Nemun Darsh...!”

Shihoru đã bắt đầu niệm thần chú ngay khi Haruhiro đuổi theo con chó một mắt, mà có khi còn sớm hơn. Nguyên tố bóng tối bay đi, bám lên mặt

đất ngay trước đường chạy của con chó một mắt. Chân phải trước của nó đập trúng nguyên tổ bóng tối.

“Ầu. Ầu. Ầu. Ầu...!”

Dù nó có giãy giụa thì chân phải trước của nó cũng không thể rời ra khỏi nguyên tổ bóng tối.

“Đợi, đợi đã!” Yume cố chen lên đứng chắn trước mặt bọn Haruhiro. “Nó mới chỉ bỏ chạy thôi mà, chưa chắc đã là kẻ địch...!”

“Xin lỗi, Yume!” Haruhiro lướt qua bên cạnh Yume. “... Tớ không thể chấp nhận rủi ro như thế...! Không, đúng ra là...”

“Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầuuuuuuuu...!”

Con chó một mắt không chỉ giãy giụa... Hình như có gì đó... lộ ra?

Chúng mọc ra từ khắp nơi trên người nó. Thứ giống như xương trắng, có mũi nhọn đang mọc lên tua tủa.

“Hya...” Yume quay lại, trông thấy thứ đó và hét lên kinh hãi. “Đáng sợ, đáng sợ, đáng sợ quá! Thứ đó không phải cún con...!”

“Thật là...” Ranta hạ tấm che mặt của chiếc mũ Skull Helm xuống, dùng chiêu Leap out [Phóng ra], phi về phía con chó một mắt. “Hatred [Nhát chém thù hận]...!”

“Ầu. Ầu. Ầu. Ầuuuuu!”

Do phép Shadow Bond [Xiềng xích bóng tối] của Shihoru, con chó một mắt không thể bỏ chạy được. Nhưng nó vẫn vẫy người. Có lẽ Ranta định dùng Betrayer [Thanh kiếm phản bội] để đập vỡ đầu con chó một mắt nhưng lại hụt mất. Thanh kiếm đánh trúng vào thứ giống như xương mọc ra từ vai nó rồi bị bật trở lại.

“Ôi, cứng thế...!?” Ranta nhảy lùi về sau.

“Đến tót...!” Kuzaku giơ khiên ra phía trước và lao tới.

Khiên của Kuzaku va chạm với thứ nhìn như xương của con chó một mắt. Nó bị đẩy lui, nhưng có những âm thanh lạo xạo vang lên ghê rợn. Tấm heater shield hình cánh diều của Kuzaku làm bằng gỗ và được gia cố thêm bằng da cùng kim loại. Kể cả thế thì độ bền của nó vẫn khá cao. Nó sẽ không vỡ, nhưng bề mặt đã bị cào xước.

“Chắc...!” Kuzaku vẫn đẩy lên bất chấp, rồi đâm thanh trường kiếm ra từ bên hông tấm khiên. Là chiêu Thrust [Đâm ra] trong khi bảo vệ cơ thể

bằng khiên. Đây là cách đánh cơ bản của thánh kỵ sĩ. Con chó một mắt vừa tru lên vừa cố tránh thanh trường kiếm. Dù cái thứ giống như xương kia khá cản trở, nhưng thanh trường kiếm vẫn khéo léo lách qua để làm tổn thương cơ thể con chó một mắt. Máu của nó màu đỏ.

Haruhiro đã quyết định không tham dự mà chỉ quan sát tình hình. Vốn dĩ, cận chiến từ phía trực diện cũng không phải là chuyên môn của đạo tặc.

“Hãy!” Kikkawa đập thanh cự kiếm vào con chó một mắt. Do đang bận đối phó với Kuzaku nên nó hứng trọn cú này.

“Khư khư khư...!” Ranta dùng chiêu Leap out [Phóng ra] nhảy tung tung r ồi vòng ra bên cạnh con chó một mắt, vung Betrayal [Thanh kiếm phản bội] như vẽ hình số tám. “Hãy xem tuyệt chiêu của ta! Slice [Cú chém chết chóc]...!”

“Ầuuuuuuu. Ầu. Ầuuuuuuu. Ầuuuuuuuuuu...!”

Con chó độc nhãn be bét máu trong chớp mắt. Dù nó hung bạo đến thế nào, nếu đã bị phong toả chuyển động bằng ma thuật r ồi lại bị thánh kỵ sĩ, chiến binh cùng hắc ám kỵ sĩ bao vây và đâm chém thì chắc cũng chẳng dễ chịu gì.

Chẳng bao lâu, con chó một mắt đã gục ngã, nhưng Ranta vẫn kiên nhẫn đâm cho đến khi nó không còn nhúc nhích nữa mới thôi. Tuy tàn nhẫn nhưng bọn cậu không thể làm việc một cách nửa vời.

“Toàn thắng...! Nhỉ...!” Ranta nâng tấm che mặt lên, nở nụ cười tà ác r ồi nhìn về phía Yume. “Đúng là một con chó không ra gì nhỉ! A ha ha ha...!”

“Thứ đó cũng chẳng phải là cún con mà!” Yume ph ờng má.

“... Nhưng mà...” Shihoru thoáng liếc mắt sang phía Haruhiro. “Thế này r ồi nhớ... những con khác tập trung lại...”

“Sẽ rất nguy hiểm, không có gì phải nghi ngờ.” Haruhiro nhìn qua xác con chó một mắt. “... Chúng chạy cũng có vẻ nhanh. Nếu gặp cảnh bị một đàn chó này truy đuổi thì chắc sẽ khá mệt đấy.”

Hởng bét. Mọi người đều im thin thít.

“Thôi, thôi thì.” Haruhiro cố nhếch môi cười. “Vẫn may là bọn mình đã biết có cả loài như thế này. Biết r ồi thì sẽ có thể tìm cách đối phó nữa.”

Có thật bọn mình sẽ làm được không? Hiện giờ mình chẳng thể nghĩ ra gì cả... Chết tiệt.

Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) đáng sợ thật đấy. Quá nguy hiểm.

Haruhiro lấy bình nước ra và uống một ngụm. Như bị lôi kéo, các đồng đội của cậu cũng lần lượt bổ sung nước cho bản thân.

Bình tĩnh lại coi. Ừa không, mình vẫn đang bình tĩnh mà. Mình vẫn chưa hoảng loạn.

Nhìn lại thì cậu thấy Kikkawa đang cúi đầu. *Cậu ta đang cảm thấy có lỗi vì đã kéo bọn mình vào chuyện này sao? Cũng đúng? Nói rằng bọn mình bị liên lụy có lẽ không sai. Nhưng mình vẫn còn lựa chọn rút lui, không dính dáng vào cơ mà. Mình đã không làm vậy, chẳng phải là lỗi của Kikkawa.*

Liệu có phải mình đã đưa ra quyết định sai lầm không?

Gần như không ngày nào cậu không tự hỏi bản thân như vậy. Thực tế cũng đã có không biết bao lần cậu phạm sai lầm. Sai lầm này nối tiếp sai lầm khác.

Cậu chẳng học hỏi được gì và vẫn tiếp tục mắc sai lầm. Dẫu vậy, trong ngày hôm nay, cậu biết được duy nhất một đi đâu là, vào những lúc như thế này, cả bọn phải tiến lên, không còn cách nào khác. Kể cả đây có là sai lầm đi chăng nữa, cậu vẫn phải tiến lên và tỏ vẻ như không có chuyện gì.

Nếu không làm vậy, mọi người sẽ mất phương hướng.

“Được rồi. Đi thôi...” Haruhiro chuẩn bị cất bước, nhanh chóng đưa mắt nhìn xung quanh.

Hỏng rồi. Thật sự hỏng rồi.

Thế này thì hỏng bét rồi.

“Ầu. Ầu. Ầu. Ầu...”

“Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu...”

“Ầu. Ầu. Ầu...”

“Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu...”

Những con chó một mắt tua tủa những thứ trông như xương đang vừa cất tiếng hú ghê rợn vừa tiến lại gần.

Cả từ phía này lẫn phía kia.

Nhìn qua cũng thấy đến bốn con. Không...

“Ầu. Ầu...”

“Ầu. Ầu. Ầu...”

“Ầu. Ầu. Ầu. Ầu...”

“Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu...”

“Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu...”

Từ phía sau có thêm năm con nữa. Tổng cộng là chín à? ... *Tính đến lúc này.*

Không thể nói chắc rằng số lượng của chúng sẽ không tăng.

“... Đây, Parupiruro...” Đến Ranta cũng không tươi tỉnh nổi.

“... Gì vậy, Rantanius.” Cách đáp trả đánh đá đấy chắc là vì Haruhiro cũng không bình tĩnh nổi nữa rồi.

“Đối phó sao đây? Mà có cách đối phó đúng không...?”

“À, ừ...”

Cứ thú nhận là không có chắc sẽ thoải mái hơn. Chỉ một mình Haruhiro thoải mái, còn mọi người sẽ khổ sở. *Không được. Dù sao mình cũng là thủ lĩnh.*

“Lùi, lùi lại!” Vừa nói khỏi miệng, Haruhiro đã phân vân xem mình làm có đúng hay không, nhưng cậu vội rũ bỏ sự lưỡng lự đó. “... Xếp thành hình tròn. Lùi lại. A, nếu xếp hình tròn thì lùi lại hay làm gì cũng thế cả nhỉ? Ừm, tớ sẽ chỉ thị phương hướng, mọi người di chuyển ra đó đi. Nhanh lên. Xếp hình tròn. Khẩn trương lên, Ranta, Kuzaku, Kikkawa! Yume đừng ngăn ra nữa! Shihoru và Merry vào giữa!”

Đội hình của bọn cậu là Haruhiro, Ranta, Kuzaku, Kikkawa, Yume vây quanh Shihoru và Merry.

Bốn con chó một mắt đang quây lấy bọn Haruhiro... nhưng chúng không thu hẹp vòng vây một cách đồng đều. Vẫn còn khoảng trống có thể dùng để đột phá. Nhóm Haruhiro nhắm về phía đó và tiến lên. Bọn cậu không chạy. Cả nhóm lăm lăm khiên hay vũ khí, vừa đe dọa lũ chó một mắt, vừa tiến tới từng chút từng chút một, với tốc độ còn chậm hơn cả đi bộ bình thường.

“Đây! Đây!” Ranta vừa liên tục hét lên, vừa vung vẩy Betrayer [Thanh kiếm phản bội]. “Đừng, đừng có qua đây, mấy con chó khốn kiếp! Tao sẽ xử đẹp chúng mày đấy...!”

“A... ha ha ha...” Kikkawa có vẻ vẫn xuống tinh thần. “Thế này thì tệ rồi. Hồng hẳn rồi...”

“Chắc sẽ xoay xở được thôi.” Không biết có phải Kuzaku đang tỏ ra tích cực không nữa. “... Có lẽ thế.”

“Ừ nyaaaaaaaa.” Yume đã lấp tên lên cây cung hỗn hợp nhưng có vẻ vẫn không quyết định được có nên bắn hay không. “Yume sắp ghét mấy con cún rồi đấy. Mặc dù chúng cũng chẳng phải là cún...”

“... Ch... Chúng ta cứ thế này, đến bao giờ...?” Lẽ nào Shihoru đang hỏi Haruhiro?

Làm sao tỏ trả lời được chuyện đó chứ.

“Làm được đến đâu thì làm...” Merry nói.

... Đúng vậy. Làm. Làm thôi. Làm luôn nhé? Được mà? Có lẽ sẽ thành công. Nếu mọi người cùng cố gắng toàn tâm, toàn lực, thì biết đâu sẽ thắng được.

*Là **biết** đâu sao?*

Haruhiro nghiêng chặt răng. *Không được. **Biết** đâu là không được. Giả sử có thắng đi nữa mà ai đó bị thương nặng thì phải làm sao? Bọn mình không thể chữa trị. Tuy nhiên, nếu cứ tiếp tục di chuyển thế này, liệu có hi vọng tình hình sẽ biến chuyển khả quan không chứ? Bọn chó một mắt sẽ hành động thế nào? Một lúc nào đó chúng sẽ tấn công? Hay là chúng sẽ từ bỏ?*

Chúng ta nên làm thế nào mới được?

Haruhiro lúc nào cũng phạm sai lầm nhưng cậu không được phép phạm sai lầm ở đây.

Phải làm sao bây giờ?

9. Đúng là lo chuyện bao đồng

*B*ên này. Bên này. Bên này. Bên này...

Cậu liên tục chỉ dẫn phương hướng.

Chẳng còn ai nói bất cứ điều gì.

“Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu...”

“Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu...”

“Ầu. Ầu. Ầu. Ầu...”

“Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu...”

Lũ chó một mắt vẫn đang gặm gù. Thịnh thoảng chúng sẽ sửa lớn.

Không biết đã được bao lâu kể từ khi cả bọn rời khỏi ngọn đồi khởi đầu. *Từ lúc bọn mình bị lũ chó một mắt bao vây đã qua mấy phút rồi nhỉ? Chắc không chỉ là mấy phút đâu. Mười phút? Mười lăm phút? Hai mươi phút? Mình cũng không rõ nữa.*

Hiện tại, Haruhiro lại đang trưng ra đôi mắt ngái ngủ sao? Dễ lắm. Mắt cậu lúc này chắc trông ngái ngủ lắm rồi.

... Thế này khó chịu quá.

Ngực cậu như muốn vỡ ra. Hít thở khó khăn. Mồ hôi đầm đìa. Cậu thấy khó chịu. Chân có vẻ loạng choạng. Vậy mà vẫn có thể nghiêm chỉnh bước đi. Tự cậu cũng cảm thấy kì lạ.

Có đi đâu, Haruhiro nghĩ rằng, lũ chó một mắt lúc thì như sắp sửa nhảy xổ vào bọn Haruhiro, lúc thì lùi lại, duy trì một cự li gần như không đổi. Đại khái khoảng hai mét. Là cự li mà vũ khí của bọn Haruhiro không với tới.

Đã đến lúc Haruhiro phải nghĩ xem cả bọn có thể tiếp tục di chuyển hay không. Đúng là vòng vây của lũ chó một mắt lỏng lẻo đấy, nhưng mỗi khi bọn Haruhiro di chuyển, vòng vây nhìn như sẽ xô lệch tương ứng với động thái đó.

Lũ này thậm trọng đến mức hèn nhát. Chúng sẽ không dễ dàng tấn công.

Đường đi trũng xuống. Là một lòng chảo. Có rất nhiều trụ đá. Nhóm Tokkies đã bị bọn thành viên giáo đoàn tập kích ở lòng chảo với những trụ đá bố trí dày đặc. Cậu không muốn bước chân vào nơi này.

Haruhiro hít thật sâu.

“... Ranta, Kuzaku, Kikkawa. Ba người hãy nhanh chóng giết một con đi. Shihoru sử dụng ma thuật. Phép Thunderstorm [Giông sét hung bạo] ấy. Yume dùng cung. Nhất định phải bắn trúng đấy. Nếu bọn mình xử được vài con trong nháy mắt thì bọn chúng sẽ cúp đuôi bỏ chạy ngay. Làm thôi. Được chứ? Lấy ma thuật của Shihoru làm hiệu lệnh nhé.”

Bọn chúng sẽ cúp đuôi bỏ chạy? Căn cứ là gì? Không có. Chắc chắn không? Không nốt. Nhưng trong tình huống này, mình chỉ còn cách khẳng định. Không, mình buộc phải khẳng định. Chính vì vậy, mình đã làm thế. Vậy là được.

Ranta chỉ mũi Betrayer [Thanh kiếm phản bội] vào con chó một mắt ở ngay trước mặt cậu ta.

Yume kéo dây cung.

“Jess Inn Sarc...”

Shihoru bắt đầu niệm thần chú.

Cảm giác không tởm. Diễn biến thuận lợi. Dù không thực sự chặt chẽ nhưng tất cả vẫn giữ được sự thống nhất trong suy nghĩ. Những lúc thế này, mọi thứ sẽ suôn sẻ thôi.

“Cart Fram Dart...!”

Ánh sáng loé lên. Âm thanh vang rền. Từng chùm sét đánh xuống. Shihoru đã căn sao cho ba con chó một mắt nằm trong phạm vi của phép Thunderstorm [Giông sét hung bạo]. Chúng không kịp kêu lên tiếng nào đã bị thổi bay.

Yume buông ngón tay khỏi dây cung và tên. Haruhiro xông tới.

Kuzaku cũng tiến lên.

Cậu ấy lao tới cùng với tấm khiên, đẩy ngã con chó một mắt mà Ranta đã chỉ. Con chó một mắt cố gắng nhồm dậy ngay lập tức, nhưng Ranta cùng Kikkawa đã áp sát không cho nó làm được điều đó.

“Ư ư a a a...”, “Xử nè...!”

Mũi tên của Yume xuyên vào bụng một con chó một mắt. Nhưng với mức độ ấy thì không giết được nó. *Không sao. Không có vấn đề gì. Mình cũng đã dự đoán trước điều này rồi.*

Haruhiro áp sát con chó một mắt đó. Lâu lắm rồi cậu mới lại sờ đến cái kĩ năng chẳng mấy khi sử dụng này, nhưng đây sẽ là cú quyết định.

“Assaut [Cường kích]...!”

Cậu gỡ bỏ giới hạn trong não... Nói một cách hình tượng thì là như vậy. Cậu dùng dao găm bên tay phải để đâm và chém, còn dùi cui bên tay trái để đập. Cậu không thở. Cậu ngừng hít thở. *Đập nó. Đập nó. Đập nó. Đập nó. Đập nó. Đập chết nó...!* Haruhiro không còn coi con chó một mắt là sinh vật sống nữa. Nó chỉ là đồ vật. Cậu sẽ phá huỷ nó thay vì giết chết. Phá tan thành từng mảnh.

Con chó một mắt đã ngã gục nhưng Haruhiro vẫn không dừng lại. Yume bắn tên vào một con khác đang định nhảy lên người Haruhiro. Nó trúng tên và chùn bước. Haruhiro vẫn miệt mài với công việc phá huỷ con chó một mắt trước mặt. Ranta và Kuzaku tấn công con thứ hai. Kikkawa chém con định tấn công Haruhiro rồi bị trúng tên của Yume ban nãy. Haruhiro vẫn nắm được tình hình qua khoeé mắt, hay nói đúng hơn là qua rìa lí trí, song cậu không định dừng lại cho đến khi xong nhiệm vụ phá huỷ hoàn toàn mục tiêu là con chó một mắt kia. Cuối cùng, nó đã trở nên im lặng.

“Ầu. Ầu. Ầu. Ầu. Ầu...”

Mấy con chó một mắt còn lại bỏ chạy. Một trong ba con trúng phép Thunderstorm [Giông sét hung bạo] của Shihoru cũng nhòe dậy, đuổi theo đồng bọn.

Haruhiro thở gấp. Cơ thể cậu chẳng còn sức lực. Cảm giác mệt mỏi thật khủng khiếp. Cậu muốn ngã xuống, thông thả nghỉ ngơi. Đúng hơn là muốn ngủ. Cậu muốn chợp mắt trong chốc lát. Tất nhiên không thể làm thế được.

“Mau rời khỏi đây...!”

Mất bao công sức mới đuổi được lũ chó một mắt đi. Nhìn qua thì không có ai bị thương cả. Haruhiro cũng chỉ bị mệt chứ không sút mẻ gì. Mục tiêu đã đạt được. Dù mục tiêu này vẫn chỉ là mục tiêu nhỏ mà thôi. Mục tiêu lớn là giải cứu nhóm Tokkies. Bọn cậu phải đi, phải tiến bước ngay bây giờ.

“À, à này...” Kikkawa nhìn ngó xung quanh.

... Chết rồi.

Chắc chắn khi di chuyển trong lúc bị bọn chó một mắt bao vây, cậu ta đã không xác định được địa điểm nữa.

Haruhiro dùng tay gạt đi mồ hôi đang đầm đìa trên mặt.

... Phải, phải làm sao đây? Mình phải làm gì đó. Nhưng làm thế nào?

Thế nào cũng được, ở đâu, hướng nào cũng được tuốt... Không, không được, như thế không ổn. Nên làm sao đây?

“A!” Kikkawa chỉ vào nơi nào đó. “Thấy rồi! Thấy rồi! Đồng đồ nát của toà kiến trúc... Tàn tích! Là nó kìa!”

Haruhiro nhìn về bên đó. A. Thấy rồi. Là thật.

“Đi, đi thôi!”

Mình vừa nói lắp. Thế thì đã làm sao. Đó chỉ là chuyện vặt. Không cần để ý.

Cũng có khả năng lũ chó một mắt sẽ dẫn thêm quân tiếp viện quay trở lại. Tạm thời, Haruhiro vừa phải để mắt đến hướng mà bọn chó một mắt đã bỏ chạy, vừa nhắm đến khu tàn tích.

Bọn cậu có hơi rối loạn nhất thời, nhưng đã đi đầu chỉnh lại được trong lúc di chuyển với tốc độ nhanh. Trạng thái của chính Haruhiro cũng vậy, không tốt nhưng cũng không quá xấu. Tối thiểu là hô hấp của cậu đã không còn hỗn loạn.

Nếu dùng một từ để nói về khu tàn tích thì đó là “trắng”.

Nhìn thoáng qua thì nó giống như một ngọn đống màu trắng, nhưng nhờ có những chỗ lồi lõm mà cậu nhận ra đó là những toà kiến trúc trắng xếp liền nhau.

Đúng như những gì Kikkawa nói, nó rất rộng. Nó đem lại ấn tượng về một khu phố chỉ có những toà nhà màu trắng.

Khu phố trắng.

Nếu nhóm Tokkies vẫn còn ở trong đấy thì liệu bọn cậu có thể tìm thấy họ không? Có thể gặp được họ không?

Càng đến gần, nỗi bất an trong lòng cậu càng lớn hơn.

Ngoài ra, cậu cũng hiểu được lí do tại sao Kikkawa lại gọi khu phố trắng này là đồng đồ nát của toà kiến trúc. Quả thực, đây không phải là một

toà nhà.

Có lẽ, trước đây, tuy không rõ là trước bao lâu, ở đó từng có một toà kiến trúc màu trắng to đẽ dẹt. Toà nhà ấy đã sụp đổ, không biết là do thời gian hay vì xảy ra chuyện gì đó. Trần và tường rơi ra từng mảng, vỡ tung toé, cột trụ gãy đổ. Đồ đạc bên trong mục nát quá nửa, nhưng vẫn để lại một vài vết tích, những thứ giống như mảnh vỡ từ những bức điêu khắc hay đồ dùng ăn uống vương vãi khắp nơi. Tất cả những thứ đó đều to khổng lồ khiếp.

Nơi đây có lẽ là toà nhà dành cho người khổng lồ sinh sống.

Chẳng biết có phải do thấy vật liệu toàn màu trắng và các hoa văn mây trời đặc trưng hay không mà từ “điện thờ” nảy ra trong đầu cậu.

Chỗ này... từng là điện thờ của người khổng lồ.

Nếu vậy, ta nên gọi nó là di tích điện thờ của người khổng lồ chẳng?

Mà thôi, chuyện ấy cũng chỉ là tưởng tượng của Haruhiro không hơn không kém. Dù đó có là một nhận định sai lầm thì nó vẫn cho cậu ấn tượng như thế.

Bọn Haruhiro ngược nhìn một cây cột đã nghiêng ngả cùng cây cột đang chống đỡ nó, hay nói đúng ra thì cả hai đều là những mảnh rời rạc của cây cột nào đó. Khoảng trống giữa chúng như tạo thành một cái cổng. Chiều cao chắc phải hơn mười mét. Chiều rộng cũng tương đương. Đúng là hoành tráng quá. Nghĩ rằng bản thân mình quá ư nhỏ bé, Haruhiro ngẩn người ra mất vài giây. *Mà không, chuyện mình nhỏ bé thì cũng chẳng có gì sai cả.*

“... Vào... chứ?” Shihoru nói với vẻ sợ sệt.

“Bọn, bọn mình đã đi đến tận đây rồi mà.” Ranta mà lại lưỡng lự cơ đấy. “... Nếu không vào thì sẽ như thế đúng không? Nhỉ? Cái mà như thế thì là như thế rồi. Như thế là như thế ấy. Gì nhỉ? Là thật đấy. Tóm lại, tụi bây nghĩ thế đúng không...?”

“Chẳng phải Ranta chỉ toàn nói ‘như thế’ thôi à?” Trông Yume có vẻ khá bình thường. “Cơ mà, to thật nha. Có lẽ đây là lần đầu Yume nhìn thấy thứ to như thế này.”

“Nếu là đi tham quan...” Kuzaku nâng tấm che mặt lên và dụi mắt, “thì có lẽ sẽ vui đấy.”

“Có lẽ thế.” Merry khẽ mỉm cười.

“Nói thật thì...” Kikkawa nói với vẻ hối lỗi, “tôi không nhớ lắm những thứ bên trong. Xin lỗi nhé. Tôi không còn tâm trí nào cho chuyện đó. Nhưng tôi nghĩ bọn tôi chắc là không đi vào quá sâu. Bởi vì, khi tôi ra khỏi đây cũng không mất nhiều thời gian lắm.”

“Thành viên giáo đoàn và người khổng lồ trắng à?” Haruhiro hít thở sâu. “... Không, không nên nghĩ rằng chỉ có bọn chúng. Còn cả chó một mắt nữa.”

“... Thực ra thì không chỉ có từng đấy đâu.” Ranta hát hàm về phía trên bên trái.

Haruhiro nhìn sang và thấy có thứ gì đó ở trên đoạn cột đỡ nghiêng.

Nó màu trắng. Quả nhiên là trắng... Một con khỉ? Phải không? Nhìn qua thì nó là một con khỉ nhỏ lông trắng và chỉ có một mắt.

“Mư nya...” Yume giương cung. “... Làm gì đây? Xét về mặt cự li thì Yume có vẻ sẽ bắn trúng được nó.”

“... Không.” Haruhiro nhanh chóng quay c ần cổ. “Tạm thời bỏ đi...”

Khỉ một mắt không chỉ có một con.

Trên đoạn cột phía kia cũng có, trên đồng đồ nát phía đó cũng có. Mới nhìn qua đã thấy ba con nên chắc hẳn vẫn còn. Hơn nữa, chúng toàn ở những chỗ cao mà chỉ có tên và phép thuật mới bắn tới.

“Kikkawa, cậu đã nhìn thấy mấy con khỉ đó bao giờ chưa?”

“... Chưa. À, nhưng có thể chỉ là tôi không để ý. Vì bọn tôi về phương diện đó thì qua loa đại khái lắm. Nói sao nhỉ? Phương châm của bọn tôi là bỏ qua những kẻ có vẻ sẽ không tấn công mình.”

“Trong di tích thần điện này... giờ ta sẽ gọi nó như vậy nhé, khi chiến đấu với lũ thành viên giáo đoàn và người khổng lồ trắng trong đây, các cậu có thấy sinh vật sống nào khác không?”

“Tôi chỉ nhìn thấy lũ thành viên giáo đoàn và người khổng lồ trắng thôi. Tôi không rõ sự tình sau khi mình thoát khỏi đây nên cũng chẳng thể nói được gì.”

“Tôi hiểu rồi.”

Phán đoán, phải liên tục đưa ra phán đoán. Cậu nghĩ mình không được phép trở nên quen với tình huống này. Quen rồi thì sẽ dẫn tới lơ là. Nhưng nếu không quen được thì lại khó lòng đi tiếp.

“Bỏ qua lũ khỉ một mắt đi. Chúng ta vào bên trong thôi.”

Haruhiro vừa bước đi vừa nghĩ, *chúng ở ngay bên cạnh, là sống hay chết đây?*

Cậu nói “nếu là đi tham quan thì có lẽ sẽ vui” của Kuzaku thoáng qua trong đầu cậu. *Chuẩn không cần chỉnh. Mình chưa từng nhìn thấy chỗ nào như thế này cả. Nó vượt quá trí tưởng tượng của mình. Nếu là đi ngắm cảnh thì chắc phải thấy ấn tượng lắm.*

Haruhiro đi đầu, xác nhận sự an toàn, sáu người còn lại theo sau.

Xác nhận sự an toàn.

... Liệu có thể không?

Mình định sẽ làm hết sức. Nhưng chẳng mấy tự tin.

Thực ra, mình muốn chắc chắn một trăm phần trăm rằng mọi thứ tuyệt đối an toàn rồi mới dẫn đông đội vào. Nhưng về mặt thực tế thì không thể. Hoàn toàn bất khả thi.

Bọn cậu giẫm lên cỏ, vượt qua những mảnh vỡ màu trắng, luồn lách giữa các đoạn cột gãy. Có vẻ trong bóng của những đoạn cột gãy không có gì cả... Cậu nghĩ là không. Còn xa hơn nữa thì cậu không rõ.

Bọn cậu không thể cứ mỗi lần gặp chướng ngại vật lại thử đi vòng quanh nó đủ ba trăm sáu mươi độ được. Làm thế thì chẳng biết đến lúc nào mới xong.

Cỡ tám mươi phần trăm là ổn? Bảy mươi phần trăm? Hay chỉ năm mươi phần trăm?

Không thể hiện được bằng con số. Mặc dù mình nghĩ là ổn cả thôi. Một sự chính xác ở mức độ còn chẳng thể gọi là chính xác.

Sau khi vượt qua những cây cột gãy, phía trước bọn cậu ở cả hai bên đầu là những mảnh vỡ lớn chồng lên nhau thành một bức tường. Cũng có thể nói nó đã tạo thành một con đường.

Tuy nhiên, dù gọi là tường thì nó vẫn đầy khe hở, nếu có thứ gì đấy ẩn nấp ở đó sẽ khá là khó nhận ra.

Cậu cảm thấy muốn khóc. Nhưng cậu sẽ không khóc.

Haruhiro thở phào một hơi. *Hiện giờ, mình sẽ làm tối đa những gì có thể. Còn những thứ không thể thì đành nào cũng không thể rồi. Đành chịu.*

Cậu sử dụng kĩ năng Sneaking [Lén lút] để tiến về bờ tường bên phải. Vũ khí đã rút sẵn rỗi. Cậu cố hết sức kiểm tra những khe hở, một cách thận trọng. *Nhưng đừng thận trọng quá. Cảnh giác thì được nhưng không nên quá sợ hãi. Không được dừng lại. Dù thấy sợ thì cũng không được hoảng lên.*

Bọn khi một mắt quả nhiên không tấn công. Chúng cũng chẳng có vẻ gì là định đuổi theo cả.

Âm thanh thì sao?

Haruhiro cảm thấy hình như mình vừa nghe thấy gì đó. Cậu không rõ nữa.

Bức tường bị gián đoạn... Hoặc nói đúng hơn, nó mở ra thành một ngã tư.

Cả bọn tạm thời tập hợp lại.

“... Haruhiro, cậu ổn không?” Shihoru hỏi.

“O? Có chuyện gì? Sao vậy?”

“Sắc mặt cậu...”

“Không tốt à?”

“Ờ.” Ranta nhìn vào mặt Haruhiro và cười nhả nhỏ. “Mày kinh thật đấy. Trắng bệch đến mức ấy luôn? Chẳng phải là mặt mày tái nhợt sao? Ừ hi hi hi.”

“Haru.” Yume đột nhiên nắm chặt tay Haruhiro với vẻ mặt nghiêm túc. “Yume biết là rất vất vả, nhưng hãy cố lên nha.”

“...Ừ, ừm.”

“Cậu làm tớ, phải cúi đầu, nghiêm túc đấy...” Và thực tế, Kuzaku đã khẽ cúi đầu. “Đáng sợ lắm nhỉ, khi phải một mình tiến lên trước ở nơi như thế này. Tớ không làm được đâu.”

“Vậy, vậy à? Có lẽ thế...?”

“Haru. Nếu thấy mệt mỏi thì hãy nói ra.” Merry nhìn Haruhiro với ánh mắt như lờm cậu. “Làm ơn đi.”

“... Ừ, nếu tớ thấy mệt mỏi...”

“Ngài Ranta đây sẽ làm thay cho.”

“Vụ đó thì từ chối.”

“Trả lời ngay lập tức thế à? Tại sao hả?”

“Thôi nào,” Kikkawa khoác vai Ranta, “cũng đâu cần phải nói ra. Nhỉ?”

Mọi người đều đang cùng nhau cười, tuy chỉ trong chốc lát. Riêng đi đầu đó ít nhất đã giúp Haruhiro hồi phục lại vẻ mặt tinh thần.

Cậu nghĩ, *mình đơn giản thật. Không chỉ đơn giản mà còn là một tên thực dụng đáng xấu hổ. Mình sắp vui đến phổng cả mũi vì một chuyện cỡ này. Dù mình sẽ không làm thế. Chuyện đó không hề tốt. Cứ hễ thấy vui là mình lại có cảm giác sắp gặp thất bại.*

Vừa suy tính xem nên đi về bên nào của ngã tư, cậu vừa nghĩ: “Đây có lẽ là sự yêu quý...” Có lẽ cậu rất yêu quý những người đồng đội này. Ranta không tính. Nhưng mà, cậu ta giống như một thứ gia vị cay nồng. Có lẽ vậy. Ranta thì vẫn là Ranta thôi, nhưng nếu không có cậu ta thì cũng gay go lắm.

Nhưng, yêu quý đồng đội... nghe ngượng thật đấy. Dù không phải điều xấu nhưng mình vẫn thấy xấu hổ ghê. Rồi thì, Haruhiro cũng nghĩ rằng kiểu này chẳng hợp với mình gì cả. Chẳng lẽ lại đi nói tôi yêu quý các đồng đội của mình lắm. Tính mình đâu có như thế? Không biết tả sao, nhưng chẳng phải, theo mọi nghĩa, mình là một con người có thái độ không rõ ràng à...?

“Bắt đầu từ bên phải nhé.”

Đây không phải trực giác. Haruhiro không có trực giác tốt như Tokimune.

Cho đến nay, bọn Haruhiro đã tiến lên men theo *tường* bên phải. Nếu rẽ phải ở ngã tư thì bọn cậu vẫn đi dọc theo tường bên phải như cũ. Lí do chỉ có vậy thôi. Nếu không thấy gì, bọn cậu sẽ quay lại rồi đi đường khác là được.

Dù cậu muốn khẩn trương hết mức có thể nhưng họ chẳng có bất kì manh mối gì, chỉ còn cách bình tĩnh tìm kiếm mà thôi. Tokimune dường như không có sự bình tĩnh đó, nhưng Haruhiro thì có đây.

Cả bọn vẫn giữ đội hình Haruhiro đi đầu, các đồng đội theo sau. Nói thật là khi này, cậu tương đối kiệt sức, nhưng giờ thì ổn rồi... Có lẽ sẽ ổn được một lúc. Không được quá tự tin. Haruhiro không có đủ thực lực để được phép tự tin thái quá.

Khe hở trên bức tường nhiều và to hơn lúc nãy. Trông như có thể ẩn nấp, thậm chí là chui được vào trong. Nếu nhóm Tokkies không việc gì thì có lẽ bọn họ đã chạy trốn đến những chỗ như thế này.

Sau khi bọn cậu đi được tầm hai, ba mét, con đường ngoặt về bên trái.

Phía trước, những đoạn trụ gãy cùng những khối đá vỡ to bự nằm vương vãi khắp nơi, đi qua thì thoải mái nhưng lại chắn tầm nhìn. Rõ ràng là nguy hiểm.

Nhưng, đã có âm thanh gì đó.

Haruhiro nhắm mắt, lắng tai nghe. Đây là tiếng bước chân của đồng đội cậu. Âm thanh kia không phải như thế.

“... Là giọng nói.”

Rất có thể là tiếng con người. Haruhiro ngẩng mặt lên rồi ngoái lại. Cậu nhìn vào mắt các đồng đội. Mọi người có vẻ vẫn chưa nhận ra.

“Có ai đó.”

“Đề tôi đi đầu...!” Kikkawa lao lên, vượt qua Haruhiro.

Haruhiro cùng các đồng đội nhìn nhau. Bọn cậu đã đi được đến tận đây rồi. Dù sao thì bọn cậu vẫn muốn cứu nhóm Tokkies. Mọi người chắc chắn đầu có chung suy nghĩ.

Cả nhóm theo sau Kikkawa với thứ tự là Haruhiro, Kuzaku, Ranta, Shihoru, Merry, rồi đến Yume. Kikkawa chạy rất nhanh. Cậu ấy quá nóng vội. Nhưng biết làm sao được. Bọn cậu hiện giờ chỉ còn cách cắm đầu chạy, luồn lách giữa những chướng ngại vật cản trở tầm nhìn.

“Ừ na...” Kikkawa định hét lên gì đó nhưng kìm lại.

Có lẽ cậu ta muốn gọi tên các đồng đội chẳng? Cậu ấy muốn cho họ biết rằng mình ở đây, mình đến để cứu mọi người. Nhưng tình hình hiện nay vẫn còn là ẩn số. Chưa rõ có thật là nhóm Tokkies đang ở đây hay không. Hét lên bây giờ vẫn còn quá sớm.

“Sắp tới rồi...!” Haruhiro lên tiếng.

Kikkawa đi đằng trước không biết có nghe thấy hay không.

Nhưng chỉ còn một chút nữa thôi. Cậu nghe thấy tiếng người.

Một chất giọng quen thuộc.

“Tadacchi...!” Kikkawa hét lên. “Là tôi đây, Tadacchi! Kikkawa đây! Kikkawa của mọi người đã về rồi đây! Hơn nữa, hơn nữa, hơn nữa! Cả

nhóm Harucchi cũng tới nữa...! Tada...!”

“Gư ra...! Zư a...! Nư gư ra...!”

Tada gầ lên. Có vẻ anh ta không có thời gian để trả lời. Bọn họ đang giao chiến sao? Bọn họ đang chiến đấu với kẻ địch. Có cả âm thanh đó nữa.

Kikkawa chạy qua khoảng trống giữa núi đá vụn và những đoạn trụ gãy. Haruhiro tăng tốc, theo sau Kikkawa.

Nhìn thấy rồi... Là Tada.

“Ư ra...! Phư a... gư ra...! Zư ra...!”

Tada đang vung cây chiến chùy. Kẻ địch hình người, trùn một thứ trông như tấm vải lớn màu trắng, cầ vũ khí giống cây giáo... Thành viên giáo đoàn đó sao? Có đến bốn tên. Tada đang một chọi bốn.

Nhưng hình như không phải luôn luôn là một chọi bốn. Có hai tên thành viên giáo đoàn đã ngã gục.

Ngoài ra, cái mái tóc cột đuôi ngựa đó. Trang phục như bộ áo liền quần bằng da. Người đang nằm cạnh hai tên thành viên giáo đoàn là...

“Anh Inui...!” Kikkawa chém một tên thành viên giáo đoàn. “Tao sẽ không tha cho chúng mày đâu! Ư oa a a a a a a a a a a...!”

Giờ là hai chọi bốn. Tada vẫn bị bao vây bởi ba tên thành viên giáo đoàn. Trang phục tu sĩ, rắ cả mặt và kính của anh ta đều nhuộm máu.

Haruhiro vòng ra sau lưng một tên thành viên giáo đoàn. Đạo tặc là phải im lặng rắ cho một cú Backstab [Đâm sau lưng]. Cậu áp sát và đâm dao găm vào... nhưng không được.

“Hả...!?”

Haruhiro nhảy lùi lại. Tên thành viên giáo đoàn quay về phía cậu. *Cái thứ giống như tấm vải trắng mà tên thành viên giáo đoàn đó đang trùn là gì vậy? Cảm giác này là sao?*

Tên thành viên giáo đoàn đâm giáo đến. Swat [Đập ruắ]. Cậu sẽ dùng dao găm hoặc dùi cui để đánh vào ngọn giáo đó? Không... Haruhiro né đi. Tấm vải trắng đó không đơn thuần là vải. Nếu vậy thì có lẽ ngọn giáo cũng chẳng bình thường. Cậu phải cẩn thận.

“Vũ khí lưỡ sắc...!” Tada vừa vung cây chiến chùy vù vù, vừa hét. “Gầ như không xuyên qua được đâu! Mư a...! Phư ga a a...!”

“Thật hả...!” Kuzaku lao cả người và khiên vào tên thành viên giáo đoàn.

“Hừm.” Ranta đột ngột dừng lại. “Vậy không dùng được kiếm r ưỡi.”

“Đồng gốc này!” Yume tung người đá vào lưng Ranta.

“Hự.” Ranta ch ồm tới gần Yume. “Bà làm cái gì thế hả!?”

“Chàm rì là cái gì mới được!? Ranta đừng nói mấy thứ vô nghĩa nữa đi!”

“Nói mấy thứ vô nghĩa hết lần này đến lần khác là bà đó...!”

Dù tên gốc đang làm trò gốc nghịch nhưng tạm thời, Tada, Kikkawa, Kuzaku, Haruhiro, mỗi người đều đang phụ trách một tên thành viên giáo đoàn, tạo thành bốn nhóm một đấu một. À nhưng, Tada có vẻ gần đến giới hạn r ưỡi. Ít nhất cũng phải cho anh ta nghỉ ngơi.

“Ranta...!” Haruhiro xoay sở tránh được một cú đâm sắc bén của tên thành viên giáo đoàn. “Thôi đi, ra thế chỗ cho anh Tada! Nhanh lên...!”

“Thật hết cách...!” Ranta định chạy về phía Tada.

“Vướng lắm, đừng có qua đây...!” Tada dùng chiến chuỳ đẩy lui ngọn giáo của tên thành viên giáo đoàn r ưỡi tấn công. Tấn công. Tấn công. Tấn công. Tấn công liên tục.

“... Vậy đây!”

“Thế thì mau đi giúp những chỗ khác đi, Kikkawa hay Kuzaku hay tao đều được...! Mà không biết tự suy nghĩ à, thằng ngu!”

“Ai là thằng ngu hả...!” Ranta nhảy xổ vào tên thành viên giáo đoàn đang định đâm giáo về phía Haruhiro. “Hãy gọi tao là thiên tài...! Đại thiên tài...!”

Tên thành viên giáo đoàn bị Betrayer [Thanh kiếm phản bội] của Ranta chém vào vai phải nhưng quả nhiên là không ăn thua gì. Hấn loạn choạng trong thoáng chốc nhưng chỉ có thế. Không, tên thành viên giáo đoàn sau đó đã chuyển hướng sang Ranta nên không thể nói là “chỉ có thế”.

Haruhiro hơi kéo giãn khoảng cách. *Đó là thứ gì vậy?*

Tấm vải trắng đó không phải là vải. Nó có vẻ dày hơn, không cứng. Cảm giác mềm mềm, nhũn nhũn. Là thứ gì đó không tồn tại ở Grimgar sao? Có phải đó là một cái áo khoác hoàn chỉnh, nhưng trông chỉ như trùn vải trắng hay không? Hoặc nó là ống tay giống như trên bộ giáp. Vạt

của nó rất dài, chắc phải dài đến tận đầu gối. Chân cũng đi giày trắng. Đôi giày đó có lẽ được làm từ cùng chất liệu.

Một cái lỗ mở ra ở vị trí con mắt. Bọn thành viên giáo đoàn cũng chỉ có một mắt thôi sao? Mà chuyện đó thì thế nào chẳng được. Tạm thời, có thể xem đây là điểm yếu của bọn chúng.

Yume đã lấp tên lên cung. Cô ấy nhìn về phía này. Bắn? Hay không bắn? Về mặt cô ấy đang hỏi như thế. Chà... Tính sao đây? Nếu nhắm vào cái lỗ trên một mục tiêu đang di chuyển thì khó xoi phết đấy.

“... Haruhiro ơ!” Shihoru nắm chặt gậy bằng cả hai tay. *Ra vậy.*

Thấy Haruhiro gật đầu, Shihoru vừa dùng đầu gậy vẽ văn tự nguyên tố vừa bắt đầu niệm thần chú.

“Ohm Rel Ekt El Vel Darsh...!”

Đây không phải phép Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối]. Không chỉ một mà đến ba nguyên tố bóng tối trông như tảo cầi đen được sinh ra cùng với tiếng ù ù. Nó là Shadow Echo [Âm hưởng bóng tối], phiên bản cao cấp hơn của phép Shadow Beat [Nhịp điệu bóng tối].

Những nguyên tố bóng tối vừa xoay tròn như cuộn vào nhau vừa bay đi. Cả ba đều trúng vào lưng tên thành viên giáo đoàn đang đánh với Kikkawa. Ngay lúc đó, toàn thân tên thành viên giáo đoàn run lên bần bật. Hắn cũng bật ra âm thanh nghe như: “Gư a...”

“Có hiệu quả ấi...!” Shihoru hét lên.

Kikkawa không chậm trễ một giây phút nào, *đánh gục* tên thành viên giáo đoàn bằng thanh cự kiếm cậu đang cầm bằng cả hai tay.

Nếu không chém được thì không cần chém. Có vẻ cái áo khoác hay áo giáp kia không thể hấp thu hoàn toàn lực xung kích, cho nên, chỉ cần đập liên tục là được.

“Hạ nó đi, Kikkawa...!”

Từ trước khi Haruhiro nói, Kikkawa đã bắt đầu thả sức nện thanh cự kiếm vào người tên thành viên giáo đoàn.

“Ừ ra ra ra ra ra...!”

Haruhiro dù không giúp được mấy nhưng vẫn xông lên hỗ trợ, chủ yếu là dùng cây dùi cui bên tay trái để đập tên thành viên giáo đoàn.

“Ohm Rel Ekt El Vel Darsh...!”

Shihoru bắn phép Shadow Echo [Âm hưởng bóng tối] trúng tên thành viên giáo đoàn đang giao đấu với Tada.

“Đúng là...!” Tada vung cây chiến chùy, đánh bay ngọn giáo khỏi tay tên thành viên giáo đoàn rồi đá ngã hẳn. Sau đó, anh ta liên tiếp giáng cây chiến chùy xuống. “Lo! Chuyện! Bao đờnggggggggg! A a a a a a a a a a...!”

Hai tên còn lại thì cả bọn chỉ việc quây vào đánh túi bụi.

Khi không còn tên thành viên giáo đoàn nào cử động nữa, Tada ngã bệt xuống.

“... Chết tiệt. Mệt. Thế. Thật là. Chết tiệt. Đồ ngu. Chết đi. Gì. Hả. Đồ...”

Anh ta đang lẩm bẩm dứt quãng mấy câu gì đó nghe sắc mùi nguy hiểm, nhưng việc anh ta vẫn còn sức để nói thành tiếng còn khó hiểu hơn. Dù có vẻ không bị gãy tay gãy chân, nhưng toàn thân Tada bê bết máu, đến mức cậu không tài nào đoán được anh ta bị thương kiểu gì.

Haruhiro nhìn xuống xác của lũ thành viên giáo đoàn và nghĩ: “Thì ra máu của chúng cũng màu đỏ.” Cái áo khoác nọ chẳng có chỗ nào bị toạc ra hay sòn rách. Tuy nhìn như thế chúng không bị tổn thương gì, nhưng mặt đất vẫn trở nên ướt đẫm bởi dòng máu đỏ chảy ra từ bên dưới tấm áo kia.

Ranta chạy xung quanh, giẫm lên đầu của những tên thành viên giáo đoàn có vẻ đã chết rồi. Cậu muốn nghĩ rằng... đó không phải một trò đùa tinh quái báng bố người chết, mà là kiểm tra xem kẻ địch đã tắt thở thật hay chưa.

Shihoru, Yume và Merry nhìn nhau. Dù mỗi người một kiểu nhưng ai nấy đều mang vẻ mặt buồn rầu.

Kuzaku nâng tấm che mặt của chiếc mũ close helm lên, thở dài thườn thượt.

“...Hầy...”

Kikkawa khịt mũi, cười nhẹ một cách kì quặc, và loạng choạng bước đi.

Tóc đuôi ngựa. Áo liền quần bằng da.

Cậu ta đi về phía Inui đang ngã úp mặt xuống đất.

Kikkawa quỳ xuống, gục đầu.

“... Gì chứ? Không phải thế này. Em đã dẫn bọn Haruhiro về đây rồi.
Vậy mà, không thể như thế được... Anh Inui...”

10. Không đặc biệt

Haruhiro ng ả xỏm xuống cạnh Kikkawa. *Mình nên nói thế nào đây? Cũng phân vân đấy, nhưng mình sẽ chẳng nghĩ được ra câu nào khá khảm đâu.* Haruhiro đúng là một kẻ t ần thường.

Câu vươn tay ra chạm nhẹ.

“À nàỵ...”

Cậu thử lay.

“Anh Inui ơ?”

“Ồ...” Kikkawa nhìn Haruhiro, nhìn Inui, rồi lại nhìn Haruhiro, và nhìn sang Inui thêm lần nữa. “... Ồ?”

“... Gừ.” Inui khẽ ngo nguậy đầu, ngược nhìn Haruhiro bằng con mắt không đeo bít mắt. “... Sao cậu biết...?”

“À, biết gì đâu a, người anh hơi cử động mà. Còn có vẻ đang thở nữa.”

“Ế ế ế ế ế ế ế ế ế ế ế!?” Kikkawa nhảy dựng lên nửa chừng rồi ngã dập mông. “Điều, điều, thật là điềuuuu...!? Em cứ tưởng anh tiêu đời rồi chứ...”

“Anh còn sống à...?” Kuzaku vẫn còn bán tín bán nghi.

“Còn nói chuyện được thì vẫn sống r ấ...” Ranta mà trông cũng có vẻ ngạc nhiên.

“... Tớ cũng nghĩ, anh ấy chế... qua đời rồi...” Shihoru lúng túng thì thầm.

“Ừ...” Merry gật đầu.

“Nhỉ.” Yume tròn tròn mắt. “Đúng vậy, nhưng mà nhá. Inuin, cực kì giỏi nha. Cái vụ giả chết ấy.”

“Hà...” Tada đá lên mặt đất. Anh ta vẫn đang thờ hồn hển. “Cỡ. Đó. Chưa đủ. Làm. Tên này. Chết được. Đâu.”

“Hừ...” Inui âm ừ trong họng giống mọi khi. “Đây là tuyệt kĩ bí truyền của phái Độc nhãn ta... ‘Inui chết, cho kẻ khờ có thể sống bỏ chạy’...”

“Tóm lại là giả chết chứ gì!” Ranta dựng ngón giữa lên.

“Tên đấy, sống, dai, lắm...” Cơ thể Tada run lên bần bật. “Gấp đôi, người thường, từ xưa, đã vậy...”

“A...” Haruhiro vội vàng đứng dậy. “Anh, anh Tada...!?”

Tada ngã ngửa ra.

“Ừ oa oa oa...” Kikkawa lao về phía Tada bằng tư thế giống như con ếch.

Inui định ngẩng dậy nhưng có vẻ khó. “... Không, không cử động được... Ừ...”

Có vẻ Inui cũng không hề lành lặn, chắc là bất đắc dĩ anh ta mới phải giả chết như một phương thức cuối cùng.

Kết cục, bọn Haruhiro đành phải ở lại chỗ đó cho đến khi Tada tỉnh lại sau pha ngất xỉu trợn ngược cả mắt lên, còn Inui xoay sở nâng người dậy được.

“... Tôi và Inui là mồi nhử.” Sau khi tỉnh dậy, uống nước, Tada có vẻ đã thấy thoải mái hơn rồi bắt đầu kể. “Để bảo vệ chị Anna thì chỉ còn mỗi cách này. Mimori bị thương ở chân nên không chạy được. Tôi và Inui lôi kéo kẻ địch, trong lúc đó, Tokimune dẫn chị Anna và Mimori đi trốn ở chỗ an toàn... À thì cũng chẳng thể nói ở đâu là an toàn được.”

“Vậy tức là, chúng ta không biết được...” Haruhiro nén tiếng thở dài, ngược lại, cậu khẽ hít vào, “vị trí hiện tại của nhóm anh Tokimune.”

“Có thể quay lại chỗ bọn này tách nhau ra.”

“Vậy là đủ rồi.”

Dù tự mình nói vậy nhưng Haruhiro chẳng nghĩ rằng thế là đủ chút nào. Chỉ là, thỉnh thoảng cũng cần giúp họ giải toả trong chốc lát. Cả Tada lẫn Inui, dù có vẻ không chịu vết thương chí mạng nào nhưng còn xa mới ở trạng thái tốt nhất.

“Không ngờ cậu...” Tada định nói gì đó rồi lại thôi. “... À không. Tôi và Inui đã cắt đuôi một vài kẻ địch. Có lẽ chúng ta sẽ gặp chúng ở giữa đường.”

“Là lũ người khổng lồ trắng đúng không ạ?”

,

“Ừ. Thứ đó chậm chạp nhưng rất to lớn, nhỏ mà ăn một cú chắc xong luôn.”

“Ngoài chúng ra?”

“Sau khi Kikkawa bỏ chạy, bọn tôi bị tấn công bởi thành viên giáo đoàn cần kiếm và khiên. Cần đặc biệt chú ý đến hắn.”

“... Hừ.” Bờ môi Inui trở nên vặn vẹo. “Kiếm của hắn... chỉ cần lướt qua đã khiến cả người tê dại. Dù có dùng kiếm đỡ thì cũng... dính đòn... hừ...”

“Ồ?” Ranta bỗng nhiên mang vẻ mặt nghiêm túc. “Cái đó hay ghê. Tao muốn thanh kiếm đó. Hạ được tên đó là kiếm sẽ về tay tao. Được đúng không?”

“... Đúng là một tên tràn đầy khí thế vô ích.” Đến cả Tada cũng có chút *kiêng dè*.

“Cũng được thôi...” Lần này, Haruhiro không kiềm chế mà bật ra một tiếng thở dài. “Mày cứ tự mình xử lí đi. Lúc đấy, mày thích lấy kiếm hay gì chẳng được.”

“Rồi, hứa đấy nhé!” Ranta nhìn một lượt tất cả mọi người. “Tôi mà hạ được nó thì thanh kiếm sẽ thuộc về tôi! Mà nếu mấy người hạ được thì tôi vẫn lấy! Dù thế nào thì thanh kiếm đó cũng thuộc về tôi! Quyết định thế nhé...!”

Mọi người thì phờ phạc, còn động lực của Ranta lại có vẻ tăng cao, thế này cũng tốt đấy chứ. Nói đúng hơn là chỉ còn cách mặc kệ. Mà nếu cậu ta giúp bọn mình đánh một trận tương xứng với kẻ sở hữu thanh kiếm đó, muốn mình khóc thương cho cậu ta cũng được thôi.

Tada và Inui dù có thể xoay sở tự mình đi được nhưng gần như không thể chạy. Merry có vẻ đau lòng. Nhìn từ phía tu sĩ, việc này hẳn là khó chịu lắm.

Do phải bắt nhịp với tốc độ của hai người họ nên tốc độ di chuyển bị giảm đi. Nếu rơi vào cục diện buộc phải rút lui, có lẽ cậu sẽ bị dồn tới bước đường phải đưa ra một quyết định không lấy gì làm dễ chịu.

Nhưng, Haruhiro đã quyết định mình sẽ làm gì khi chuyện ấy xảy ra.

Tuy không phải chỉ xin lỗi là xong, nhưng cậu chỉ còn cách bỏ Tada và Inui lại. Nếu Kikkawa nói rằng sẽ ở lại, cậu sẽ cho cậu ta làm điểu mình muốn. Bọn Haruhiro sẽ chạy thoát trong khi Tada và Inui kéo dài thời gian.

Tất nhiên, cậu không muốn làm việc ấy. Haruhiro cần mong bọn cậu sẽ không rơi vào tình cảnh buộc phải làm thế từ tận đáy lòng.

Dù cậu có thực lòng, thành tâm cần nguyện đến thế nào, việc gì đến vẫn sẽ đến. Khi chuyện đã xảy ra mới nghĩ rằng không phải thế này, không phải thế kia, thì đã muộn rồi. Vì vậy, cậu phải quyết định trước và chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc đó, cậu phải trở nên nhẫn tâm. Nhất định cậu có thể. Cậu phải nghĩ như thế. Cậu phải một lòng một dạ giữ suy nghĩ đó và hành động nếu cần.

Cả bọn tiến lên theo đội hình Tada và Haruhiro đi cạnh nhau, rồi đến Kuzaku, Kikkawa, Ranta, Shihoru, Merry, Inui, Yume.

Tada vẫn bê bết máu như từ trước đến giờ, nhưng anh ấy không tỏ ra đau hay dừng bước. Đúng là người giỏi chịu đựng. Cậu muốn nói rằng: “Anh đừng gắng sức quá,” nhưng tình huống không cho phép. Giờ không gắng sức thì không xong.

Sau một hồi đi thẳng trên con đường bị hạn chế tầm nhìn rồi rẽ trái, đồng đá vỡ giờ trông y hệt mái nhà. Tada tiến vào bên dưới cái mái đó.

Gọi là mái nhưng đây đó vẫn có ánh sáng chiếu vào. Dù không tối nhưng nó đem lại cảm giác ngọt ngào đến khó thở. Đồng đồ nát lúc thì cản lối, lúc lại chia cắt con đường khiến mọi thứ trở nên rối rắm. Giống như mê cung vậy.

“Bọn tôi đã cắt đuôi vài tên thành viên giáo đoàn ở đây.” Tada dùng ngón tay trái đẩy kính lên. “Có lẽ chúng vẫn ở đây. Hãy hết sức cẩn thận.”

“... Anh, biết đường à?”

“Cũng tạm tạm.”

“... Tạm tạm...”

“Cảm giác phương hướng của Tadacchi vô cùng hoàn hảo.” Kikkawa vui vẻ nói. “*Thôi cả ôn, ổn cả thôi! Ló kê vậy! À? Cái này khó hiểu hả? Có lẽ vậy!*”

Dù cậu không khỏi nghĩ: “Nói ‘có lẽ vậy’ một cách tươi tỉnh như thế mà được à?” nhưng cậu ấy bây giờ vẫn tốt hơn một Kikkawa ử dột. *Tốt hơn sao? Thật khó nói.*

Cả bọn bước đi trong mê cung đá vụn dựa theo chỉ dẫn của Tada. Rẽ phải, rẽ trái rồi quay đằng sau... Quay đằng sau?

“Ừm, anh Tada.”

“Gì vậy? Nói ngắn thôi. Giờ tôi đang bận.”

“... Vậy thì em hỏi thẳng luôn, anh không lạc đường chứ?”

“Tôi? Lạc đường?”

“À không... Nếu không phải thì thôi ạ.”

“Đúng rồi đấy.”

Cả bọn dừng lại.

Đến thời gian cũng như dừng lại. Một sự tĩnh lặng đẹp đẽ.

Không, hoàn toàn chẳng đẹp chút nào.

“Lạc đường rồi.” Tada kê cây chiến chuỳ lên vai, không hiểu sao lại làm mặt chán ghét. “Lạc thì có gì xấu nào?”

“... Ra vẻ thách thức kìa...” Shihoru thì thầm với vẻ ngỡ ngàng.

“Không phải thế.” Tada tặc lưỡi. “Tôi có thách thức đâu. Tôi cần gì phải thách, và vẫn đang thức đây còn gì, thế mà lại bảo tôi thách thức thì thật là kì quặc.”

“Anh Inui.”

Đối đáp với cái lí luận khác thường đó của Tada thì cậu sẽ phát điên mất. Haruhiro quay lại nhìn Inui ở phía sau.

“Anh không biết đường à?”

“Hừ...” Inui giơ hai ngón tay lên. “Lúc nào cũng chỉ có hai con đường...”

“... À.” Merry nhắm mắt và ngửa mặt lên trời.

“Ừ nyo...?” Yume nuốt nước bọt đánh ực. “Và đó là...?”

“Tự hỏi lòng mình...” Inui nhìn xa xăm, “... hoặc hỏi những cơn gió. Lúc nào cũng chỉ có hai con đường này thôi... Hừ...”

“Ngâ...” Kikkawa giơ hai tay trong tư thế chiến thắng. “Ngầu quá! Những lời anh Inui nói ra đúng là khác hẳn! Tuyệt vời! Dù em chẳng hiểu gì! A ha ha.”

“Tự hỏi lòng mình à...” Ranta vẫn là Ranta nên hình như cậu ta vừa tìm ra đi đâu gì tâm đắc. “Đúng vậy. Đúng là như vậy! Chỉ có thể là như vậy!”

Parupiro! Mày cũng đừng có cần nhần, than vãn nữa mà thử làm như thế xem!”

Có tự hỏi lòng mình thì tao cũng chỉ nhận được câu trả lời là muốn đánh mày thôi, mà làm việc đó chẳng đem lại ích lợi gì. Tóm lại, giờ không phải lúc để tự hỏi lòng mình. Trong mê cung đồ nát này hầu như không cảm nhận được gió, và vốn dĩ, gió cũng chẳng trả lời đâu. Nếu mà nghe thấy giống như gió đang trả lời thì là bị lãng tai rồi đó.

Tuy nhiên, cái này còn chẳng phải tiếng gió, nên chắc không phải cậu nghe nhần.

Cạch... Cạch... Cạch...

Âm thanh giống như một vật cứng đập vào một vật cứng khác.

Trước khi Haruhiro kịp lên tiếng cảnh báo thì thứ đó đã nhảy ra từ góc đường phía trước.

“... Thành viên giáo đoàn ...!”

Không, không phải là thành viên giáo đoàn thông thường. Hắn không cầm giáo mà cầm một cái khiên trông như gương và một thanh kiếm hơi ánh lên sắc tím. Tiếng cạch cạch đó có vẻ là của bao kiếm thò ra bên dưới áo khoác. Phần đầu của nó đập vào đồng gạch đá vỡ và phát ra âm thanh.

“Là mày à...!”

Tên cầm kiếm dùng khiên gạt cây chiến chùy mà Tada vừa bổ xuống. Sau đó hắn đâm kiếm ra. Tada nhanh chóng nhảy lùi lại nhưng trụ không vững nên bị mất thăng bằng. Cậu muốn yểm trợ cho anh ta. Nhưng đối phương lại có cả khiên. Chỉ với Haruhiro thì không ổn.

“Để tôi...!” Kikkawa nhảy xổ vào tên cầm kiếm theo đúng nghĩa đen.

Cậu ta nhảy, giờ kiếm lên cao quá đầu rồi chém xuống.

Tên cầm kiếm dùng khiên đỡ gọn thanh cự kiếm của Kikkawa rồi tung ra một cú đâm ngay lập tức. Cách thức tấn công giống hệt như khi đấu với Tada. Kikkawa có vẻ cũng nhìn thấu điếu đó, khéo léo dùng phần gần chuôi của thanh cự kiếm gạt kiếm của đối phương. Xẹt... Một âm thanh khó chịu vang lên.

“A... Ừ...!?”

Toàn thân Kikkawa run rẩy, suýt đánh rơi thanh cự kiếm. Và dù không đánh rơi vũ khí thì cậu ta cũng đã để lộ sơ hở rồi.

Tên cậ̀n kiếm lại đâm thêm một cú nữa. Kikkawa không tránh được. Cậu ta cũng không thể đỡ bằng cự kiếm và ăn đủ.

Một đòn vào ngực trái.

“Hự...”

Kikkawa lại run lên và bị hạ gục. Cậu ta cũng mặc áo giáp làm từ tấm kim loại đúng kiểu chiến binh. Giáp ngực có vẻ không bị đâm thủng nhưng đã móp vào không ít.

“Gừ... Kikkawa...!” Tada lấy lại tư thế rồi vung thanh chiến chuỳ. Anh ta tấn công. Tấn công liên tục.

Trong khi tên cậ̀n kiếm đang dùng khiên để đỡ cây chiến chuỳ của Tada, bọn cậu cũng đã sẵn sàng nghênh chiến.

“Tớ sẽ lên trước...!” Kuzaku dùng khiên bảo vệ bản thân và thế chỗ Tada.

“Kiếm! Kiếm! Kiếm! Kiếm...!” Ranta có vẻ định chiếm lấy vị trí bên cánh trái, phía tay giữ khiên của tên cậ̀n kiếm.

Haruhiro định vòng ra sau lưng hắn từ cánh phải, nhưng lại từ bỏ ý định.

Bởi vì Merry đã gọi cậu. “... Haru...!”

Cậu quay người lại. *Phía sau à?*

Chúng đến từ cả phía sau. Lũ thành viên giáo đoàn. Đẳng đó cậ̀n giáo nên có vẻ chỉ là thành viên giáo đoàn thông thường. Nhưng không chỉ có một tên. Là hai... Không, ba tên.

Thế này thì hỏng rồi. Hỏng bét. Nếu là bốn tên thành viên giáo đoàn cậ̀n giáo thì còn đánh được, nhưng đẳng này lại có một tên cậ̀n kiếm, và hắn còn rất khó xơi. Vì có vẻ bọn cậu đã rơi vào thế gọng kìm, nên cũng không thể dùng biện pháp bỏ Tada và Inui lại để chạy nữa... *Ừa...? Bó tay rồi...?*

Haruhiro cảm thấy cực kì xấu hổ vì suýt nữa đã rơi vào tình trạng ngừng tư duy, dù nó xảy ra chỉ trong nháy mắt.

“Ohm Rel Ekt El Chrome Darsh...!”

Shihoru vừa dùng đầu gậy vẽ văn tự nguyên tố vừa niệm thần chú. Nguyên tố bóng tối giống như một làn sương đen phun ra, bay đi, hoặc nói đúng hơn là trôi đi, nhắm vào lũ thành viên giáo đoàn mới đến. Đó không

phải phép Sleepy Shadow [Bóng ma ngái ngủ], mà là bản cao cấp hơn, Shadow Mist [Làn sương mê ngủ].

Làn sương đen xâm nhập như bị hút vào cái lỗ trên áo khoác, tà áo, tay áo của lũ thành viên giáo đoàn.

Nhưng có hiệu quả không?

Shadow Mist [Làn sương mê ngủ] cũng giống Sleepy Shadow [Bóng ma ngái ngủ], là phép thuật kích thích cảm giác buồn ngủ dữ dội, hoặc nói ngắn gọn thì nó sẽ khiến đối phương lăn ra ngủ. Nhưng chúng khó có tác dụng với đối thủ đã trong tư thế sẵn sàng. Nếu không phải là những đối thủ chưa phát hiện ra phe các cậu, hoặc không nghĩ rằng mình sẽ bị trúng phép, thì sẽ rất khó làm chúng ngủ say. Chính vì lẽ đó, việc sử dụng phép thuật này bị hạn chế. Trong trường hợp bọn cậu bị tấn công giống như lúc này thì về cơ bản, đó là phép thuật không thể dùng được. Shihoru đương nhiên là biết điều đó. Nói đúng hơn, Shihoru chắc chắn là người biết rõ nhất.

Vậy mà Shihoru lại dám chọn phép Shadow Mist [Làn sương mê ngủ]. Dù không giống phong cách của Shihoru nhưng cô ấy định đánh một canh bạc được ăn cả ngã về không sao?

Lũ thành viên giáo đoàn lão đảo r ồi lần lượt ngã gục.

“... Vì phép Shadow Echo [Âm hưởng bóng tối], cực kì, có hiệu quả nên...” Không hiểu sao Shihoru lại cúi đầu. “... Xin lỗi...! Thế nên... tớ nghĩ rằng chúng rất yếu trước Darsh Magic [Ma pháp bóng tối]...”

“Khoan!? Chuyện, chuyện đó có gì mà phải xin lỗi...!?” Haruhiro lỗ cao giọng. “Shihoru tài thật đấy! Cậu là tấm gương cho các pháp sư! Cậu đã giúp cả bọn rất nhiều...!”

“... Thôi, thôi đi mà...” Shihoru co người lại. “Gần như, là tình cờ thôi...”

“Hừ...” Inui bình thản chỉnh lại vị trí miếng bịt mắt. “Đúng là một cô gái tốt...”

Được rồi, mà khoan, không được... Anh bỏ ngay cái kiểu lảm nhảm đó đi giùm? Cậu muốn phản đối. Đừng có động tới cô pháp sư yêu quý của bọn tôi, hơn nữa, tôi sẽ tuyệt đối không cho phép, không chấp nhận một kẻ nhảm nhí khó hiểu như anh. Nhắc đến việc Haruhiro có quyền nói như thế không, thì cậu cũng có cảm xúc kiểu như, ừ thì không có. Nhưng tất nhiên,

giờ không phải lúc cho chuyện đó. Mình muốn cảnh cáo Inui nhưng đành để sau vậy.

“Yume! Anh Inui! Xử lí lũ thành viên giáo đoàn trước khi chúng tỉnh lại...! Anh Tada, Kuzaku và Ranta không chế tên cầ kiếm đi...! Kikkawa, cậu có sao không...!?”

“... Cũng, tạm tạm...! Đau lắm, nhưng cũng chỉ đau thôi...!?”

“Được rồi...!”

Haruhiro lao lên, tấn công một trong những tên thành viên giáo đoàn đang ngã đè lên nhau. *Ngắn nhất. Xử lí dứt điểm bọn chúng trong thời gian ngắn nhất. Chính là chỗ này. Chỉ có thể là chỗ này.*

Cái lỗ.

Cậu đâm dao găm thật mạnh vào cái lỗ ở vị trí mắt. Cậu xoay dao, rút ra rồi đâm thêm lần nữa.

“Phụ nya cha!” Yume cũng đâm dao sấn vào *lỗ mắt* của một tên thành viên giáo đoàn khác.

“Hừ...” Inui cũng vậy.

“Đừng...” Haruhiro cười lên tên thành viên giáo đoàn, dùng dao găm đâm tiếp, “... ơ là! Phải tiếp tục đến khi chúng không cử động nữa...! Phải chắc chắn giết được chúng...!”

Bốn lần. Năm lần.

Tên thành viên giáo đoàn xù xuống. Kiểu gì thì hắn cũng khó lòng dậy nổi. Hắn đã chết. Cậu đã giết hắn.

“Cái này.” Yume cầ lên ngọn giáo của tên thành viên giáo đoàn. “Có khi lại dùng được đấy nhĩ...!?”

Haruhiro vừa cất dao vừa gật đầu, tay nhặt ngọn giáo của tên thành viên giáo đoàn mình đã giết.

Inui cũng cười nhếch mép, thu kiếm vào vỏ rồi cầ lấy ngọn giáo.

Nhóm Kuzaku dù là ba đấu một nhưng vẫn đang chiến đấu một cách khó khăn. Là do thanh kiếm của kẻ địch. Nó đúng là rất khó chịu. Phép thuật của Shihoru nếu bắn trúng đồng đội thì hỏng bét nên cũng khó có thể dùng.

Vậy nếu là sáu đấu một thì sao?

Haruhiro, Yume và Inui giương giáo nhắm vào tên cầ kiếm từ sau lưng nhóm Kuzaku. Khi thanh kiếm của hắn gạt được ngọn giáo, cơn chấn động truyền tới khiến cả não của cậu cũng run rẩy. Nhưng đằng trước còn có bọn Kuzaku, ngọn giáo cũng dài nên cậu gần như không sợ bị hắn đánh trả.

Dù bị bọn Haruhiro tấn công, đâm chọc liên tục, tên cầ kiếm vẫn chiến đấu tốt. Hắn không chỉ mang kiếm và khiên thay cho giáo. Có lẽ *cấp bậc* của hắn cũng cao hơn những tên thành viên giáo đoàn thông thường. Cơ thể hắn chuyển động nhẹ nhàng, lưu loát, không có sơ hở, cách sử dụng kiếm và khiên cũng cực kì khéo léo. Còn điều luyện hơn thánh kỵ sĩ Kuzaku đến vài lần.

Nói vậy nhưng đây vẫn là sáu đấu một, phía bọn cậu thì thoải mái, còn tên cầ kiếm lại không thể lơ là một phút giây nào. Ngoài ra, do thói quen của đạo tặc, Haruhiro lúc nào cũng nhìn hắn chăm chăm để tìm cơ hội.

Ai cũng có thể nhìn thấy thứ tựa như đường sáng mờ ảo đó. Nói đại khái thì đó là vấn đề xác suất. Nếu cứ lặp đi lặp lại cùng một việc trăm lần, nghìn lần, vạn lần thì ai cũng sẽ tiến bộ. Rồi sẽ thấy được *đường lối* mà cứ làm theo là đạt được thành công. Dưới điều kiện, tình huống nhất định, sẽ tự nhiên thực hiện được đường lối mà bản thân tin tưởng. Và cái đường lối đó sẽ mang hình thái nhất định, ví dụ như nhìn thấy một đường kẻ, chiếm tỉ lệ trăm lần mới được một lần, hay nghìn lần mới được một lần, hoặc vạn lần mới được một lần.

Dù sao thì vẫn là xác suất.

Để tăng xác suất thì buộc phải tăng số lần làm thử. Giả sử xác suất không tăng đi chẳng nữa, nếu số lần thử nhiều lên thì số lần thành công cũng sẽ nhiều lên.

Tưởng tượng và tiếp tục nhắm đến mục tiêu. Không được chán nản, theo một nghĩa nào đó, phải bình thản nhưng vẫn kiên trì.

Nếu cứ nhắm vào mục tiêu ấy thì thứ na ná như cơ hội sẽ xuất hiện vài giây một lần, và cậu phải nhận ra cơ hội đích thực từ trong chỗ đó.

*Dù không có tài năng đặc biệt đi nữa, nếu cứ dai dẳng lặp đi lặp lại một việc không ngừng thì mình sẽ thấy được **đường kẻ** ấy... Kìa.*

Xuất hiện rồi.

Khi đã nhìn thấy thì không được do dự. Không cần suy nghĩ. Không cần sợ hãi. Chỉ hành động thôi là được. Hành động dứt khoát vào.

Haruhiro bám vào lưng tên cầu kiếm, cầu ngược dao găm rắi đâm vào cái lỗ ở chỗ mắt của hắn. Rút dao xong, cậu lập tức nhảy ra xa.

Tên cầu kiếm định xoay người lại nhưng đã bị Ranta, Kuzaku với Tada đánh tới tấp và ngã sõng soài.

“Ư hô hô hô!” Ranta hứng khởi, định kết liễu tên cầu kiếm.

“Tránh ra, đồ con khỉ. Hây...” Tada đẩy Ranta ra, giơ cao cây chiến chuỳ rắi đập vào đầu kẻ địch. “Ya...!”

Cái đầu vỡ nát.

Haruhiro đưa mắt nhìn nhanh bốn phía. Lũ thành viên giáo đoàn đã được dọn dẹp hoàn toàn. Dường như sẽ không có tiếp viện trong thời điểm hiện tại.

Bây giờ, Haruhiro chắc hẳn đang mang đôi mắt ngái ngủ. Giống mọi khi.

Vậy cũng được.

“Mọi người vất vả rắi. Nhanh chóng di chuyển thôi. Kikkawa, cậu cử động được chứ?”

“... Cử động thì được?” Kikkawa vung cánh tay trái như để kiểm tra lại tình trạng của mình, nhưng cậu ta đang đứng vững vàng và trông vẫn ổn. “Có một chút... Nói thế nào nhỉ? Có lẽ đó là phong cách của Harucchi nhưng chẳng phải chốt hạ một cách dứt khoát sẽ khiến mọi người hưng phấn hơn sao? Cùng hu rây vui vẻ nào.”

“Hu rây.”

“Đây là lần đầu tôi thấy một cái hu rây thiếu cảm xúc như vậy!? Tôi nghĩ nó là kiểu hu rây cực hiếm đấy!”

“Tên này là vậy đó! Một con người nhàm chán!” Ranta cướp lấy thanh kiếm từ tay chủ nhân của nó. “Gư hô hô hô hô...! Lấy được kiếm rắi! Do kẻ địch sẽ bị tê liệt khi dính chưởng nên hãy đặt tên cho nó là Lôi kiếm Dolphin...! *Yeah! Yes, yes, yes!*”

“Lôi kiếm Dolphin à?” Tada đẩy kính lên bằng ngón trỏ tay trái. “Khá hay đấy.”

“... Chẳng hay gì cả.” Shihoru lầu bầu.

“Không hay chỗ nào chứ!?” Ranta nổi khùng với Shihoru.

“Dolphin là cá heo đúng không?” Merry nhìn Ranta bằng ánh mắt khinh thường. “Nghĩ sao cũng thấy kì cục.”

“Hử!? Ai bắt dolphin phải là cá heo!? Trong lòng tôi, dolphin chỉ đơn giản là được phân vào nhóm từ ngữ ngẫu nhiên thôi, nên cái tên Lôi kiếm Dolphin cực kì ngẫu nhiên! Keng! Thấy sao hả...!”

“Thế nào cũng được. Đi thôi.”

“Mày chơi với tao một chút đi, Parupiroooooo...!”

“À, tao là con người nhàm chán mà, không được đâu.”

“Tao biết rồi, tao rút lại câu lúc trước, mày rất thú vị! Cho nên, hãy chơi với tao đi! Hãy chơi với tao, xin mày đấy!”

“Điếc tai quá. Suốt ngày chơi với tao, chơi với tao. Bộ mày thích tao à?”

“Th... Thích làm sao được!? Thằng nguuuuuuu!”

“A.” Yume cười khoái trá. “Mặt đỏ bừng lên kìa. Sao thế nhỉ. Thật đáng nghi.”

“Tôi không có đỏ gì hết! Mà tôi vẫn đang hạ tấm che mặt của mũ giáp xuống thì làm sao bà biết được mặt tôi có đỏ hay không!”

“Yume chỉ nói chơi thế thôi. Vậy mà Ranta lại cố sức phủ nhận nên càng đáng nghi hơn?”

“... À này.” Kuzaku nâng tấm che mặt lên, dùng ánh mắt ra hiệu về phía trước. “Đến lúc phải đi thật rồi đấy nhỉ?”

“Hử...” Inui chìa tay về phía Shihoru. “Vậy thì hãy để tôi hộ tống em...”

“... Không.” Shihoru lùi lại rồi lắc đầu. “... Em vẫn ổn. Anh thì gần chết đến nơi rồi...”

Inui gục xuống và mất một lúc không chịu nổi dậy.

11. Luân vũ khúc^[12] của báo, cá voi sát thủ và cá heo

~~Tada~~ không than phiền cũng không đổi nét mặt, nhưng nhịp thở của anh ta rất hỗn loạn, trông có vẻ khổ sở.

Nói đến Inui thì anh ta đang nắm lấy gậy của Shihoru và được kéo đi. Ban đầu, anh ta đòi khoác vai hoặc nắm tay, nhưng khi Shihoru lạnh lùng từ chối, Inui đã nài nỉ ít nhất cũng cho anh ta làm thế kia, nên cuối cùng Shihoru phải nhượng bộ. Dù cho một nửa là diễn kịch thì Inui chắc cũng khổ sở rồi.

Kikkawa có vẻ đã đi mất mấy cái xương sườn. Thịnh thoảng cậu ta sẽ bị đau khi cử động.

Bọn Haruhiro vẫn tiếp tục lang thang trong mê cung đồ nát. Cả bọn đã thử quay trở lại lối vào nhưng phản tác dụng, giờ chẳng biết đường nào mà lần.

“... Giá mà có chị Anna ở đây...” Kikkawa cầu nài. “Chị Anna sẽ kết hợp cả sở thích và lợi ích để vẽ đồ bàn cho chúng ta. Nó sẽ giúp được nhiều trong những lúc thế này...”

“Cái bản đồ đó á...?” Haruhiro lỡ miệng hỏi.

“Nó có cách đọc đấy.” Kikkawa vẫn khẳng khẳng. “Nếu nhớ được cách đọc thì có thể hiểu được phần nào. Dù thịnh thoảng vẫn có nhần lẫn nhưng thế cũng tốt mà.”

“Bỏ đi, Kikkawa.” Tada bật cười. “Chỉ cần chúng ta hiểu được sự tuyệt vời của chị Anna là đủ rồi.”

“Đồng ý, đồng ý. Mấy người cứ tự thăm với nhau đi...” Ranta nói xằng.

Cả bọn mệt mỏi rồi. Cả thể xác lẫn tinh thần.

Haruhiro dừng lại, ngược nhìn trăn nhà.

“... Ra là vậy.”

“Ế? Gì vậy...?” Kuzaku cũng ngẩng lên tr ần.

“Đợi chút nhé.” Không bu ần nghe câu trả lời của đ ồng đội, Haruhiro đã bắt đầu leo lên bức tường tạo bởi gạch đá vụn xếp ch ồng lên nhau.

Dù gọi là tr ần nhưng nó không li ền thành một khối. Có đ ầy rẫy các khe hở. Nếu là khe hở lớn thì không phải là không thể lu ền qua.

Vì có đ ầy những chỗ l ỗ l ổm nên trèo lên không khó. Chỉ có đi ầu, nó trông có vẻ dễ sập nên c ần phải chú ý điểm này.

Cậu trượt người vào những khe hở r ồi lại leo lên. Leo lên. Không được nhìn xuống mà phải hướng lên trên.

Thấy r ồi.

Phía trên của *trần nhà*.

Chỗ đặt chân bị dốc làm cậu hơi sợ đứng lên. Vẫn giữ tư thế ng ưỡn xồm, Haruhiro nhìn xung quanh một lượt.

“... Bọn mình đi vào... từ chỗ nào nhỉ? Oài. Mình chẳng biết nữa...”

Cậu đã nghĩ nếu lên được *bên trên* thì phải nắm được vị trí hiện tại, khi quay lại phải xác định được phương hướng, nhưng thực tế, làm thử xong, cậu chỉ thấy bản thân mình lơ lửng giữa những đồng đồ nát.

“... Vô vọng r ồi sao?”

Không, không được chán nản. Không phải bây giờ mới bắt đầu vô vọng. Tình huống vô vọng là bình thường, bọn cậu lúc nào mà chẳng ở dưới đấy. Ngay từ đầu, bọn cậu đã rơi xuống tận đấy r ồi. Sau đó thì phải trèo lên thôi.

“Đúng là kiểu tư duy nếu đang nhìn về phía sau thì chỉ c ần quay một vòng là sẽ ra phía trước...”

“... Haruhiroooo...!” Giọng của Ranta vang lên.

“Đây đây...” Haruhiro thở dài, hét vọng xuống.

“Giờ tao quay lại...!”

“Có biết được gì không thế...!?”

“Chắc là biết được cả bọn đã hoàn toàn lạc đường...” Haruhiro lẩm bầm r ồi chuẩn bị leo xuống.

Cậu không rõ tại sao suy nghĩ của mình dừng lại.

Chỉ là, cậu đã chú ý đến đi ầu gì đó. Nhưng *điều gì đó* là cái gì chứ...?

Haruhiro đứng lên.

“Ồi... chà...”

Cậu lão đảo và thoáng lạnh gáy. Cậu muốn có thứ gì đó chống đỡ, thứ gì đó để có thể dựa vào. Nhìn thì thấy ở cách chỗ cậu không xa, có một nơi trông như chiếc cốc nông hơi nghiêng ngả.

Để đến được chỗ đó thì phải nhảy qua một khe hở rộng ít nhất là một mét. Dù đắn đo nhưng Haruhiro vẫn cố hết sức nhảy qua. Mà xét về mặt khoảng cách thì hoàn toàn chẳng có vấn đề gì. Cậu bình an vô sự đến được chỗ cái cốc kia.

Là gì? Mình đã chú ý đến điều gì? Mình đã nghe thấy gì?

*Hoặc là, mình đã **nhìn thấy** gì...?*

“Này...! Haruhiro...! Thằng khốn này...!”

Ranta lại hò hét. Haruhiro định gầm lên: “Mày im đi!” nhưng bỏ cuộc.

“A...”

Không gầm.

Mà ở khá xa.

To cỡ hạt đậu.

Chắc phải cách cậu hơn một trăm mét.

Cậu không nắm được phương hướng. Vốn đã chẳng rõ đâu là Đông Tây Nam Bắc rồi. Dù sao, nếu nhìn từ vị trí của Haruhiro thì đó là phía trước bên trái. Đống đồ nát chất chõng trông như một toà tháp.

Ở khu vực lưng chừng đống đồ nát đó.

Đang chuyển động, không rõ hình dạng. Nhưng, đống đồ nát gần như là màu trắng, còn những hạt đậu đó trông có vẻ đen.

Một, hai, ba.

Số lượng là ba.

... Ba.

Tokimune, chị Anna và Mimorin là đủ ba người.

Haruhiro định bắc tay lên miệng làm loa gọi họ. Nhưng cậu kiềm chế bản thân vào phút chót... *Nguy hiểm không ta? Chắc là có. Cần phải nghĩ đến trường hợp trong mê cung đồ nát này vẫn còn có lũ thành viên giáo*

đoàn hay thứ gì khác. Có thể lũ thành viên giáo đoàn bên dưới sẽ nghe thấy tiếng Haruhiro.

Haruhiro thò mặt qua khe hở.

“Có lẽ tìm thấy nhóm anh Tokimune rồi. Mặc dù nhìn không rõ lắm...”

“... Cái gìiiiiiiiiiiii...!?”

Giờ phải làm thế nào?

Đối với việc đi trong mê cung đồng đồ nát để hướng đến cái *tháp* kia, riêng khoản mê cung đã khá khó nhằn rồi. Có đi đâu, trèo lên đây tuy không quá khó với người nhẹ cân như Haruhiro, nhưng với người trang bị nặng như Kuzaku hay Kikkawa thì chắc sẽ cực kì vất vả. Giả sử mọi người có trèo lên được hết, thì việc có đi đến ngọn tháp đấy được hay không cũng là cả vấn đề. Vừa không có đường, lại vừa không bằng phẳng.

Dù gì thì cũng chỉ còn cách thử thôi. Đội nữ xoay xở leo lên trước, tiếp theo đến Inui, Tada, Kuzaku, cuối cùng là Ranta.

Tuy tốn thời gian nhưng cả bọn đã leo lên được.

Quả nhiên ở chỗ *toà tháp* có ai đó. Yume tinh mắt cam đoan rằng có ba người. Cụ li khoảng từ một trăm đến hơn hai trăm mét.

Haruhiro dẫn đầu, vừa tìm kiếm những chỗ đồ nát có vẻ đặt chân được vừa tiến lên từng chút một. Kể cả có hơi bị vòng vèo thì cậu vẫn ưu tiên chọn những con đường dễ đi. Nếu đồng đội không theo được thì chẳng có tác dụng gì.

Nếu xử lí không khéo thì tiến lên mười mét sẽ tốn đến năm mươi phút. Haruhiro khá bình tĩnh nhưng các đồng đội lại có vẻ thiếu kiên nhẫn. Là vậy đấy. Haruhiro phải tập trung lựa chọn đường đi nên cậu *có thể giữ được sự tập trung*, còn mọi người chỉ cần đi theo cậu. Ai cũng vậy, khi rảnh rồi đâu sẽ nghĩ đến những việc thừa thãi.

Haruhiro vươn chân phải ra, giẫm lên một chỗ gạch đá vụn và kiểm tra cảm giác. *Có thể đi được không? Không, nó đang lắc lư.* Cậu di chân phải sang bên trái, thử giẫm lên một chỗ gạch đá vụn khác. *Chỗ này có vẻ ổn.*

“Ranta.”

“Hả? Cái gì?”

“Betrayal [Thanh kiếm phản bội] đâu?” Haruhiro hỏi.

“Vứt đi r ấ. Đâu có cần cái thứ đó nữa. Tao đã có Lôi kiếm Dolphin r ấ. Cần theo chỉ tổ nặng người thôi.”

“... Phí phạm thế.” Yume nói. Haruhiro chẳng có thời gian đâu mà nhìn Yume, nhưng chắc chắn cô ấy đang ph ồng má.

“Tôi nghĩ điểm đó của Ranta rất tuyệt. Ranta, ng ầu lắm...”

“Ông hiểu chuyện đấy, Kikkawa. Quả xứng là người đàn ông tôi đã đặt hi vọng vào ti ền năng sau này.”

“... Đặt hi vọng lúc nào thế...” Shihoru thì th ầm.

“Ngay vừa r ấ?” Ranta thản nhiên trả lời.

“Ở một nghĩa nào đó thì thật đáng ghen tị.” Merry nói bằng giọng lạnh tanh, chẳng có vẻ gì là ghen tị cả.

“Chuyện đó tôi cũng hơi nghĩ tới...” Kuzaku khẽ nói.

“Thật à?” Merry tỏ vẻ khó chịu.

“Là chị Anna.” Tada bất ngờ nói. “Đó là chị Anna, Tokimune cùng Mimori. Không thể nh ần được. Tôi biết đi ầu đó.”

“Ờ...” Inui cũng đ ồng ý. “Đúng thế... Hứ...”

Nếu là vậy thì tốt.

Nhưng mình không muốn mừng hụt, cũng không muốn xúc động rồi mất tập trung nên mình vẫn không muốn khẳng định.

“Haruhiro.”

Bỗng dưng Tada cất tiếng gọi khiến cậu suýt bước hụt. *Anh bỏ trò đó đi hộ cái.* Cậu định nói nhưng nhanh chóng nghĩ lại, *thôi kệ nó đi.*

“Gì vậy ạ?”

“Không ngờ cậu lại là một thủ lĩnh ra trò đấy.”

“... Không có chuyện đấy đâu ạ.”

“Cậu đơn điệu như một con cánh cam, dù không đến mức như Tokimune.”

“Thấy chưa.”

Cậu l ờ trả lời một cách khó hiểu. *Mà đơn điệu như một con cánh cam là sao chứ? Không thể hiểu nổi. Thôi cũng đành chịu, vì đó là Tada.*

Cậu không thấy t ệ khi được người khác đánh giá. Thay vào đó, có lẽ cảm xúc ng ứa ngáy muốn nói “hãy thôi đi” còn mãnh liệt hơn.

Mình muốn phát huy hết mức có thể, muốn cố hết sức vì đồng đội và những người có mối duyên nợ với mình. Tuy có suy nghĩ như vậy nhưng Haruhiro nhìn chung không muốn nổi bật. Cuối cùng cậu cũng hiểu được bản thân có lẽ là kiểu người như thế. Đơn điệu thì có gì không tốt. Đơn điệu rất được mà. Đơn điệu là tuyệt nhất. Mình muốn được đơn điệu mãi mãi.

Mang đôi mắt ngái ngủ dù chẳng hề buồn ngủ, Haruhiro tiếp tục tìm kiếm con đường thích hợp nhất dẫn tới *toà tháp*.

Haruhiro nghĩ về những thứ rất bình thường như, *vẫn còn xa thế, mãi chưa gần thêm chút nào*. Thậm chí, chính vì quá bình thường nên chẳng làm gì hơn được.

Nhưng mình sẽ không dừng lại. Không tung hê tất cả. Nếu không từ bỏ thì có thể tiến dần lên từng bước, thậm chí là nửa bước. Dẫu thỉnh thoảng có lùi về thì chỉ cần lại tiếp tục tiến lên là được.

Một cách đơn điệu, một cách vững vàng.

“Họ, đang vậy tay kia.” Yume nói, vậy cả hai tay đáp lại. “Cả ba người trông vẫn ổn.”

Haruhiro nhìn chăm chú, xác nhận hình dáng ba người đang vậy tay chỗ *toà tháp*. Không, chỉ có hai người đang vậy tay. Là Tokimune và chị Anna. Mimorin vẫn ngẩng yên không cử động. Tada đã nói Mimorin bị thương ở chân. Hi vọng vết thương không nặng lắm. Vì cô ấy đang ở đẳng đó nên chắc chắn không đến nỗi không cử động được chút nào.

Bây giờ bọn này sẽ đến đó.

Sắp sang được bên đó rồi.

Mà không, chắc chưa đâu? Nhưng cứ đi rồi sẽ tới.

Chắc chỉ còn khoảng năm mươi mét nữa thôi.

“Tada...! Inui...! Kikkawa...!” Chị Anna chắc không thể kiềm chế được nữa, rướn thân hình nhỏ nhắn lên gọi tên đồng đội.

Tada vừa dùng ngón trỏ tay trái đẩy kính vừa im lặng giờ cây chiến chùy lên.

“Hứ...” Inui thì... đang rưng rưng nước mắt hả... ?

Kikkawa cũng như sắp khóc, được Ranta vỗ một cái vào vai.

“Mọi người...” Tokimune giang tay sang hai bên. “Tokkies vạn tuế...!”

“... Gì thế?” Kuzaku lẩm bẩm.

“Chữ T...?” Merry nghiêng đầu.

“... A...” Shihoru tỏ ra khó ở. “Là chữ T trong Tokkies...”

“Ồ.” Yume gật đầu với vẻ ngỡ ngàng rồi nhìn sang hội Tada. “Có kiểu đó sao? Nói thế nào nhỉ, à ờ, giống như tư thế của tổ đội?”

“Không.” Tada lắc đầu. “Tôi cũng mới nhìn thấy lần đầu.”

“Tôi cũng thế... Hừ...”

“Tôi cũng không biết đâu. A. Là chữ T trong Tokkies à! Là cái đó à!”

Hắn là Kikkawa đã nghĩ đến cái khác. Mà cái gì chẳng được. Phải. Cái gì cũng được tuốt.

Quả nhiên, Mimorin đang ng ỡ. Lúc này, cô ấy chỉ hơi giơ một tay lên. Cô ấy đang nhìn Haruhiro chăm chú. Dù đang ở khoảng cách không thể phân biệt nổi khuôn mặt nhưng cậu cảm nhận được ánh mắt của cô ấy.

Haruhiro cũng giơ tay phải lên đáp lại.

Có phải Mimorin, người lúc nào cũng giữ vẻ mặt vô cảm, đã mỉm cười không? Thế nào nhỉ? Mà thế nào chẳng được. Phải. Thế nào cũng được mà.

Đằng nào thì bọn mình cũng sắp đến nơi rồi.

Haruhiro chuẩn bị vượt qua một cái khe to.

“... Hây.”

Cậu chạm mắt với thứ đó.

Cái đầu như đầu sư tử. Màu trắng. Một mắt. Cơ thể giống như một bức tượng, chỉ có tròng mắt là rất ra dáng tròng mắt, cực kì sinh động.

Bên dưới cái khe ấy khá rộng, và hắn đang ngược nhìn Haruhiro từ đó.

Hây. Chính là thứ trong lời đồn.

“Người không lồ trắng...”

Haruhiro nhảy lùi lại. Vì người khổng lồ trắng đã vươn tay ra. Hắn sẽ với tới.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô...!?” Ranta hét lớn.

Cậu nghĩ chắc Kikkawa cũng đang làm loạn lên, còn mấy cô gái thì cất tiếng kêu kinh hãi.

Tay của người khổng lồ trắng vươn ra từ cái khe, phá sập đông đồ nát có hình dạng như *trần nhà*.

“Lùi, lùi lại, lùi lại...!” Trong lúc ra chỉ thị, bản thân Haruhiro cũng lùi về.

Chuyện này không xong rồi. Dù có nói giảm nói tránh thì nó cũng vô cùng tệ.

Để có thể quay lại chính xác con đường mà bọn cậu đã thận trọng tiến lên thì một sự thận trọng tương đương là cần thiết. Hiện tại, bọn cậu đang vội. Nói nặng hơn là đang hoảng loạn cực kì.

“Oáiiiiiiiiii...”

Là ai? Là Kikkawa? Có vẻ thế. Không thấy Kikkawa đâu. Cậu ta đã rơi xuống một cái khe nào đấy quanh đây.

“Ừ ờ...!” Yume cũng suýt tụt xuống và đang bám vào mép hố.

“Hứ...!” Inui đang cố kéo Yume lên. Có vẻ Ranta, Merry và Shihoru định giúp anh ta làm việc đó.

“Chết tiệt... Kikkawa...!” Tada trượt xuống một cái khe gần đó.

“Haruhiro...!” Kuzaku quay sang cậu.

Nhóm Tokimune cũng nhận ra sự khác thường và định đi sang phía các cậu.

Chuyện quái gì thế này! Một thoáng. Chỉ trong một thoáng, mọi chuyện đã trở nên rối tung rối mù. Tội tệ. Cho dù mình đã cố gắng một cách đơn điệu và chắc chắn đến tận giờ, thế mà cái chuyện thật sự tồi tệ này lại xảy ra. Tất cả đã thành công cốc. Tội tệ hết sức.

Mình vốn biết là sẽ thế này mà. Khi nghĩ rằng những viên sỏi nỗ lực nhỏ bé của mình đã tích lại và cuối cùng trở thành một ngọn núi xinh xinh thì nó sẽ sụp đổ dễ dàng bởi một lí do không đâu nào đó.

Dẫu vậy, mình sẽ không khóc.

Đây là tình huống cần phản ứng nhanh. Buộc phải nhanh chóng ra quyết định.

Chẳng may mình nhầm thì... Không, giờ mình không rảnh để nghĩ đến chuyện khi mình mắc sai lầm nữa.

“Ranta lùi lại đi...! Cả anh Inui nữa! Hỗ trợ cho Kikkawa và anh Tada ở bên dưới! Sau đó sẽ tấn công hấn từ bên trên...!”

“Tấn công ấy hả...!”

“Mày sợ rồi à, Ranta...!”

“Đừng có phun ra mấy câu ngu ngốc! Tao đây mà lại sợ à! Để tao làm cho mày xem nhé...!”

Thật tốt vì Ranta là một thằng ngốc. Inui và Ranta bắt đầu di chuyển ngay lập tức.

Tên khổng lồ trắng dùng một tay chọc vỡ đồng hồ nát. *Tấn công từ bên trên? Liệu có được không?*

Yume đã được kéo lên. Nhóm Tokimune có vẻ còn lâu mới tới.

“Làm ơn đừng cố quá...!” Haruhiro nói với Tokimune, đồng thời nhảy từ đồng hồ nát này sang đồng hồ nát khác để vòng ra sau lưng tên khổng lồ trắng. “Shihoru...! Cậu thử xem Darsh Magic [Ma pháp bóng tối] có tác dụng không...!”

“... Được! Ohm Rel Ekt E1 Vel Darsh...!”

Ba nguyên tố bóng tối trông như tảo còi đen bay đi, nhắm vào cánh tay của tên khổng lồ màu trắng. Là phép Shadow Echo [Âm hưởng bóng tối]. Cả ba đều trúng đích. Trong thoáng chốc, nhìn như thể cử động của cánh tay đã dừng lại, nhưng chỉ có vậy thôi.

“... Hình như, không được...!”

“Phụ...!” Yume bắn tên nhưng mũi tên bị bật ngược ra. “Không được rồi! Cứng quá...!”

Mất. Chính là con mắt duy nhất ấy. Nếu là chỗ đó thì những vật sắc nhọn có thể xuyên vào. Nhưng mắt ấy hả?

Phải làm thế nào đây?

“Ô ô...!”

Thế này à? Chỉ còn cách này sao?

Haruhiro đạp vào đồng hồ nát và nhảy lên cánh tay của tên khổng lồ. *Đúng là cứng thật. Lại còn lạnh nữa. Giống như đá tảng vậy. Thế mà cử động được tài ghê.* Cậu chạy dọc theo cánh tay lên đến vai. Rồi tới đầu.

“Nguy hiểm đấy...!” Là giọng của Ranta.

Ôi, thật là...

Haruhiro vòng ra phía trước đầu kẻ địch rồi ngoáy dao găm vào con mắt duy nhất của hắn... A, có vẻ không ổn.

Tên này chắc chắn sẽ nổi điên.

Hay là mình nhảy xuống? Chiều cao của tên khổng lồ phải hơn ba mét, nhưng chắc chưa đến bốn mét. Tuy không phải độ cao rơi xuống thì dễ chết, nhưng có lẽ sẽ bị thương.

Trong khi cậu đang lưỡng lự, tên khổng lồ *mở miệng*, vừa phát ra tiếng rống “gồ gồ gồ” nghe như đất trời rung chuyển, vừa húc đầu vào bức tường gạch đá vỡ gần đó. Haruhiro đã vòng ra sau lưng tên khổng lồ ngay trước khi va chạm nên thoát được trong gang tấc.

Tuy nhiên, tên không l ồ vẫn chưa dừng lại.

“Gồgồgồgồgồgồgồgồgồgồgồgồgồgồgồgồ..!”

Hắn đâm vào bức tường làm từ đồng đồ nát. Đâm tới vỡ nát. Tất cả những gì Haruhiro làm được là bám lấy hắn. Cậu không biết giờ mà bị hất xuống thì mình sẽ ra sao... *Nói đúng ra thì cứ thế này có khi cũng toi mà? Có lẽ mình sẽ chết. Có lẽ đây là tình huống mà mình có thể nói rằng, “Nếu không chết thì số đúng là may.”*

"Gu a a a a a a a a a a a...!"

Cậu có cảm giác... đã thoáng thấy Ranta chạy về phía tên khổng lồ. Ngay sau đó, dù chỉ một chút, toàn thân tên khổng lồ run rẩy rồi khựng lại. Có lẽ cỡ nửa giây. *Chẳng lẽ là cái đó? Lôi kiếm Dolphin. Là nó à? Cậu ta đã chém bằng Lôi kiếm Dolphin sao?*

Haruhiro mạnh dạn nhảy xuống khỏi lưng tên khổng lồ. Lúc đó, tên khổng lồ đã cử động lại rồi nhưng nếu để vượt mất giây phút này thì sẽ không còn cơ hội nữa. Có thể cho là như vậy.

Dù đã cố gắng cẩn thận để không tiếp đất một cách kì quặc, nhưng tay trái của Haruhiro vẫn va phải thứ gì đó, mông đập xuống đất, lưng cũng đụng phải vật cứng. Cậu còn không thể kêu đau. Tên khổng lồ ở ngay bên cạnh. Haruhiro lăn người để trốn. Tạm thời phải giữ khoảng cách. Dù thế nào cũng phải giữ khoảng cách.

Sau khi đã cách xa và nấp trong bóng một đồng đồ nát lớn, cậu nhận ra cánh tay trái của mình cử động không ổn chút nào.

Mông thì không rõ lắm. Cứ chạm vào thứ gì đó lại đau. Lưng cũng đau. Máu? Có vẻ chảy máu rồi. Hô hấp không có vấn đề gì. Trừ cánh tay trái ra thì đều đau cả. Tay trái... thì sao nhỉ? Có lẽ bị gãy xương rồi.

Tên không l ờ thì đang làm loạn điên cu ờng.

Ranta đâu? Tada nữa? Cả Inui?

Ít nhất là dường như họ không chiến đấu với tên khổng lồ.

“Haruuuuu...!” Cậu nghe thấy giọng của Yume.

Từ bên trên.

Cậu chỉ suy nghĩ trong vòng hai giây.

“... Nhóm anh Tokimune thế nào...!?”

“Haru...!? À, họ vẫn chưa đến...!”

“Những người khác thì sao!?”

“Ồn cả...!”

“Rời khỏi đây thôi...! Tránh xa tên khổng lồ...! Sau đó tập hợp lại...! Ranta! Anh Tada, Kikkawa, anh Inui...!? Mọi người có nghe thấy không...!?”

“Ừ...!” Ranta trả lời ngay lập tức. Cậu không xác định được bóng dáng cậu ta.

“Được...!” Đánh giá từ giọng nói thì Kikkawa có vẻ vẫn ổn.

“... Vẫn xoay xở được...!” Tada cũng đáp lại, tuy hơi trễ.

Không thấy phản ứng của Inui. Không thể đi tìm anh ta được... *Xin lỗi, anh Inui.*

“Yume...! Cậu đi về hướng nhóm anh Tokimune, tập hợp với họ xong thì đợi bọn tớ! Ranta! Anh Tada, Kikkawa... Cả anh Inui nữa! Khi nào thấy tôi thì hãy đi theo nhé...!”

Cậu nhớ phương hướng của *toà tháp* có nhóm Tokimune. Để đến đó thì phải chạy qua bên cạnh tên khổng lồ, dù nguy hiểm nhưng chẳng còn cách nào khác.

Cánh tay trái của cậu có thể cử động được phần vai, nhưng từ khuỷu tay trở xuống thì chịu. Dĩ nhiên là đau, nhưng vẫn chưa đến nỗi. Cả hông và lưng đầu có thể chịu đựng được.

“Đi thôi...!”

Cậu ra hiệu lệnh rồi bắt đầu chạy.

Để chắc chắn, cậu ước lượng thời gian tên khổng lồ quay lưng về phía mình. Khi cậu định vượt qua phía đằng sau, tên khổng lồ quay người lại khiến cậu khá là luống cuống. Nhưng không thể dừng bước lần thoái lui.

Cậu cứ thế lao qua. Cậu suýt bị tên khổng lồ đá trúng. Cậu loay hoay né được cái chân trái của tên khổng lồ rồi ngoái lại nhìn. Có Ranta. Cả Kikkawa nữa. Tada đâu? Inui đâu...?

“Gồ gồ gồ gồ gồ gồ gồ...!”

Giờ không phải lúc cho chuyện đấy. Có lẽ mình nên lo lắng cho bản thân hơn là người khác. Con mắt duy nhất đã bị thương rồi mà hấn vẫn nhìn thấy sao? Hay hấn cảm thấy? Tên khổng lồ đang đuổi theo Haruhiro...!

“Tại sao...!”

Cử động của tên khổng lồ chậm chạp nhưng kích thước của hấn vẫn gấp đôi con người. Nếu chạy thẳng thì tốc độ cũng ngang con người, hoặc có thể còn nhanh hơn. Chưa kể Haruhiro lại đang bị thương nữa. Cậu không thể chạy hết tốc lực được.

Ngay khi Haruhiro phi sang phía bên kia bức tường gạch đá vỡ, tên khổng lồ tông cả người vào đó và khiến nó nát vụn.

Những mảnh đá vỡ bay tung toé, trút xuống đầu Haruhiro trong khi cậu bỏ chạy. Tên khổng lồ tiếp tục đâm vỡ, đẩy bay những đồng đồ nát chất chông hòng đuổi theo Haruhiro bằng được.

“Có, có, có vẻ hoàn toàn bị... hấn ghi hận rồi...!”

“Gồ gồ gồ gồ gồ gồ gồ...!”

“Kiểu này, tiêu... tiêu, tiêu rồi...!”

Mình sẽ không chết chứ?

Quả nhiên mình sẽ chết à?

Bình thường là sẽ chết nhỉ?

Mình không muốn bỏ cuộc.

Haruhiro vẫn nhắm đến toà tháp mà chạy. *Mình có nên đổi hướng không? Nếu mình cố hết sức kéo tên khổng lồ ra xa, như vậy... nếu làm như vậy, mình có lẽ sẽ cứu được các đồng đội.*

Dù có chết, mình cũng muốn làm được chuyện đó.

Đúng vậy. Giờ chưa phải lúc để chết, vẫn còn chuyện Haruhiro có thể làm được. Kéo tên khổng lồ ra xa khỏi các đồng đội. Sau đó chết cũng không muộn.

Được rồi.

Sau khi xác định được mục tiêu, sức lực cậu dâng trào.

“Ở đây này...!”

Haruhiro định ngoặt về bên phải. Ngay lúc đó...

“Ô ê ê ê ê ê ê ê ê ê ê ê ê ê ê ê ê...!”

Cái gì thế?

Haruhiro bất giác dừng bước và quay người lại.

Có vẻ anh ta rơi xuống từ *bên trên*. Nói cách khác là từ khe hở trên trần nhà. Trần nhà chỗ đó khá cao, còn cả một khoảng không lớn phía trên đầu tên khổng lồ có chiều cao gần bốn mét. Chỗ đó có lẽ cao hơn tên khổng lồ đến hai mét. Anh ta rơi xuống từ độ cao đó. Khoan đã, không phải vậy, mà là anh ta *bay* đến nhắm thẳng vào đầu tên khổng lồ.

Rồi anh ta đập thanh kiếm vào đầu hắn.

Tên khổng lồ lao đảo. Tuy không có cách nào xác định được cú đó gây sát thương đến đâu, nhưng có vẻ không phải là hoàn toàn vô hiệu.

Sau đó, anh ta đáp xuống vai tên khổng lồ, nện một đòn bằng khiên vào bên cạnh bộ mặt to lớn đó.

“Gô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô...!”

Rồi anh ta dùng kiếm đập thêm, thay vì chém.

“Đa a a a a a a a a a a a a a a a...!”

Sau đó, như một con nai lao xuống thung lũng, anh ta nhảy thoăn thoắt từ cánh tay đến đầu gối của tên khổng lồ và cuối cùng tiếp đất.

“Oa ha ha! Là anh Tokimune mà mọi người vẫn đợi đây...!” Tokimune đập kiếm rầm rầm vào khiên. “Cái tên này, đúng là to xác...! Anh sẽ nhanh chóng biến nó thành đồ ăn thôi...!”

“... Không, không được đâu đúng không?” Haruhiro lỡ thốt ra những suy nghĩ thật lòng.

“Haruhiro!”

“Và... Vâng.”

“Bây giờ, cậu sắp được chứng kiến một kì tích đấy! Móc mắt ra mà nhìn cho kĩ đi...!”

“Móc mắt ra thì chẳng nhìn thấy gì nữa đâu anh ạ...”

“Cậu tiểu tiết quá đi...!”

Vậy hả? Chứ không phải là Tokimune quá qua loa đại khái sao? Dù biết ơn vì anh ấy đã tiện thể cứu mình, nhưng như thế này thì liều thật.

“G ồ g ồ g ồ g ồ g ồ g ồ ồ...!”

Tên khổng lồ cúi người, lao đến tấn công Tokimune. Nắm tay bên phải. Là một cú đấm. Không phải một cú đấm thẳng mà một cú đấm móc.

“Tền tén ten...!”

Tokimune... không né tránh. Ở này, cú đó thì nên né chứ... ?

Tấm khiên. Tokimune hình như định dùng khiên cản cú móc phải của tên khổng lồ... *Không có. Không thể có lựa chọn đó. Thật liều lĩnh. Thật quá sức tưởng tượng.*

“Gư ư ư ư...!”

Một âm thanh khủng khiếp vang lên, Tokimune... không bị thổi bay. Anh ta vẫn đứng vững. Anh ta bị đẩy lùi khoảng một mét bởi sức mạnh từ cú móc phải của tên khổng lồ rồi dừng lại ở đó.

“Yay...! Tền ten...!”

Trước khi tên khổng lồ kịp thu tay phải về, thật ngạc nhiên, Tokimune đã lao lên cánh tay phải đó. Không hiểu anh ta giữ thẳng bằng kiểu gì? Phải quyết đoán đến mức nào mới được? Tokimune chẳng mấy chốc đã đến được vai phải của tên khổng lồ. Rồi anh ta lại dùng khiên và kiếm đánh vào bên mặt của hắn.

“Gô ô ô ô ô ô ô ô ô...! Đa a a a a a a a a a...!”

Tên khổng lồ chỉ hơi lảo đảo, rồi lập tức định dùng hai tay chộp lấy Tokimune. Nhưng hắn quá chậm chạp. Tokimune nhảy ra, làm một pha tiếp đất đầy hoa mỹ rồi hăm hở dùng kiếm đập vào đầu gối bên trái của tên khổng lồ.

“Hây! Hây! Hây! Hây! Hây! Hây a hây a hây a hây a hây a...!”

“G ồ g ồ g ồ g ồ g ồ g ồ ồ...!”

Tên khổng lồ vung tay phải xuống hông nghiến nát Tokimune. Đó là một chiêu đáng sợ, khả năng cao nạn nhân sẽ bẹp dí chỉ với một đòn, nhưng Tokimune lại vừa tránh vừa cười ha hả.

Chẳng hiểu sao anh ta còn làm cả động tác nhảy lộn người ra sau.

“... Đâu cần trò đó chứ.”

“Cần đây...!” Tokimune áp sát phần ngực tên khổng lồ, múa loạn kiếm và khiên. “Lí do là bởi nó ngầu...! Mạnh và ngầu là đồng nghĩa... đâyyyyy...!”

“Chắc...! Tên khốn Tokimune...!”

Là Tada. Tada đến rồi. Dù máu chảy tong tỏng từ mọi chỗ trên cơ thể nhưng Tada vẫn vác chiến chuỳ lao tới.

“Độ ngầu thì thế nào cũng được, nhưng mạnh phải là tôi...! Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt]...!”

Kĩ năng đó... phải chạy lấy đà, rồi lộn người trên không về phía trước và bổ vũ khí cần bằng cả hai tay vào kẻ địch. Nó không phải Thuật phòng thân của tu sĩ. Là chiến binh. Đó là kĩ thuật chiến đấu dành cho trang bị nặng của chiến binh.

Ruỳnh... Cây chiến chuỳ của Tada đập vào đầu gối bên trái của tên khổng lồ.

Đầu gối trái của hắn vỡ vụn, những mảnh vỡ màu trắng bắn ra.

Tada chầm chậm lộn nhào ra sau, không đứng dậy được nữa mà ngã bệt xuống đất.

“... Ư... Thiếu, máu...”

“A ha ha ha! Vì cậu cố quá đấy, Tada...! Ối chà...” Tokimune vừa lách qua cánh tay của tên khổng lồ để đi xuống, vừa dùng khiên và kiếm đập nó. Đập, rồi lại đập. “Nhưng pha tấn công vừa rồi hay đấy! Hắn cử động chậm lại rồi...!”

Tên khổng lồ đúng là đang kéo lê chân trái. Đòn Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt] của Tada đã tương đối có hiệu quả.

“Thật hả...! Chúng ta sẽ thật sự, thật sự kết liễu hắn ở đây sao...!?” Tên ồn ào đã tới. Là Ranta. “... Đây chính là lúc để cho ta, ta, ta! Ta xuất hiện nhỉ...!?”

Không, mày lùi lại đi... Nếu cậu nói vậy thì Ranta chắc cũng chẳng thèm nghe.

“Ya hooi...! Tôi cũng đến rồi đây...!” Đây là giọng Kikkawa.

“Haru...!” Là Merry.

“Haru ới...!” Yume gọi.

Rồi đến Shihoru và Kuzaku.

“... Bạn Haruhiro...!”

“Haruhiro...!?”

A, sao mọi người lại leo xuống hết cả thế này.

Với chiều hướng này thì... làm tới thôi? Chắc thế nhỉ? Mình chẳng muốn. Tay trái, hông và lưng đều rất đau. Đã làm tới thì phải thắng được cơ. Dù nói là cử động của hắn đã chậm đi ít nhiều, nhưng liệu bọn mình có thể hạ gục con quái vật đó không vậy? Haruhiro không nghĩ mọi chuyện sẽ dễ dàng như thế.

Tên khổng lồ hết vươn tay phải rồi vùng tay trái ra, nhắm về phía Tokimune. Anh ấy vừa lanh lẹ né đòn vừa phản công nhưng có vẻ không gây ra được chút tổn hại nào cho kẻ địch.

Tada vẫn đang ngẫ thu lu, hình như không cử động được.

Ranta và Kikkawa có vẻ định vòng ra sau lưng tên khổng lồ.

Yume, Shihoru, Merry và Kuzaku đang cố lại gần Haruhiro.

Tay trái của cậu bắt đầu đau thấy rõ. Dù làm thế nào thì ý thức của cậu cũng bị dấn vào nó. *Phải chấn chỉnh lại. Gì nhỉ? Chuyện mà mình phải nghĩ đến là gì? Tiếp viện. Phải rồi. Kẻ địch. Lũ thành viên giáo đoàn có thể sẽ kéo đến đây. Hiện tại không có... thì phải. Hạ gục. Tiêu diệt. Tên khổng lồ. Phải làm thế nào? Cây chiến chùy của Tada. Lớp da bên ngoài của tên khổng lồ? Đó có thật là da không? Mình không biết rõ, nhưng phần ngoài của tên khổng lồ rất cứng. Dĩ vậy, vũ khí không nhọn hình như lại có hiệu quả. Nhưng bảo Tada đánh lại một cú như lúc nãy thì ác quá. Cây dùi cui của Haruhiro cũng được coi là vũ khí không nhọn, nhưng khó mà tung ra được những cú đánh mãnh liệt như của Tada, hoặc nói đúng hơn là không thể. Cây đoản trượng của Merry cũng giống vậy. Tiếp theo là tính đến ma thuật sao? Lũ thành viên giáo đoàn yếu thế trước Darsh Magic [Ma pháp bóng tối]. Còn tên khổng lồ này thì thế nào?*

Vì phép Shadow Bond [Xiềng xích bóng tối] vốn không thể giữ chân kẻ địch có sức mạnh nên không mang ý nghĩa gì mấy.

Làm rối loạn tên khổng lồ bằng phép Shadow Complex [Ảo ảnh mê loạn] mà lại khiến hắn nổi điên lên thì cũng thế cả thôi. Cái này cũng không được.

Dùng phép Sleepy Shadow [Bóng ma ngái ngủ] khiến hắn lăn ra ngủ? Nhưng khi bọn cậu tấn công thì hắn sẽ tỉnh lại nên cái này cũng chẳng ăn

thua.

Shadow Echo [Âm hưởng bóng tối] cũng không làm đòn quyết định được.

“... Phải làm sao đây?” Haruhiro vừa lẩm bẩm vừa nhìn quanh bốn phía, sau đó hướng mắt lên trên.

Không biết chị Anna và Mimorin ở chỗ nào nhỉ? Quả nhiên, Inui không theo kịp sao? Làm gì bây giờ?

“Kuzaku tham gia *bao vây* đi! Đừng tiến lại gần quá! Yume và Merry che chắn cho Shihoru! Shihoru sử dụng ma thuật nhé! Thử đánh hấn bằng phép Thunderstorm [Giông sét hung bạo] xem sao!”

“... Được!” Shihoru khẩn trương quay lại phía tên khổng lồ “... Mọi người, tránh ra một chút!”

Nhóm Tokimune giữ khoảng cách với tên khổng lồ Shihoru vừa dùng đầu gậy vẽ các văn tự nguyên tố, vừa niệm thần chú.

“Jess Inn Sarc Cart Fram Dart...!”

Do mục tiêu khá lớn nên tất cả chùm sét đầu trúng vào tên khổng lồ. Một âm thanh dữ dội vang lên, cơ thể to lớn của tên khổng lồ run rẩy, khắp người hấn bốc khói nhưng hấn vẫn bình thản quay mặt về phía cả bọn, hay nói đúng hơn là về phía Shihoru. *Hỏng rồi.*

Hấn sẽ tới.

“Ai cho hả...!” Ranta dùng Lôi kiếm Dolphin đập vào chân phải của tên khổng lồ “Hây...!”

Tên khổng lồ run bắn. Chỉ có vậy thôi, song tên khổng lồ vẫn vươn hai tay ra định tóm Ranta.

“Gồ gồ gồ...!”

“Hây, hô...!” Ranta phát ra tiếng kêu kì lạ và vung Lôi kiếm Dolphin. Mũi kiếm trông như đã sượt qua ngón giữa tay phải của tên khổng lồ.

Tên khổng lồ lại run lên.

Trong lúc đó, Ranta nhảy lùi lại, còn Tokimune cùng Kikkawa, thêm cả Kuzaku dẫn lên áp sát tên khổng lồ, dùng kiếm và khiên đánh vào chân hay bất kì chỗ nào của hấn. Nhưng dù đánh thế nào thì cũng không gây được thương tổn bằng chiêu Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt] của Tada.

“Gồ gồ gồ gồ gồ gồ...!”

“Ồi...!”

“Oa oa oa!”

“Á...!”

Khi tên khổng lồ hùng hổ vung hai tay, Tokimune, Kikkawa và Kuzaku chỉ còn cách lùi lại. Nếu chỉ lặp đi lặp lại kiểu này thì liệu có hạ được hắn không...?

“Haruhiro...!” Tokimune vừa né cú móc phải của tên khổng lồ vừa hét. “Với tư cách tiên bối, anh sẽ truyền thụ cho cậu bí kíp để dần như tử những đối thủ thế này...!”

“Bí kíp gì thế ạ...!?”

“Là *tấn công tập trung!*”

“... Dạ?”

“*Tập trung các đòn tấn công lại!* Nếu có năm người thì là gấp năm lần! Nếu có mười người thì sức tấn công sẽ gấp mười lần! Đừng loạt xông vào kẻ địch...! Tấn công tập trung! Đây chính là bí kíp...!”

“... Thì ra là vậy.”

Cái thằng Haruhiro đã kì vọng dù chỉ chút xíu đúng là một thằng ngu.

Tấn công tập trung cái quái gì chứ. Tập trung các đòn tấn công. Ai mà chẳng nghĩ ra điều đó. Chẳng phải là chuyện hiển nhiên à?

*Vấn đề là **tập trung tấn công vào đâu.***

Làm thế nào đây?

Tập trung các đòn tấn công lại.

Tấn công tập trung.

“Mimorin...! Cỗ lên nào...!” Một giọng nói vang lên.

Chất giọng đó, kiểu nói chuyện đó, chỉ có thể là chị Anna.

Haruhiro nhìn thấy Mimorin đang kẹt trong một khe hở trên trần nhà. Mà không, không phải là kẹt, cô ấy đang định trèo xuống từ chỗ đó chẳng? Do ngực với nhiều chỗ khác đầu khá bự nên hình như cô ấy đang bị vướng. Dù vậy, cô ấy đã *thoát ra*.

Nói đúng hơn là rơi xuống.

“Í cha!”

Mimorin đập mông xuống đất, bật ra tiếng la dễ thương ngoài dự đoán.

“... Ừ ư...”

Có vẻ đau.

“Mi... Mi... Mimorin!?”

Chị Anna đang cố trèo xuống từ cùng cái khe hở đó. Ngực chị ấy trông cũng có vẻ to, nhưng khác với Mimorin, thân hình lại nhỏ nên sẽ không bị kẹt.

“*Are you all right...!? Không bị làm sao chứ...!?*”

“... Không làm sao cả.”

Mimorin chống gậy đứng dậy rồi *tuốt kiếm ra*... Đúng vậy.

Dù hiện tại là pháp sư nhưng Mimorin đã từng là chiến binh. Ngoài gậy, cô ấy còn đeo thêm một thanh kiếm.

Tay trái giữ gậy, tay phải thì cầm kiếm, không hiểu Mimorin định làm gì?

Cô ấy đảo mắt nhìn quanh và có vẻ đã tìm thấy gì đó. Cô ấy cố đi về phía đó, nhưng do cái chân đau, cộng với cái mông ê ẩm nên cô ấy bước đi loạng choạng.

“... Mà này, nguy hiểm đấy.”

Mimorin sắp sửa đổi đầu với tên khổng lồ. Có vẻ cô ấy định tham gia tấn công tập trung. Tại sao mọi người trong nhóm Tokkies, ai cũng như thế này vậy? ... *Tập trung các đòn tấn công lại.*

Cậu chẳng nghĩ ra kế hoạch nào. Cách chiến đấu này đúng là ngớ ngẩn.

Rốt cục tại sao lại phải hạ gục tên khổng lồ chứ? Đập hẳn để tranh thủ thời gian chạy trốn, chỉ vậy là xong. Đâu cần phải làm nhiều hơn thế.

“Ranta...! Mày tiếp tục đánh vào chân tên khổng lồ bằng thanh Lôi kiếm đáng tự hào của mày đi! Trong lúc đó, tất cả mọi người tấn công vào mắt của tên khổng lồ! Mắt hắn vẫn còn nhìn được...! Chúng ta sẽ làm cho hắn không nhìn thấy nữa rồi bỏ chạy...! Phàn nàn gì cũng để sau, bây giờ hãy cứ làm theo lời tôi đã! Nào, làm đi, Ranta...!”

“... Mày chỉ là cái thằng Parupiro mà lại dám lên mặt...!” Ranta áp sát tên khổng lồ và nện Lôi kiếm Dolphin vào chân trái của hắn. “Lát nữa nhớ khóc lóc cảm ơn tao...!”

Còn lâu nhé.

Chắc chắn không có chuyện tao sẽ cảm ơn mày, nhưng nếu mày làm tốt thì tao cũng không tiếc một lời khen.

“Đỡ này! Đỡ này! Đỡ này! Đỡ này! Đỡ này! Đỡ này! Đỡ... này...!”

Ranta vùng thanh Lôi kiếm Dolphin. Vùng liên tục không kịp thở. Cậu ta vùng thật lực, đánh vào chân trái tên khổng lồ. Mỗi lần như thế, tên khổng lồ lại run rẩy. Run rẩy run rẩy run rẩy run rẩy run rẩy. Dù một lần run rẩy thật ra chỉ kéo dài trong thời gian rất ngắn nhưng khi xảy ra liên tiếp thì trông như thể hắn đang co giật. Tên khổng lồ không thể cử động được cơ thể của mình.

Yume đặt tên lên cây cung hỗn hợp và bắn.

Cô ấy rõ ràng đang bắn tên liên tục. Bắn. Rồi bắn. Bắn. Rồi bắn.

Đó là kĩ năng Liên xạ trong Cung thuật. Với khả năng của Yume, cứ vài mũi tên lại có một mũi bay nhắm hướng, tầm bay cũng hoàn toàn không đủ, nhưng vẫn có hai trong số năm mũi tên đâm vào mắt tên khổng lồ. Đây đúng là kết quả tuyệt vời đến mức chỉ có thể nghĩ là ăn may.

“Haruhiro...!” Tokimune chạy lên người tên khổng lồ. “Cậu có vẻ đã nắm vững bí kíp rồi đấy...! Giờ đến lượt! Tuyệt chiêu của tôi! ‘Múa như báo, đâm như cá voi sát thủ’...!”

Câu đấy cứ sai sai ấy ạ.

Hình như phải là “múa như bướm, đâm như ong” mới đúng.

Không phải mình không nghĩ vậy, nhưng cố tình sửa thì hơi bất lịch sự... phải không?

Nhìn chung, Tokimune chẳng múa như báo hay như bướm, cũng không đâm như cá voi sát thủ hay ong.

Anh ta chỉ trèo lên vai tên khổng lồ rồi ra sức chọc vào con mắt duy nhất đó.

“Tôi nữa! Tôi nữa! Cả tôi nữa...!” Kikkawa cũng đang định trèo lên người tên khổng lồ.

Kuzaku chỉ lắc đầu như muốn nói: “Tớ không làm được đâu.” Haruhiro nghĩ rằng thế cũng chẳng sao. Dù cậu là kẻ bảo tất cả mọi người cùng tấn công vào mắt tên khổng lồ, nhưng có lẽ chỉ cần một mình Tokimune là đủ. Tất nhiên, Mimorin đang bị thương thì không cần làm gì cũng được.

Haruhiro chạy lại chỗ Mimorin, vỗ nhẹ vào lưng cô.

“Vậy là đủ rồi! Trốn thôi, Mimorin!”

“... O?” Mimorin nhìn xuống Haruhiro rồi gật đầu cái rụp. “Ừ.”

Haruhiro khoát mạnh tay phải và cất cao giọng.

“Rút lui...! Rút lui! Anh Tokimune xuống đi! Cả Kikkawa nữa...!”

“Gừ a a a a a a a a...!” Tada vẫn ngời thu lu này giờ bỗng chạy bỏ về phía tên khổng lồ.

Thôi, thế là đủ rồi... Trước khi cậu kịp ngăn lại, Tada đã lộn người trên không về phía trước, đập cây chiến chùy vào đầu gối bên phải của tên khổng lồ.

“Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt]...!”

Ruỳnh... Đầu gối bên phải của tên khổng lồ lồm vào.

Tada lão đảo lùi ra sau rồi ngã bệt xuống.

“... Sao nào. Kẻ mạnh là tôi... Phư phư...”

Cái chuyện đấy thế nào mà chẳng được.

“Nư a a a...!” Ranta lùi lại hai, ba bước, cầm thanh Lôi kiếm Dolphin xuống đất. “... Mê... Mệt, mệt quá... thế, chết tiệt...!”

Cậu ta đã đến giới hạn rồi chẳng?

Tên khổng lồ lại bắt đầu cử động.

Cuối cùng, Kikkawa không thể leo hẳn lên người tên khổng lồ, nửa như lặn xuống chỗ Tada rồi đỡ anh ta dậy. Cậu quàng tay anh ta lên vai để dìu đi.

“Tadacchi! Còn đi được chứ...!?”

“Tất nhiên rồi...! Cậu nghĩ tôi là ai...!”

Tokimune nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

“Chị Anna! Rời khỏi chỗ này thôi! Chị biết đường đúng không...!?”

“Dĩ nhiên là biết rồi!” Chị Anna vẫn đang bám trên bức tường làm từ gạch đá vụn nhưng giờ thì nhảy phóc xuống. “Hãy đi theo chị Anna đây! *Let’s go...!*”

Không hiểu có ổn không đây? Dù khá là lo lắng nhưng Haruhiro cũng đầu thế dẫn đường được, nên có lẽ chỉ còn cách giao việc này cho chị Anna.

“Ranta!” Kuzaku kéo Ranta đi.

“G ồ g ồ g ồ g ồ g ồ g ồ g ồ g ồ g ồ g ồ g ồ g ồ...!”

Tên khổng lồ có lẽ sắp sửa nổi xung thiên, nhưng cả hai chân hắn đều sụm xuống, khiến hắn gần như phải ngã xồm. Hai cú Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt] đã *có tác dụng* kha khá với đầu gối của hắn.

Haruhiro nhanh chóng nhìn sang Yume, Shihoru và Merry.

“Theo sau chị Anna...”

Cả ba đồng loạt gật đầu.

Chị Anna và Tokimune đi đầu, rồi đến Yume, Shihoru, Merry, tiếp theo là Kuzaku cùng Ranta, Kikkawa cùng Tada, cuối cùng là Haruhiro và Mimorin. Tốc độ này còn khuya mới có thể gọi là chạy hết sức. Ranta thì không nói làm gì, chứ Tada và Mimorin đều trong tình trạng không thể chạy. Cố lắm cũng chỉ có thể đi nhanh.

Mimorin đã thu kiếm vào vỏ, chống gậy bước từng bước, nhưng trông vẫn có vẻ khó nhọc. Dường như chân trái của cô ấy không còn chút sức lực nào, lại còn chảy máu nữa.

Nếu chân trái không dùng được thì có lẽ cô ấy sẽ thoải mái hơn một chút nếu được nâng đỡ bên trái cơ thể từ bên phải. Cũng may là Haruhiro bị đau bên tay trái. Nếu là tay phải thì khó, chứ thế này chắc sẽ xoay xở được thôi.

Haruhiro nhanh chóng lách người vào giữa tay và hông bên trái của Mimorin rồi vòng tay phải qua lưng của cô ấy.

“Cố lên.”

Cậu lên tiếng nhưng Mimorin không nói năng gì. Nhìn thì thấy cô ấy đang cắn chặt môi. Không khó để nhận ra cô ấy trông như sắp khóc.

Ở phía sau, tên khổng lồ hết lao người vào bức tường làm từ gạch đá vụn rồi lại tóm lấy những tảng đá vỡ ném đi. *Đừng bay đến chỗ này là được.*

... Có gì đó thật khó xử.

Nhóm Tokkies là những người đã cùng bọn cậu tìm kiếm và phát hiện ra Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn)... Ở thì, tuy Tokkies đã vượt mặt, phản bội nhóm Haruhiro, nhưng họ vẫn có tinh thần đồng đội, bởi vậy bọn cậu mới chấp nhận thỉnh cầu của Kikkawa và đến tận đây. Đẳng nào cũng mất công đi tới nơi này với tâm trạng muốn giúp đỡ họ nếu có thể, suy

nghĩ đó áp dụng cho tất cả thành viên của Tokkies, chứ không phải một người cụ thể nào đó. Tất nhiên, trong “tất cả thành viên” đó cũng bao gồm Mimorin. Xét cho cùng chuyện chỉ có thế, nên hành động này cũng chỉ là một phần trong đó thôi. *Mình có thể giải thích rằng mình không có mục đích gì khác, và đây có lẽ là việc cần làm, nhưng giờ không phải lúc nói mấy chuyện như vậy nhỉ... ?*

“Ừ... ừm, Mimorin. Kh... Không thấy anh Inui đâu cả. Cũng không ai gặp anh ấy.”

“Ừ.”

“... Không biết có ổn không nhỉ? À không, làm sao mà ổn được...”

“Không sao.”

“Ừa?”

“Tôi nghĩ vậy.”

“Vậy, vậy sao...?”

“Inui sống dai lắm.” Mimorin quay lại với vẻ mặt vô cảm mọi khi.
“Ngang với gián.”

“... Ồ.”

“Nhưng lại chẳng dễ thương giống như gián.”

Ồ không... Tôi nghĩ gián đâu có dễ thương nhỉ... ?

Dù mình có nêu một ý kiến đàng hoàng như vậy thì chắc hẳn Mimorin cũng không hiểu được đâu. Mình cảm thấy mình và cô gái này sẽ chẳng bao giờ có thể hiểu được nhau cả. Mà không hiểu được cũng chẳng sao. Mình cũng đâu có muốn thế.

Mấy việc như vậy sao chẳng được.

Đầu tiên phải ra khỏi cái mê cung đồ nát này. Sau đó là rời khỏi Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn). Khi có thể nhận được sự bảo hộ của Thần ánh sáng Lumiaris thì sẽ chữa trị bằng ma thuật ánh sáng. Rồi quay về căn cứ Tiềm ẩn Đền Cô Độc.

Chuyện về sau thì thế nào cũng được.

“My god...!” Chị Anna đột ngột dừng chân ở giữa ngã tư.

Cả bọn chỉ còn cách dừng lại.

“Này này này này, chị Anna...!” Ranta hét văng nước bọt.

“*Shut the f*ck up...!*” Chị Anna quay lại, hình như đã nói một câu kiêu như “câm đi”. “OK! Đi được rồi! Nhấn lần *little bit!* Không có gì đâu...!”

“... Thật vậy hả...?” Kuzaku lầm bầm.

“Mấy cậu.” Tokimune giơ ngón cái lên và khoe hàm răng trắng. “Được mà, cứ tin chị Anna đi. Chắc chắn sẽ thấy được kì tích đó. Nói cách khác là *miracle*. Không sai được đâu.”

Tokimune có vẻ thích kì tích. Dù Haruhiro rất muốn chêm một câu bắt bẻ phổ thông rằng: “Kì tích được gọi là kì tích vì nó chẳng mấy khi xảy ra mà,” nhưng lại thôi. Lí do chủ yếu là vì giờ không phải lúc cho chuyện đó.

Lũ thành viên giáo đoàn lần lượt xuất hiện ở con đường ngay chính diện ngã tư.

Bên phải cũng có.

Hơn nữa, cả bên trái cũng vậy.

“Hướng nào đây, chị Anna?”

Khi Tokimune hỏi, chị Anna chỉ tay về con đường bên trái.

“Bên kia! *Maybe... Absolutely...!* Chắc chắn là bên đấy đúng không!?”

“... Không, chị hỏi em thì em biết hỏi ai.” Haruhiro vô tình bắt bẻ.

Và cậu bị chị Anna lờm cho một phát.

“Một, hai, ba, bốn...” Tokimune đếm qua số lượng lũ thành viên giáo đoàn đang tiến lại gần. “Chà, chạy thì hơi khó, chỉ còn cách chiến thôi!”

Cậu không đếm.

Nhưng cũng chỉ còn cách chiến đấu thôi. Đó là sự thật. Haruhiro buông Mimorin ra, thử cử động tay trái. Đau. Một cơn đau mãnh liệt. Nó vốn đã không cử động tử tế được rồi. Cậu dùng tay phải rút dao găm ra. Số lượng lũ thành viên giáo đoàn là, chính diện năm tên, bên phải năm tên, bên trái bốn tên. *Đông quá. Có khi còn tăng lên nữa.*

“Ohm Rel Ekt El Chrome Darsh...!”

Shihoru vừa dùng đầu gậy vẽ các văn tự nguyên tố, vừa niệm thần chú của phép Shadow Mist [Làn sương mê ngủ]. Nguyên tố bóng tối giống như một làn sương đen phun ra, trôi về phía lũ thành viên giáo đoàn bên phải. Đòn này chắc chắn... có tác dụng. Tới rồi. Thấy sao hả? Cả năm tên thành viên giáo đoàn bên phải đầu ngã rạp. Dù cậu cũng muốn lần lượt cho phía

chính diện và bên trái mỗi bên một phát nhưng chuyện đó là không thể. Chúng đã đến quá gần nên phe ta cũng sẽ nằm trong phạm vi của ma thuật.

“Chà, Haruhiro! Có các cậu đến đúng là may quá...!”

Tokimune nhảy ra. Phía chính diện. Anh ta dùng khiên gạt ngọn giáo mà tên thành viên giáo đoàn đâm ra rồi nhả vào cái lỗ chỗ con mắt bằng kiếm. Tên thành viên giáo đoàn ngửa người ra sau tránh được, nhưng Tokimune vẫn cứ như vậy lao lên. Anh ta húc ngã một tên thành viên giáo đoàn, hỏi thăm tên bên trái bằng một cú Bash [Đập khiên], đồng thời dùng kiếm đánh lui tên bên phải.

“Tôi sẽ mang ơn cậu suốt đời...! Yêu cậu quá đi, Harucchi...!”

Kikkawa tiếp bước Tokimune. Có vẻ Tokimune đảm nhận nhiệm vụ lao lên quấy nhiễu quân địch vốn chẳng hợp với thánh kỵ sĩ chút nào, còn Kikkawa vừa giữ vai trò Tank chuyên đỡ đòn vừa tấn công đám kẻ địch đã bị Tokimune làm cho điên đảo.

Dù nói rằng: “Tôi nghỉ đây,” song Tada vẫn giáng chiến chuỳ vào một tên thành viên giáo đoàn khiến hắn bắn ra xa.

Mimorin càn gạt và kiếm theo cung cách của phái Song đao, chắn phía trước chị Anna.

“Làm đi! *Kill them all!* Giết hết bọn chúng đi...!” Chị Anna có vẻ nhận nhiệm vụ cố vũ.

“... A, thật đáng sợ...!”

Kuzaku vừa cầu nhào vừa lao vào rừng giáo của lũ thành viên giáo đoàn bên trái. Kể cả khi có một tấm khiên kiên cố đi nữa, đương nhiên vẫn cảm thấy sợ thôi. Thế nhưng, trái ngược với lời nói, Kuzaku không hề nao núng. Cho dù những ngọn giáo cào lên mặt tấm khiên, cậu ấy vẫn dấn ép lũ thành viên giáo đoàn và vùng thanh trường kiếm. Cậu ấy đâm ra. Bước tiến của bốn tên thành viên giáo đoàn ngừng lại.

“Đừng lo...!” Ranta lao tới tấn công lũ thành viên giáo đoàn đã bị Kuzaku ngăn lại. “Đã có ta đây...! Ta đến đây! Bí thuật, *Dolphin dance...*!”

Trong thoáng chốc, hình ảnh một đàn cá heo nhảy tung tung thành vòng tròn hiện lên sống động trong đầu Haruhiro. Cá heo. Một loài sinh vật biển. Ít nhất là từ khi đến Grimgar, Haruhiro chưa từng một lần đi biển. Thế mà cậu vẫn biết biển là thứ như thế nào và có thể tưởng tượng ra. Cậu cũng

biết đến cá heo. Chắc hẳn trước đây, Haruhiro đã từng nhìn thấy cá heo ở biển.

Dù sao thì, *cái đó* chẳng liên quan tí nào đến cá heo hết.

Ranta dùng Lôi kiếm Dolphin đập chan chát lên những ngọn giáo của lũ thành viên giáo đoàn, khiến cơ thể chúng run lẩy bẩy. Lợi dụng sơ hở đó, Ranta bước lên, nện bùm bụp vào người lũ thành viên giáo đoàn bằng Lôi kiếm Dolphin. Nhờ có cái áo khoác kia nên chúng không thể bị chém, nhưng kẻ địch vẫn run rẩy và mất thăng bằng. Kuzaku tấn công. Ranta cũng tới tấp tấn công.

“Từ Ngắm bắn... sang Tinh mắt...!” Yume đặt tên lên cây cung hỗn hợp, vừa đảo mắt vừa ngắm mục tiêu.

Đó là những kĩ năng Cung thuật. Ngắm bắn nâng cao tỉ lệ bắn trúng của tên nhờ chuyển động mắt, cách hô hấp và cách đi đều khiến cơ thể đặc trưng. Còn Tinh mắt là chiêu giúp bắn trúng các mục tiêu di động.

Bắn rồi.

Mũi tên găm vào mắt một tên thành viên giáo đoàn.

“Hay lắm, Yume...!” Haruhiro vừa khen ngợi, vừa quay sang hướng lũ thành viên giáo đoàn đang gục ngã ở bên phải. “Shihoru thì nhờ cậu, Merry...!”

“Ừ, để cho tớ!”

Dù không xài được tay trái nhưng Haruhiro vẫn làm được công việc ở mức độ này. Nói đúng ra là buộc phải làm. Cậu phải kết liễu mấy tên thành viên giáo đoàn đã bị Shihoru ru ngủ. Cậu dùng dao găm khoét con mắt duy nhất của đám thành viên giáo đoàn. Cậu không làm bất cứ đi đâu gì vô ích. Cậu lần lượt đâm con dao găm cấn ngược tay vào sâu trong con mắt duy nhất đó, rồi vừa xoay vừa rút ra. Có lẽ hiện giờ, Haruhiro đang mang đôi mắt ngái ngủ. Cậu không có bất kì cảm xúc gì. Cậu thực hiện nó vì đó là công việc.

Cậu đã xử đến tên thứ ba.

Còn hai tên nữa.

... Không thể nào suôn sẻ được như vậy nhỉ?

Lũ thành viên giáo đoàn chạy lại từ đầu kia của con đường. Hoặc nói đúng hơn, chúng xuất hiện từ ngay góc đường nên đã ở gần đến mức nguy

hiểm. **Bọn chúng.** Đáng tiếc là không chỉ có một tên. Hai, hay là ba?

Cứu viện. Chuyện đó là hoàn toàn có thể. Mình chưa có phương án đối phó nào. Không sao nghĩ ra nổi. Và dù có đi nữa thì việc cần làm cũng đã quá nhiều.

“Haru...!?” Merry hét lên.

Dường như cô ấy đã nhận ra Haruhiro đang rơi vào tình thế hiểm nghèo. Ngay sau đó, có thể Shihoru sẽ dùng ma thuật để hỗ trợ cho cậu. *Liệu có kịp không? Chẳng biết nữa. Một ranh giới mong manh.* Dù thế nào thì Haruhiro cũng đã sẵn sàng dùng dao găm thi triển chiêu Swat [Đập ru ồi] với ngọn giáo của tên thành viên giáo đoàn đi đầu. Cậu xoay sở đẩy bật được nó ra.

Những ngọn giáo tiếp tục đâm tới. Hết lần này đến lần khác.

Vụ này quá sức rồi đây... ?

Haruhiro vừa tập trung tinh thần vào những ngọn giáo của lũ thành viên giáo đoàn và ra chiêu Swat [Đập ru ồi], vừa chuẩn bị sẵn sàng. Cậu phải nghĩ đến chuyện sau này, hơn là chấp nhận số phận. *Tất nhiên hiện giờ mình không rảnh để làm chuyện đó. Dẫu vậy mình vẫn phải suy nghĩ và đưa ra chỉ thị. Dù gì mình cũng là thủ lĩnh mà. Ồi không, quả nhiên là không được...?*

Swat [Đập ru ồi] hỏng rồi. Tại mình cứ nghĩ linh tinh.

Ngọn giáo của tên thành viên giáo đoàn cắt mất một mảng thịt ở giữa cổ tay và khuỷu tay phải của cậu, khiến cậu suýt đánh rơi con dao găm.

Bằng con dao găm cầm trên tay phải chẳng còn mấy sức lực, Haruhiro ra chiêu Swat [Đập ru ồi] lên ngọn giáo tiếp theo. Bằng cách nào đó cậu vẫn làm được.

Nhưng lần tiếp theo sẽ khá khó khăn. Mà chắc là không thể. Dù thế, nếu cứ nằm im đợi bị xử thì bực mình lắm. Haruhiro cố gắng thi triển Swat [Đập ru ồi].

Cậu đánh vào khoảng không.

“Hứ...!”

Hoàn toàn bất ngờ. Một anh chàng đeo miếng bít mắt xuất hiện sau lưng tên thành viên giáo đoàn sắp sửa “xiên cọc” Haruhiro. Mái tóc đuôi

ngựa, không biết có phải thương hiệu của anh ta không, đã bị xoã tung và trở nên rối bù, nhưng đó đúng là Inui.

Inui đè hai tay kẹp chặt đầu tên thành viên giáo đoàn rồi vặn đánh rắc một tiếng. *Hình như mình đã từng nhìn thấy cách xuống tay này, vào lúc nào đó, ở nơi nào đó.*

Xương cổ tên thành viên giáo đoàn chắc đã bị bẻ gãy rồi. Dù không biết hẳn có chết ngay hay không nhưng hẳn đã đổ vật xuống.

Hai tên còn lại hẳn cũng rất kinh ngạc, quay sang nhìn Inui. Lúc đó, Inui đã rút hai thanh kiếm ra rồi.

Kiếm của Inui đâm xuyên vào mắt một tên thành viên giáo đoàn. Tên còn lại vặn cổ đi nên tránh được... *Lưng.*

Một nửa lưng hẳn hướng về phía Haruhiro. *Nếu thế thì mình có thể nhìn thấy nhỉ?*

Cái đường kẻ đó.

Haruhiro gần như dán chặt vào người hẳn, đạp gót chân vào đầu gối khiến hẳn mất thăng bằng. Tay trái cậu cử động không linh hoạt. Nhưng không phải là hoàn toàn không cục cựa được gì. Cậu đè khuỷu tay vào gáy hẳn rồi dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên đó. Đồng thời, cậu gom hết chút sức lực ít ỏi của mình đâm con dao găm ở tay phải vào con mắt duy nhất của đối phương. Cơ thể hẳn co giật mấy cái... *Hẳn chết chưa nhỉ?*

Hẳn đã chết rồi.

Haruhiro không còn cầm được dao găm nữa nên buông tay ra. Tên thành viên giáo đoàn đổ gục xuống.

“Đau quá...”

Phát khóc lên được. Thế này thì tay phải cũng hầu như vô dụng rồi.

“Hừ...” Inui nhặt lấy con dao găm và giơ lên trước mũi Haruhiro. “Mới thế mà đã kết thúc à...?”

... Hầy, không thể hiểu nổi. Cậu nói đó là thế nào? Anh là đồ ngốc hả? Mà tại sao anh vẫn còn sống thế? Công nhận là dai thật đấy. Đúng là ngang với gián luôn. Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

“Cứ tưởng anh toi rồi.” Haruhiro đau đến mức khốn khổ, gắng gượng nhận lấy con dao găm bằng cái tay phải nơi các đầu ngón tay đã chẳng còn cảm giác. “... Thật may quá.”

“Tôi gọi mình là Inui Bất tử...”

“... Tự xưng sao?”

“Có vẻ cuối cùng đã đến lúc tôi giải phóng sức mạnh thật sự của mình rồi...”

“Anh chẳng chịu nghe người khác nói gì cả...”

“Hừ...” Inui tháo miếng bịt mắt ra vứt đi. “Từ giờ mới là màn chính...”

Con mắt bên trái đó... bình thường.

Không phải anh bị thương hay gì đó dẫn đến bị chột mắt à? Thế cái miếng bịt mắt đó để làm gì vậy...?

“Theo tôi nào, Harunire...!”

Ngay sau khi Inui bước đi, anh ta khiến hai tên thành viên giáo đoàn sắp sửa tỉnh dậy khỏi ma thuật gây ngủ của Shihoru ngừng thở. Dù cậu không hiểu lắm về anh ta nhưng có lẽ sẽ nhờ cậu được kha khá.

“... Em không phải Harunire mà là Haruhiro.”

Nhóm Tokimune không ngừng dâng lên dần ép và sắp sửa quét sạch năm tên thành viên giáo đoàn.

Bọn Ranta cũng đã hạ được hai trong bốn tên.

Inui tiến lên không một tiếng động, về phía bọn Ranta chứ không phải nhóm Tokimune rồi đâm kiếm vào con mắt độc nhất của hai tên thành viên giáo đoàn chẳng chút chần chừ.

“Hả...?”

“Đợi đã... Làm gì... Ừa, Inui...!?”

Kuzaku và Ranta đều ngẩn tò te.

“Lũ tép riu...” Inui rút kiếm khỏi mấy tên thành viên giáo đoàn rồi từ từ quay lại, nở nụ cười ma quỷ trên gương mặt chỉ có thể thuộc về một ông chú. “Hãy quỳ gối trước sức mạnh thật sự của ta... Ta chính là Inui...! Ma vương Inui...!”

“... Lại bắt đầu rồi đấy.” Chị Anna đập tay lên trán. “Mà thôi được rồi. Chú cứ tiếp tục cái trò ma vương Inui đi! Ma vương Inui! Go...!”

“Ha ha ha!” Tokimune đá ngã tên thành viên giáo đoàn cuối cùng rồi đâm kiếm vào con mắt duy nhất của hắn. “Chào, Inui! Cậu vẫn còn sống à!? Lại bật cái chế độ đấy lên rồi hả! Vậy chỉ còn cách cứ thế mà đi thôi!

Haruhiro, cứ để Inui thích làm gì thì làm! Cậu ta thành như thế rồi thì không ngăn được đâu!”

Không chỉ có Inui. Chẳng phải cả nhóm các anh về cơ bản đều tùy tiện, thích làm gì thì làm, không thể ngăn được sao?

Inui đi băng băng về phía con đường bên phải.

“... Theo ta nào.”

Thôi kệ vậy.

Thích ra sao thì ra. Chắc rồi sẽ đâu vào đó. Đến lúc nguy cấp thì cứ vứt nhóm Tokkies ra làm tốt thì rồi đánh bài chuẩn. Kể cả khi làm thế, mình chắc rằng sẽ chẳng cần rút lương tâm. Không phải chắc rằng mà cam đoan là sẽ không cần rút. Bọn cậu chẳng có lí gì lại bị nhóm Tokkies cấm hận cả. Bọn Haruhiro đã làm đủ rồi. Hơn cả đủ. Thậm chí là làm quá nhiều rồi.

Từ đó cho đến khi thoát khỏi mê cung đồ nát, Haruhiro không nhớ cả bọn đã hạ thêm được bao nhiêu tên thành viên giáo đoàn. Chỉ là, một Inui đã tháo miếng bịt mắt ra cực kì mạnh. Tokimune cũng có vẻ hưng phấn. Kikkawa đầy khí thế. Tada nhìn hơi khổ sở. Ranta thì lăm mồm. Kuzaku đã rất cố gắng. Chị Anna nhàn đường không biết bao nhiêu lần. Yume, Merry, Shihoru thay phiên nhau đỡ Haruhiro và Mimorin.

Khi cuối cùng cũng thoát được khỏi mê cung đồ nát, Inui đột nhiên ngã xuống. Nhìn kĩ mới thấy, không chỉ mái tóc của anh ta rối bù mà khắp nơi trên cơ thể đều có vết thương. Những vết thương nặng đến nỗi khó mà hiểu được làm thế nào anh ta có thể cử động bình thường. Dù được Merry, chị Anna hay Yume hỏi han chăm sóc, Inui cũng không động đây, nhưng khi Shihoru lên tiếng với giọng miên cưỡng, anh ta lại nhồm dậy ngay. Dầu vậy, anh ta đi lại vẫn vất vả, giống với Tada, Mimorin và Haruhiro.

Dù vất vả đến đâu, cả bọn vẫn buộc phải bước đi về phía ngọn đồi khởi đầu.

Đã hai, ba lần, Haruhiro nhìn thấy bóng dáng Manato và Moguzou ở phía xa.

Cô gái đang nhìn về phía cậu có phải là Choco không nhỉ?

Cậu chỉ kịp nhận ra là nhóm Tokimune sắp sửa đuổi lũ chó một mắt đi.

Haruhiro có kí ức rằng mình đã nói: “Cứ mặc kệ bọn chúng.” Cũng có thể là không. Biết đâu là người khác nói chứ không phải cậu.

“Ồ...! Nhìn kìa...!” Ranta to m òm như một thằng ngốc.

Cậu ta vẫn ngốc mà.

Haruhiro lơ đãng tìm kiếm Ranta. Ranta ở ngay bên cạnh cậu. Cậu ta đang chỉ tay đến một nơi nào đó. Cậu thử đưa mắt nhìn về bên ấy.

“Đằng đó gay go đấy...” Kuzaku hay ai đó lẩm bẩm.

“Công nhận.” Cái người vừa cười ha ha vừa đ ồng ý chắc là Tokimune.

Đó là một *bóng người* to lớn như ngọn núi.

Tên khổng lồ mà bọn cậu đã giao chiến trong mê cung đồ nát tối đa cũng chỉ cao bốn mét. Trước đây, ở hoang mạc Kazahaya, các cậu cũng đã từng nhìn thấy người khổng lồ từ xa. Lần đó cậu cũng đã rất ngạc nhiên, nhưng không thể so sánh với lúc này. Dù có thể cho rằng hấn cách xa bọn cậu đến vài trăm mét thì hấn vẫn thực sự to lớn *như một ngọn núi*.

Tên khổng lồ đó chậm rãi di chuyển.

Hấn đang đi bộ.

“Một lúc nào đó tôi sẽ hạ gục hấn...” Ai nói thế nhỉ? Có lẽ là Tada.

Không được đâu.

... Mà hạ hấn rồi thì sao nữa?

Mình không biết.

Haruhiro hoàn toàn mù tịt.

Cậu cũng chẳng rõ đến lúc nào mình mới lại có thể bước đi.

Kể cả trong tình cảnh cả bọn bị lũ thành viên giáo đoàn nấp trong bóng những cây cột đá tập kích, đến Merry cũng phải vung cây đoản trượng của mình, Haruhiro cũng chỉ làm được mỗi một việc là bò đi trốn.

Ý thức của cậu liên tục bị ngắt quãng. Khi tỉnh lại, Haruhiro ngạc nhiên khi thấy cậu vẫn đang bước đi trên đôi chân của mình, trong lúc được ai đó dìu đi.

Cậu nghĩ rằng, *đau thì có đau, nhưng không bị thương ở chân như Mimorin nên vẫn còn tốt chán.*

Không biết từ lúc nào, vết thương trên tay phải của cậu đã được băng bó bằng vải. Miếng vải đó bây giờ ướt đẫm một màu đỏ thẫm. *Không biết ai đã băng bó cho mình nhỉ?*

Có lẽ vết thương trên lưng mới là thứ phiền toái ngoài dự tính. Nó kéo dài từ lưng đến hông, dù không cảm thấy gì nhưng vẫn rất nặng.

“Mày đừng có chết đấy.” Ranta nói câu đó bằng vẻ mặt nghiêm túc.

Đó là mơ chẳng? Hay là hiện thực?

“... Tao làm sao có thể bỏ lại mày mà chết được...”

Sau khi trả lời xong, dường như Haruhiro chợt nhận thấy rằng mình đã nói một điều kì cục. *Không phải. Sai rồi. Tại sao mình lại phải chết trước Ranta chứ? Không phải chuyện đùa đâu. Xét từ những hành động hằng ngày, nếu phải chết thì Ranta chắc chắn sẽ tiêu đời trước. Ai mà chịu được cảnh chết sớm hơn Ranta. Mình muốn nói như thế đó.*

Lúc nhìn thấy ngọn đũa khởi đầu, Kikkawa liền công cậu trên lưng. Haruhiro nghĩ, *thôi mà, cậu không cần làm đến mức ấy đâu...* nhưng cậu chẳng còn đủ sức để mà lên tiếng và từ chối.

Sau khi cả bọn tiến vào cái lỗ rồi đi thêm một lúc nữa, sự bảo hộ của Lumiaris có vẻ đã trở lại. Merry thi triển phép Sacrament [Thần quang diệu kì] lên Haruhiro. Nó có hiệu quả ngay tức thì. Dù cơ thể còn uể oải nhưng cơn đau đã hoàn toàn biến mất. Đầu óc cậu cũng tỉnh táo hơn, cảm giác như cuối cùng đã có thể gặp được nữ thần mang tên “an tâm” vậy.

“... Mọi người, đều không việc gì... chứ?”

Nhóm Tokkies có đến hai tu sĩ là chị Anna và Tada. Cả hai có vẻ đều chưa học phép Sacrament [Thần quang diệu kì], nhưng nhờ có thêm Merry giúp đỡ nên chẳng mấy chốc, việc chữa trị cho mọi người đã hoàn thành.

“... Đúng là một trải nghiệm đáng nhớ.” Kuzaku ngẩng dựa lưng vào bức tường đá và thở dài thườn thượt. “... Mà không, thay vì đáng nhớ, chắc phải nói là đáng sợ mới đúng...”

“Thật sự...” Merry ngẩng xồm bên cạnh Kuzaku, “tớ cảm thấy quá đủ rồi...”

“Phải đó.” Yume đứng đưa chiếc đèn lồng một cách vô nghĩa, trông có vẻ buồn ngủ. “Cái kiểu thế này, cỡ một năm một lần là đủ rồi.”

“... Tớ chẳng cần đến một năm một lần đâu...” Shihoru cũng mang bộ dạng hoàn toàn kiệt sức.

“Yếu thật đấy.” Tada dùng ngón trỏ tay trái đẩy kính lên. “Mấy cô cậu quá yếu. Chính vì thế nên mãi cũng chẳng khá lên được. Nhìn bọn tôi mà

học tập một chút đi.”

“Không đời nào.” Haruhiro nói thẳng thừng.

“Hả?” Tada tặc lưỡi, liếc xéo xuống. “... Ờ thôi, lần này, ngoài vinh dự được cứu bọn này, các cậu chắc cũng cảm nhận thêm được nhiều thứ đúng không? Hãy nghĩ đến gánh kinh nghiệm đó rồi trưởng thành lên. Nếu không, việc bọn này để các cậu cứu sẽ chẳng còn đáng giá.”

“Anh Tada này, tại sao anh lại tỏ vẻ bẽ mặt thế...?”

“Bởi vì tôi ở trên còn gì.”

“...Thế à?”

“Gì vậy, Haruhiro? Lẽ nào cậu tính ở trên tôi hả?”

“Không... Mà nói thật thì, trên với cả dưới, thế nào cũng được ạ.”

“Ha ha ha ha.” Kikkawa cười. “Đúng là Harucchi. Tôi khá là thích cái điểm đó của cậu đấy?”

“... Vậy hả? Còn tôi thì lại hơi ghen tị với cái kiêu nhẹ dạ của cậu.”

“Hoan hô! Tôi đã được người ta ghen tị rồi! *Yeah, yeah!* Đây, này, chị Anna, chị Anna, nghe thấy không? Nghe thấy không? Em đã được người khác ghen tị rồi đấy. Em rất giỏi đúng không? Rất hiếm có đúng không? *Light*^[13] không gì sánh bằng! Là *super light!*”

“Kikkawa thì *shallow* đúng hơn là *light* đấy! Phải không!?”

“Ế? Cái gì? Cái gì? *Shallow* là gì sao lại *shallow!*? Đùa thôi!”

“Nhặt thế! Cậu muốn chết hả!? *Shallow* nghĩa là nông cạn! Chuẩn chưa!?”

“Oa. Là nông cạn sao. Là cái đó à! Vừa nông vừa cạn! Cảm giác như là hàng cao cấp!? Giá trị của em đột ngột tăng cao!? Thậm chí!? Là *priceless*^[14]!?”

“Giá trị của Kikkawa là *forever zero*, đúng không!?”

“Ồ!? Là dạng dù nhân hay chia thì vẫn bằng không!? Nghĩa là vĩnh viễn không bao giờ thay đổi!? Oa, không ngờ chị Anna cho em mức giá đến tận ngưỡng đó! Em vui lắm!? Đến nỗi *nắc mướt chã lã*^[15] rồi này!? Kiêu thế...!?”

Đến tận bây giờ, hoặc nói đúng hơn là lần nào cũng vậy, độ lạc quan của Kikkawa luôn vượt quá giới hạn, đáng được liệt vào phạm trù hiện

tượng siêu nhiên. Hơn cả choáng váng hay kinh ngạc, Haruhiro cảm thấy hãi hùng. *Sợ thế, thật luôn. Đúng là kẻ có vấn đề.*

Sau khi gặp phải chuyện như vậy, sao cậu ta vẫn vui vẻ, năng động thế này?

“Hừ...”

Inui lảo đảo bước rồi dừng chân trước mặt Shihoru. Anh ta không đeo bịt mắt vì đã vứt nó đi, nhưng anh ta vẫn nhắm mắt trái. Có lẽ là để phong ấn cái sức mạnh thật sự gì đó kia. Anh chàng này cũng là một tên ngốc.

“Tôi ban cho em, một đặc quyền to lớn... Đó là quyền được trở thành cô dâu của tôi... Hừ...”

“Em, em không cần.” Shihoru trả lời ngay lập tức dù có hơi lắp bắp.

“... Tôi không ghét những cô gái hay ngại ngùng đâu.”

“Còn em, ừm... không thích, kiểu người như anh...”

“Không... thích?”

“... Vâng.”

“Cũng, không ghét...?”

“... Cũng, cũng không đến mức ghét...”

“Vậy là... không thích cũng không ghét?”

“À thì kiểu, kiểu... vậy.”

“Được thôi.” Inui quay gót. “... Đến một lúc nào đó em sẽ biết... sự thật được che giấu thôi... Hừ...”

“... Em không muốn biết đâu.”

“Hừ ha ha... Khư khư khư... Ha ha ha ha ha...!”

Inui vừa cười... vừa đi vào Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn).

“...Ồ?” Haruhiro nhìn các thành viên Tokkies một lượt. “... Được, được hả? Ờ kìa? Anh Inui, một mình...?”

“Được mà.” Chị Anna vừa phẩy tay vừa cười khanh khách. “Đó là *broken heart*^[16] nhỉ? Cậu ta đang chịu một cú sốc nên cứ kệ đi.”

“Nhưng mà nguy hiểm...”

“Thôi, chắc cậu ta chẳng chết đâu!” Tokimune vừa cười khoe hàm răng trắng, vừa tiến lại gần và chìa tay phải cho Haruhiro. “Quan trọng hơn, cảm ơn nhé, Haruhiro!”

“... Không ạ.” Haruhiro rút rờ nắm lấy tay Tokimune. “... Nhưng vụ bị các anh qua mặt thì em thấy cũng hơi...”

“A ha ha! Đừng để ý đến chuyện đó!”

“Em cũng lờ mờ hiểu rằng có để ý thì cũng chẳng được tích sự gì...”

“Chính thế! Bọn anh không có ác ý gì! Xí xoá nhé!”

“Ít nhất thì đầu tiên anh nên xin lỗi chứ...?”

“Cậu...” Tokimune thôi bắt tay rờ vỗ bẹp bẹp lên má Haruhiro, “trông thì nhút nhát mà toàn nói thẳng những gì mình muốn nhỉ?”

“... Dừng, dừng lại đi. Đừng đụng vào em...”

“Khi bị kêu dừng lại thì càng không muốn dừng đúng không?”

“Vậy, vậy, anh đừng có dừng lại!”

“Biết rờ. Anh sẽ không dừng lại đâu.”

“Ớ ớ ớ ớ...”

“Thái độ gì thế. Anh thớm cho một cái bây giờ.”

“Việc đó thì nghiêm túc là thôi đi ạ!”

“Không được!”

Không rõ tại sao? Hoặc cũng không hẳn... Chỉ biết là Mimorin đã chen ngang... Hay nói đúng hơn, cô ấy cướp Haruhiro từ tay Tokimune rờ ôm lấy cậu. Dù Haruhiro không phải là một *món đồ*.

“Không được thớm cậu ấy. Đây là của tôi.”

“... Tôi là của Mimorin từ lúc nào thế? À mà thả tôi ra đi.”

“A ha ha.” Tokimune giơ ngón cái. “Nói chung là bọn anh nợ cậu, Haruhiro. Một khoản nợ rất lớn. Tuy anh cũng đáng trí nhưng chuyện kiểu này thì anh không hay quên đến thế đâu.”

“... Đến thế, đúng không ạ? Không phải là, nhất định không quên?”

“Anh sẽ không quên đấy.”

“Thôi được rờ. Chẳng sao. Gì cũng được...”

“Nếu có chuyện gì, hãy nói với anh bất cứ lúc nào. Vì các cậu, nhóm Tokkies bọn anh sẽ dốc hết một, hai tấm lòng ra trợ giúp. Tiền thì không cho mượn nhưng bọn anh sẽ cho các cậu mượn mấy cái mạng này.”

“... Tính mạng không đáng giá bằng tiền sao?”

“Không phải. Tại cứ liên quan đến tiền bạc là phức tạp lắm mà? Chẳng hay ho gì cả. Anh theo chủ nghĩa nếu phải cho mượn tiền thì sẽ biếu luôn. Chính vì vậy, lúc nào cần tiền, chỉ cần bảo anh thì có bao nhiêu anh cho hết. Mặc dù anh còn chẳng có tiền để dành.”

“Anh không có thật hả...?”

“Ừ. Không có.”

“Tôi cũng không có.” Tada nói bằng giọng điệu như muốn bảo: “Cậu đang thốt ra cái đi đâu đương nhiên gì thế hả, đờ ngu.”

“Tôi cũng gần như không có?” Kikkawa nhanh nhẩu.

“Tôi cũng không.” Mimorin khẳng định.

“Chị Anna đây thì có đấy! Cỡ năm trăm gold!? Kya ha ha ha, *it's a joke*^[17]! Cỡ ba mươi silver thì chị Anna có đó!?”

Inui, người đã đi vào Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn), thì thế nào nhỉ? Cậu không biết được.

Haruhiro vừa vùng vẫy cố thoát khỏi Mimorin vừa nhìn Kuzaku, Merry, Yume và Shihoru. Cả bọn đều ngây như phỗng. Nhóm Tokkies. Những con người này còn tệ hơn những gì cậu đã nghĩ. Sao họ có thể sống sót được đến tận giờ với cái kiểu bừa bãi đó. Đã vậy còn vui vẻ gặp đôi mọi người.

Có kiểu sống như thế này sao? Dù Haruhiro chẳng thế nào khẳng định, nhưng giả sử có bị ai đó phủ định đi chẳng nữa, những người trong nhóm Tokkies chắc cũng chẳng để ý đâu.

Chỉ là, ừ thì, Ranta có lẽ khá giống với bọn họ.

Tên Ranta đó hiểm lắm mới được dịp yên lặng thế này... Haruhiro vừa nghĩ vậy xong thì cậu ta phi đến.

“Haruhiroooooooooooooooooooooo...!”

“Oa...”

Không hiểu Ranta mắc cái giống gì mà cậu ta lại ấn mũi thanh Lôi kiếm Dolphin vào má Haruhiro. Nó cứa một chút lên da cậu.

“C... Cái gì đấy hả, nó, nó... Ừa?”

“... Quả nhiên không phải do tao tưởng tượng...”

Ranta ném thanh Lôi kiếm Dolphin đi rồi quỳ mọp xuống. Không phải cậu ta xin lỗi Haruhiro. Cậu ta đang ủ rũ.

“... Chết tiệt... Tại sao lại như thế... Thật là... Thật là... Thật là...”

“Có, có chuyện gì vậy?”

“Ngaoan nào, ngaoan nào.” Mimorin vẫn không chịu thả Haruhiro ra.

“... Gì cái gì mà gì...” Ranta dấm lên mặt đất. “Lôi kiếm Dolphin! Của tao! Mất đi cái hiệu ứng! Co giật r ấ! Trên đường về, lúc đánh tên thành viên giáo đoàn tao đã thấy lạ r ấiiiiiii...”

“Ồ.” Kikkawa nhặt thanh Lôi kiếm Dolphin lên, sờ vào phần lưỡi của nó. “Là kiểu đó nhỉ? Kiểu có giới hạn số lần sử dụng hay gì đó?”

“Không phải thế này...! Vì lấy được Lôi kiếm Dolphin nên tao đã vứt Betrayer [Thanh kiếm phản bội] đi đó! Không phải Lôi kiếm Dolphin như thế này!”

“Thế nên là,” Yume làm vẻ mặt như muốn nói, *sáng mắt ra chưa*, “Yume mới bảo là lãng phí mà? Tại Ranta lãng phí nên chuyện mới thành như thế đó.”

“Im đi! Im đi! Im đi! Haruhiro! Mà y sẽ làm gì cho tao! Mà y định chịu trách nhiệm thế nàooooooooooooo...!”

“... Ai biết. Nghĩ thế nào thì cũng không phải là lỗi của tao...”

“Thôi nào?” Tokimune vỗ lưng Ranta. “Hãy từ bỏ r ấ quên nó đi? Nhé?”

“Làm sao mà quên được! Nói đi nói lại cũng là do đi cứu mấy người mà tôi mới mất Betrayer [Thanh kiếm phản bội]. Vậy tóm lại, đó chẳng phải là lỗi của mấy người saoooooooo!”

“Ha ha ha. Cũng có thể nói như vậy nhỉ? Vậy cùng đi tìm thứ gì đó nhé. Một vũ khí tốt. Nhé?”

“Ư ư ư ư ư ư ư ư... Vậy cũng không t ấ nhỉ?”

“... Chán lắm r ấ.” Shihoru len lén l ầm b ầm.

Merry gật đầu. Kuzaku im lặng nhưng chắc cũng có chung cảm xúc.

“Nhân tiện.” Mimorin cuối cùng cũng thả cậu ra.

Haruhiro đã thoát khỏi tình trạng bị ôm. Mimorin nhẹ nhàng nhắc cậu lên, r ấ đặt cậu ng ấ xuống trước mặt mình.

Với tư thế quỳ thẳng lưng, quay mặt vào nhau, Mimorin nhìn xuống Haruhiro với khuôn mặt không biểu cảm.

“Haruhiro.”

“... Vâng.”

“Haruhiro không thảm hại. Không thảm hại và luôn cố gắng nên rất dễ thương.”

“... Vậy à?”

Ừa? Gì vậy? Mặt cậu như thể giãn ra. Haruhiro đang... vui? Có vẻ là như vậy. Cậu không thảm hại. Tuy không phải nhận xét gì to tát, nhưng chính vì nó vừa phải, nên nó khiến cậu vui sướng thật lòng.

“Thế ư? Ừ thì... Cảm ơn nhé.”

“Tôi.”

“Vâng.”

“Muốn nu...”

Vừa rồi có phải cô ấy định nói “muốn nuôi” không thể?

Mimorin khẽ hắng giọng rồi nói lại.

“Tôi muốn hẹn hò với cậu. Hãy hẹn hò với tôi.”

Haruhiro nhẹ cúi đầu... Tôi vui lắm, Mimorin. Không, tôi đã rất vui. Tôi thật sự hạnh phúc vì được Mimorin đánh giá một cách vừa phải. Nhưng chuyện đó và chuyện này là hai chuyện khác nhau. Dù Haruhiro không phải người mạnh dạn, nhưng cậu sẽ nói những gì cần phải nói. Một cách rõ ràng.

“Tôi xin lỗi.”

Lời bạt

ó một tựa game tên là “Romancing SaGa 2”.

Nó vốn là game cho hệ máy Super Famicom nên chắc không nhiều người từng chơi (nó cũng có cả bản cho i-appli nữa). Như các bạn đã biết (?), nói đến “Romancing SaGa” là nói đến một game nhập vai với cốt truyện tự do nhưng trong phần hai thì nhân vật chính lại có sự chuyển giao thế hệ. Tôi khá thích việc chuyển giao thế hệ này, chính vì vậy, tôi cũng khá thích game “Fire Emblem ~ Seisen no Keifu” nhưng “Romancing SaGa 2” là game tôi đã chơi trước rất nhiều năm nên quả thực nó đáng nhớ với tôi hơn.

Đặc biệt ở Nhật, khi nói đến game nhập vai (nhất là video game) thì mặt mạnh của nó là kịch bản và cách đứng từ góc nhìn của nhân vật chính để thưởng thức câu chuyện. Tuy nhiên, như đã nói ở trên, “Romancing SaGa” sử dụng hệ thống cốt truyện tự do nên có thể thưởng thức những câu chuyện có đôi chút khác biệt dựa trên cách chơi game. Sự chuyển giao thế hệ trong “Romancing SaGa 2” còn tiến thêm một bước, khiến người chơi có thể tạo nên được lịch sử của thế giới trong game. Tôi đã từng bị mê hoặc bởi những game nhập vai có yếu tố của game mô phỏng, bao gồm cả game mô phỏng lịch sử của koei. (Nhân tiện thì tôi cũng thích dòng game mô phỏng lịch sử, nhưng hầu như toàn bỏ dở trước khi phá đảo.)

Chắc chắn tôi sẽ không làm chuyện này trong Grimgar nhưng một lúc nào đó, tôi muốn viết một cuốn tiểu thuyết kì ảo mà trong đó có cả chuyển giao thế hệ và tạo dựng lịch sử. Mà tôi muốn chơi game như thế được tạo ra bởi kĩ thuật hiện nay, có ai làm cái game đó cho tôi chơi không nhỉ? Với lại, series SaGa bao giờ mới ra sản phẩm mới? Khi tôi viết lời bạt này là đầu tháng Mười Hai năm 2014 mà vẫn chẳng có tin tức gì, nhưng dựa trên nhiều động tĩnh mới đây, tôi mong nó sẽ được công bố trong thời gian tới. (Sau đó “SaGa 2015 (tên tạm đặt)” đã được công bố. Hay quá!)

Vào khoảng cấp hai, cũng có thời tôi vừa một mình đọc tạp chí, vừa học lập trình, nên chẳng may có nhàn lẫn gì thì có lẽ tôi đã đi theo con đường sản xuất game rồi. Nếu mà thế thật thì tôi sẽ muốn làm thể loại game nào rồi nản chí và trở thành một con người vút đi nhỉ? Thỉnh thoảng tôi hay nghĩ vậy.

Đến đây là hết giấy rồi. Với muôn vàn tình yêu thương, tôi xin cảm ơn từ tận đáy lòng với biên tập viên K, họa sĩ Eiri Shirai, designer của KOMeworks, ngoài ra còn có những người liên quan đến việc chế tác và buôn bán cuốn sách này cùng với các bạn, những người hiện giờ đang cầm nó trên tay. Vì bộ “Đại anh hùng thất nghiệp thì có gì sai” với bối cảnh cũng là Grimgar đã xuất bản tập ba cùng lúc với quyển sách này, nếu được rất mong các bạn đọc cả nó nữa. Tôi xin dừng bút tại đây. Tôi rất vui nếu chúng ta có thể được gặp lại nhau.

Ao Jyumonji

[1] Một loại vũ khí truy ền thống giống kích của Nhật Bản, cấu tạo cơ bản gồm một trục gỗ với lưỡi đao cong nhọn ở đầu.

[2] Loại mũ giáp quân sự dùng cho hiệp sĩ hay binh lính vũ trang từ giai đoạn cuối Trung cổ đến thời kì Phục Hưng.

[3] Composite bow.

[4] Nói lái chữ “cạn ly”.

[5] Nói lái chữ “bất ngờ”.

[6] KO là viết tắt của chữ Knock-Out, cả cụm có thể hiểu là “màn trình diễn hạ đo ván”.

[7] Tiếng Anh là “war hammer”, còn được biết đến với tên gọi “búa chiến”, là một loại vũ khí cận chiến, thiết kế tương tự búa với cán dài, gây sát thương bằng sức nặng giống như chùy hoặc gậy.

[8] Cái quái gì vậy!? Có bị điên không...!?

[9] Con dơi trong tiếng Nhật là koumori. Chỗ này Kikkawa nói ngược thành rikomo.

[10] Mimori nói kaitai nghĩa là muốn nuôi. Hai từ Haruhiro nghĩ đến là tháo dỡ và mang thai, trong tiếng Nhật cũng đều đọc là kaitai nhưng cách viết khác.

[11] Ngốc hết thuốc chữa.

[12] Rondo. Đây là một hình thức biểu diễn âm nhạc tại Pháp từ thế kỉ mười ba đến thế kỉ mười lăm, gồm nhiều giai điệu, trong đó có một giai điệu chính và một số giai điệu phụ được thay đổi luân phiên.

[13] Light trong tiếng Anh và karui (軽い) trong tiếng Nhật đều có hai nghĩa là nhẹ (về khối lượng) và nhẹ dạ, nông nổi. Haruhiro nói bằng tiếng Nhật còn Kikkawa dùng từ tiếng Anh.

[14] Vô giá.

[15] Nước mắt lã chã.

[16] Thất tình, tan nát cõi lòng.

[17] Đua đầy.

Table of Contents

1. Thỉnh thoảng lại như dã thú đến kì hưng phấn
 2. Đường ranh giới thường thấy giữa người thường và người phi thường
 3. Con đường chưa được biết tới
 4. Hiện tại chỉ đơn giản là vì ngày mai
 5. Thứ phù hợp để nuôi dưỡng
 6. Chào mừng đến với Thế giới của hoàng hôn
 7. Vấn đề là thời gian
 8. Hãy cùng xuống khỏi ngọn đồi
 9. Đúng là lo chuyện bao đồng
 10. Không đặc biệt
 11. Luân vũ khúc của báo, cá voi sát thủ và cá heo
- Lời bạt